

Tích Chiều Huề Phương Điện

Contents

Tích Chiều Huề Phương Điện	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47
27. Chương 27	49
28. Chương 28	51
29. Chương 29	52
30. Chương 30	54
31. Chương 31	56
32. Chương 32	58
33. Chương 33	59
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	65
37. Chương 37	66
38. Chương 38	68
39. Chương 39	70
40. Chương 40	71
41. Chương 41	73

42. Chương 42	75
43. Chương 43	77
44. Chương 44	79
45. Chương 45	80
46. Chương 46	82
47. Chương 47	84
48. Chương 48	86
49. Chương 49	88
50. Chương 50	90
51. Chương 51	92

Tịch Chiêu Huê Phương Điện

Giới thiệu

Editor: Tử KìThể loại: NP, nhất thụ đa công, cung đình nội chiến, huynh đệ văn, HE. Từ một thường dân mà Mộ Dung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tich-chieu-hue-phuong-dien>

1. Chương 1

Bánh xe ngựa lọc cọc lăn tròn trên con đường đá bằng phẳng. Gió nhẹ nâng tấm màn che, lộ ra gương mặt đang cười ngây ngô của một đứa bé:

“Mẹ ơi! Nhà ở đây đẹp quá!” Mộ Dung Nghi ngây ngẩn ngấm nhìn lên không trung: “Ngay cả trời cũng cao đến vậy!”

“Con đó, bây giờ thấy đẹp thì cứ ngấm cho đã đi. Sau này không còn cơ hội để thấy nữa đâu.” Vị phu nhân xinh đẹp bên cạnh hơi nhú mày.

“Mẹ đang buồn chuyện gì vậy? Chẳng phải cha muốn đón chúng ta về sống một cuộc sống hạnh phúc sao?”. Mộ Dung Nghi nghiêng đầu, kéo kéo tay áo của mẹ nó.

“Con à...”, Vị phu nhân ôm siết nó vào lòng: “Cung hoa điện ngọc, sâu như biển.” (*)

Mộ Dung Nghi chẳng hiểu gì. Một cánh chim chao lượn nơi không trung lưu lại một vệt bóng mờ trên mặt đất. Và nó không hề biết, đó chính là lần cuối cùng được nhìn thấy tự do.

Ngày ấy nó một bước trở thành Đệ Cửu hoàng tử của vương triều Lan Phũ, không còn bị người ta gọi là “con hoang” nữa. Mẹ nó cũng được sắc phong làm Uẩn Phi nương nương của Huê Phương Điện.

Đêm buồn, cả cung điện đắm chìm trong vui vẻ. Cha, à không, Phụ Hoàng đang vuốt ve đầu nó, còn nó vẫn rầm rập nhận lễ của bá quan văn võ. Trên bầu trời đêm huyền diệu, pháo hoa rộ lên, tỏa ra thứ ánh sáng chói lòa trong phút chốc, khiến cho nó có ảo giác là mình sắp bị mù đến nơi.

“Nhất nhập cung môn, thâm tự hải...” Giọng nói u uẩn của mẫu thân vang lên trong tâm trí của nó. Bất chợt, nó muốn chạy thật xa để thoát khỏi nơi này.

Phải, nó có cha nhưng không hẳn là cha.

Mẹ nó cũng có chồng, cũng không hẳn là chồng.

Thế nên, tiệc chưa tàn thì nó đã vội lĩnh đi mất, mặc kệ bọn thái giám ở phía sau hô to gọi nhỏ: “Cửu Hoàng tử!!!! Cửu hoàng tử!!!!”

Quái! Nó khịt mũi một tiếng, cố chạy nhanh hơn. Cảm nhận gió lạnh tạt vào mắt cay xè, xộc cả vào mũi, những dây cung điện lùi dần, lùi dần về phía sau...

Thẳng đến khi thấy một cánh cửa vẫn còn để ngỏ, nó không thêm suy nghĩ liền rón rén vào trong. Lăn người một cái liền nấp vào bên dưới tấm rèm sa tua dưới giường. Rồi nằm ở đó đưa mắt nhìn thân ảnh bọn thái giám, thị nữ hốt hải chạy qua khe cửa.

Cười ha hả, nó lại lăn trở ra, thấy bộ trang phục đang mặc đã trở nên bèo nhèo mới đắc ý mà sờ sờ mũi. Nhìn qua đĩa điểm tâm trên chiếc bàn kê gần đó, tức thì hai mắt sáng lên, chép chép cái miệng nhỏ rồi chạy đến, nhanh tay nhón một miếng, tấm tắc khen.

Ngon, đồ ăn ngon ơi là ngon! Nơi này lễ nghi rườm rà rất nhiều, nhưng đồ ăn cũng rất ngon.

Nó vừa ăn vừa đánh giá căn phòng. Thật nhiều sách, bày trí lại gọn gàng, ngăn nắp.

Nó thích sách, thế nhưng lại không hề ưa mấy vị “tiên sinh” nơi học đường.

Ngày trước, khi vẫn còn lưu lạc chốn dân gian, nó muốn đi học, ngặt nỗi mẹ lại không có tiền. Bất đắc dĩ mới phải trốn dưới cửa sổ của lớp học mà học lỏm, xui xẻo thay lại bị thầy giáo phát hiện, khiến cho nó một phen thấm thía cái gì gọi là nhục nhã.

Thật uổng phí thay cho những kẻ mang tiếng là đọc sách “thánh hiền”. Cổ nhân mà biết “thánh đức” của mình do những kẻ này dạy sợ lại than thầm trong bụng một tiếng “thặng hiềm”.(*)

“Vào phòng ta rồi, đệ cũng nên chào hỏi một tiếng chứ?”. Một Giọng nói dịu dàng vang lên, Mộ Dung Nghi khẽ giật mình, xoay người lại. Tấm rèm trên giường được vén lên, hé ra một gương mặt chứa nét cười khiến kẻ khác không kèm được mà say mê.

Mộ Dung Nghi trong một thoáng quên cả việc nuốt xuống mớ đồ ăn đang nghẹn ở cuống họng.

Tại nơi cung hoa điện ngọc này, lần đầu tiên nó nhìn thấy một nụ cười an nhiên đến thế.

Người kia nhìn vào bản mặt đang đại ra của nó, bất giác cười thành tiếng.

“Chí ít thì đệ cũng gọi ta một tiếng đi chứ?”

“Gọi huynh bằng gì?”

“Ta là Tứ Ca của đệ.”

“Hả?” Nó nghech mặt ra, vất vả nuốt một ngụm nước bọt: “Huynh cũng là Hoàng Tử sao?”

“Đệ nói thử xem?”. Người nọ hơi lên giọng, như là cố ý trêu chọc nó.

“Tứ Ca!” Mộ Dung Nghi bất thành linh chạy tới: “Nước, có nước trà không?”

Lát sau đã thấy nó ngồi ôm ấm trà trước giường Mộ Dung Đình Hiên, huyền thuyên về những ngày tháng vui vẻ ở ngoài kia, lần theo từng gốc cây bắt ve sâu thích đến chùng nào, cùng đám trẻ trong thôn nô đùa vui vẻ ra sao, cả chuyện nó đi trộm ngô nhà người khác còn nướng lên ăn thì thơm ơi là thơm,... Rồi nói đến chỗ này, cứ tưởng cái gì cũng đều có, hóa ra cái gì cũng không có....

Tứ Ca lặng thinh, chỉ nhìn theo vẻ tươi cười như hoa của nó, gương mặt lộ ra sự cô đơn, như một bên là nước sông một bên là biển vậy. Giương tay nhẹ nhàng nhịp lên chân mày nó: “Gọi ‘Tứ ca’ một lần nữa, được không?”

“Tứ ca, có chuyện gì sao?”. Mộ Dung Nghi nghiêng đầu lại gần gương mặt tuấn tú của vị huynh trưởng mà hỏi.

“Không, chỉ là rất nhiều người gọi ta như thế, nhưng đệ mới là thật lòng nhất.”

Đêm đó, khi bọn Thái Giám tìm ra Cửu hoàng tử thì đã thấy nó say sưa ngủ trên giường của Tứ hoàng tử. Lúc còn đang do dự có nên đánh thức chủ tử dậy hay không thì Mộ Dung Đình Hiên đã phát tay bảo chúng lui đi.

(*) “Nhất nhập cung môn, thâm tự hải”: Cung hoa điện ngọc, sâu như biển.

(*) Thặng: thừa; Hiềm: ghét. Phép chơi chữ với từ “thánh hiền”.

2. Chương 2

Ngày hôm sau, Mộ Dung Đình Hiên nằm trên ghế dựa vừa pha trà vừa thưởng thức dáng vẻ lười nhác của một ai đó đang thản nhiên vắn về sợi tóc rũ xuống vai.

“Cũng lâu rồi ta với Tứ Ca chưa cùng nhau thưởng trà như hôm nay.”.

“Cũng đúng thôi, Lục đệ suốt ngày bận đi đấu đá, tranh giành quyền lực làm sao có thời gian nhàn rỗi cho những việc như thế này.”. Khóe môi Mộ Dung Đình Hiên cong lên, tráng vào trong chén thêm một lượt nước trà.

“Ha ha.....” Người được gọi là Lục Đệ – Mộ Dung Phi Dật ngán ngẩm nở nụ cười: “Tứ Ca à, những chuyện thế này huynh không nên phát ngôn bừa bãi, huống hồ chỉ chuyện tranh chấp này nọ ta cũng không có hứng thú.”.

“Vây để ta nói lại, ý của đệ chính là sai người đứng đằng sau Ngũ đệ để đối phó với Thái Tử”.

“Ây da

Bị Tứ Ca biết được rồi thì cũng đâu còn vui nữa.”. Mộ Dung Phi Dật nghiêng đầu quay đi, trong khóe mắt động lại sự cân nhắc, tự hỏi rốt cục đằng sau vẻ mặt điềm nhiên của Mộ Dung Đình Hiên ẩn chứa điều gì: “Không có Tứ Ca tham gia, trò chơi này trở nên vô cùng nhạt nhẽo. Cho dù là bất cứ chuyện gì đi chăng nữa, chẳng phải có một đối thủ xứng tầm thì mới thực sự thú vị sao?”

Mộ Dung Đình Hiên bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Ta đang tự hỏi đến lúc nào mới xuất hiện cái người có khả năng làm cho đệ hiểu ra ‘trò chơi’ mà đệ đang nói không thú vị chút nào, chẳng những không thú vị mà còn vô cùng đau khổ, chẳng những vô cùng đau khổ mà dù cho đệ có dùng trăm phương ngàn kế cũng chẳng thể thắng được, không thắng được đã đành, có muốn dừng lại cũng chẳng thể dừng.”.

“Tứ ca à, huynh thật sự tin rằng trên đời này có loại trò chơi khiến ta trở nên như thế được sao?” Mộ Dung Phi Dật đem đầu mình kể lại bên tai Mộ Dung Đình Hiên, phả ra thứ âm thanh tiêu hồn.

“Lục hoàng tử Cứu hoàng tử đến ”.

“Ồ kia~ Hương Ba Lão thân mến, đệ đến rồi đó sao~~” Mộ Dung Phi Dật thản nhiên xoay người lại. (*)

Đình hiên ngắm nhìn Lục đệ tuyệt đại phương hoa (*) của mình, thầm nghĩ: Trò chơi bắt đầu.

Đối với Mộ Dung Nghi mà nói, hôm nay nó bị hành ra bã. Nội trong ngày hôm nay phải lần lượt đi thỉnh an đến tám vị ca ca, còn chưa kể một đệ đệ.

Đại hoàng tử bốn năm về trước do bị phát hiện có tham gia trong vụ tham ô nên bị phế truất và lưu đày đến Tấn Châu. Thái tử đương thời chính là Nhị Ca Mộ Dung Lăng, ấn tượng của nó với vị ca ca này không tồi, ngũ quan đoan chính, có nhiều nét giống với phụ hoàng, đối xử với mình cũng có thể coi như thân thiết. Tam ca đúng là một võ tướng, cả người toát ra một loại anh khí bức người. Tứ Ca Mộ Dung Đình Hiên ôn hòa, nho nhã. Ngũ ca thoát nhìn thì nhã nhặn nhưng trong đáy mắt lại ẩn chứa sự mưu mô khiến nó khó chịu vô cùng.

Lúc này, cảm nó rơi xuống đất, nín thở nhìn người trước mắt vạt áo mở rộng đang ưu nhã nâng trên tay chén trà.

Lần đầu tiên trong đời nó gặp được một người như vậy, tựa hồ tất cả ánh sáng trên thế gian này đều ngưng tụ nơi con người này, bất giác nó có một suy nghĩ là đem hắc giam cầm lại trong mắt mình. Những đường nét trên gương mặt hắn như do quỷ thần tạc tạo. Đôi mày sắc bén dựng lên và kết thúc tại một điểm hoàn hảo, giảm đi vài phần khí phách ngang ngược, còn tạo cảm giác nhu hòa, trong mắt phong tình dào dạt nhưng lại không hề mang chút nào nhu thuận của nữ tử. Khóe môi xinh đẹp trũng lại thật sâu như muốn câu hồn đoạt phách của người đối diện.

Mộ Dung Nghi ngẩn ngơ hồi lâu rồi lại ngây ngây ngốc ngốc nói “Đẹp quá hà....”.

Cả ngày hôm sau nó cứ thất thần cứ như kẻ bị mộng du vậy.

Trên đường về cung, Mộ Dung Đình Hiên cùng với nó ngồi chung một kiệu.

Đinh Hiên lấy tay búng lên trán nó.

“Ui da!!! Tút ca, đau!!!!” Mộ Dung Nghi ôm trán kêu ré lên.

“Tỉnh chưa?” Đinh hiên cười nhẹ.

“Sao đánh đệ???” Mộ dung Nghi dẫu môi lên, trên mặt tràn đầy vẻ trẻ con định vùng lên để tát lại.

“Đánh cho đệ tỉnh người ra.”. Đinh Hiên nhẹ nhàng kéo Mộ Dung Nghi ngồi cho ngay ngắn lại, ý vị sâu xa mà nói: “Tiểu Cửu, ở chốn này hề cái gì càng đẹp thì càng đáng sợ, đệ nhất định không được quên.”

Bất giác Mộ Dung Nghi toát cả mồ hôi lạnh.

Nó nhớ tới lúc còn nhỏ, từng thấy một đóa hoa vừa rất đẹp vừa nở rộ bên đường, cũng chẳng có ý hái nó đi, nhưng chỉ vừa chạm vào thôi thì đã bị chiếc gai nhỏ xíu trên thân cây đâm vào tay, nó vẫn nhớ rõ môn một cảm giác ấy đau đến thấu xương.

Những ngày tháng vui vẻ trôi qua, nó sờ sờ vào cái sẹo nhỏ trên ngón tay, hoài niệm lại khoảng thời gian còn ở quê nhà, khi ấy trời thì cao mà Hoàng Đế thì xa, tha hồ tự do tự tại....

“Cửu Ca! Cửu Ca!!!” Nhìn xa xa về phía cái mẩu đang lon ton chạy tới, Mộ Dung Nghi không khỏi nhoeo miệng cười.

Đó là Thập hoàng tử Mộ Dung Vũ, tính tình hoạt bát hồn nhiên. Mấy ngày hôm trước gặp được liền cảm thấy một sự “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” không hề nhẹ nên lập tức thân thiết. (*)

Lần đầu hai đứa gặp nhau là khi mà Mộ Dung Vũ nghịch ngợm làm đổ hộp đựng son của Mẫu Thân, chỉ có thể chìa cái bản mặt đáng ghét ra mà không dám hó hé tiếng nào. Mộ Dung Nghi nhìn thấy liền nhớ ngay đến đám bạn cũ ở quê, không suy nghĩ nhiều đã kéo Thập đệ đi chơi, nào là trèo hòn non bộ, nào là leo cây lấy trứng chim, nó cười đến nỗi không ngậm mồm lại được.

Thế nên Mộ Dung Vũ từ đó bầu dính vào Cửu Ca không rời. Từ nhỏ nó đã sống trong chốn thâm cung, có một vị ca ca cười thật vui vẻ với nó, cũng không cần phải sâu xa suy đoán là hẳn đang cười vì cái gì, lại có thể kể cho nó nghe thật nhiều chuyện mới mẻ.

Giống như một đứa bé bị trùm dưới chân, lúc nào cũng bị đè nén mà không biết cách để thoát ra ngoài, bỗng nhiên có người đến vén cái chăn rất nặng ấy lên, không khí ủa vào, nó rất cục cựa cũng thở được.

Mộ Dung Nghi kéo Thập hoàng tử lại: “Chạy cái gì mà như ma đuổi vậy!”

“Hi hi Cửu ca, Ngũ ca đang luyện ngựa ở thao trường đó, huynh có muốn đi xem không?”

Thế là hai đứa chạy phía trước, theo sau là cả một đoàn cung nữ, thái giám hoảng sợ hô to: “Ấy ấy, chậm lại một chút! Chạy chậm lại một chút, tiểu tử tông của con ời!”

(*)Hương Ba Lão: đồ nhà quê, hai lúa.

(*)“Xú khí tương đầu”: tương tự như “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” vậy.

(*)Tuyệt đại phương hoa: ý nói là vô cùng, vô cùng đẹp.

3. Chương 3

Thao trường tứ phía vây đầy người, nhưng khi thấy hai vị hoàng tử đến ai nấy đều tự biết mà tránh đường.

Trên thao trường, Ngũ hoàng tử đang cưỡi một con tuần mã Tây Vực, tay cầm roi da quất chan chát lên nó, tiếng ngựa hí vang trời.

Mộ Dung Vũ đôi mắt mở to mang theo chút say mê, nhưng Mộ Dung Nghi thì thấy khó chịu vô cùng.

Nó chỉ muốn được tự do, tại sao lại không buông tha cho nó?

Bị giầy vò đến tận giữa trưa nhưng con tuấn mã Tây Vực kia vẫn không chịu thuận phục, Ngũ hoàng tử sai người nhốt nó trở lại chuồng, thế nhưng vẫn không quên quật thêm vào mình nó một roi: “Đồ súc sinh không biết thức thời!”

Con ngựa giật mình hí lên khiến cho tim Mộ Dung Nghi tí nữa cũng rút ra ngoài.

Ngũ hoàng tử định thần lại, thấy đầu của hai đứa nhỏ đang dựa vào hàng rào, gương mặt hung tợn lập tức biến mất: “Ày, Cừu đệ đó hả, đệ cũng đến xem sao?”

Mộ Dung Nghi thận trọng cung kính cúi đầu thỉnh an: “Ngũ ca.”

“Đệ biết cưỡi ngựa không?” Ngũ hoàng tử vươn tay sờ đầu nó, mang theo chút cưng chiều.

“Cũng chút chút...”

“Như vậy.... Bình Thuận_____ dắt “Tuyết Tẩu” mà Điền đại nhân tặng ta ra đây cho Cừu đệ chơi!”

“Cái đó... Ngũ ca à, đệ cưỡi ngựa dở lắm!”. Nó chưa bao giờ thử cưỡi qua con ngựa nào lớn tới vậy, quá lắm cũng chỉ là ngựa con mà thôi.

“Lo cái gì, đã có Bình Thuận dắt ngựa cho đệ rồi.”

“Thật sao?” Mắt Mộ Dung Nghi sáng lên, hay quá, rốt cục cũng có thể cưỡi một con ngựa đúng nghĩa rồi!

Ngũ hoàng tử tươi cười bế Mộ Dung Nghi lên ngựa, Bình Thuận dắt ngựa đi phía trước, hai người họ đi dọc theo vành đai thao trường, Mộ Dung Nghi cứ chốc chốc lại quay đầu vẫy tay với Ngũ ca và Thập đệ, nhưng không được bao lâu thì Tuyết Tẩu bất thành linh vùng ra khiến Bình Thuận mất kiểm soát, lòng lộn lên nơi thao trường. Mộ Dung Nghi vô cùng sợ hãi, theo bản năng túm chặt lấy dây cương, mặt cắt không còn giọt máu, bên tai là tiếng la hét:

“Trời ơi! Cừu hoàng tử!!!”

“Còn đứng đó chờ cái gì nữa! Đi ngăn con súc sinh đó lại ngay!”

Thao trường trở thành một đám hỗn loạn, có vài tên thị vệ muốn bắt lấy dây cương nhưng đều không được, Mộ Dung Nghi đành phải chịu xóc nảy điên cuồng trên lưng ngựa, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Mộ Dung Vũ đã òa khóc nức nở trên thao trường tự bao giờ.

Tuyết Tẩu bất ngờ nhảy chồm lên, Mộ Dung Nghi cũng đã không còn hơi sức nào để giữ nữa, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng rồi đổ sụp xuống, may mắn thay đã có một thị vệ trong nháy mắt nhanh tay đỡ lấy, nó trong mơ màng cố sống cố chết bấu chặt vào áo giáp của người thị vệ không buông....

Trở lại Huê Phương điện, ngự y quỳ một bên, trước giường Mộ Dung Vũ vẫn còn ngồi nức nở, Uẩn Phi nhíu chặt mày nhìn đứa con trai cứng đang rên la đau đớn, còn có Ngũ ca bên cạnh luôn miệng xin lỗi...

Sau khi Thái y kê đơn thuốc và bảo rằng vết thương không có gì trở ngại thì Ngũ hoàng tử cùng Mộ Dung Vũ mới chịu an lòng rời đi.

Sau bữa tối, Mộ Dung Đình Hiên đến, khều khều Mộ Dung Nghi đang ngồi trên giường phồng mang trợn má.

“Tứ ca, huynh đang chọc ta!”

“Ày dà, sao đệ biết hay quá vậy!” Mộ Dung Đình Hiên búng mũi nó, đáy mắt nhàn nhạt toát ra nỗi niềm thương tiếc: “Có đau lắm không?”

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi”. Mộ Dung Nghi hề hề cười ngu.

“Thật không?” Đình Hiên vươn những ngón tay thon dài ra, dịu dàng thổi vết thương bị dây cương nghiến qua nơi lòng bàn tay của Mộ Dung Nghi: “Nghe nói tay đệ không cầm nắm được gì sắt, cả mắt cá chân cũng sưng phồng lên, người khác không biết còn tưởng rằng đệ mới đi ra trận giết địch nữa đó.”

“Tứ ca, đừng có đùa, đau ~”

“Biết đau à? Để xem xem lần sau đệ còn dám cưỡi ngựa nữa không?”

Mộ Dung Nghi túm lấy ngón tay của Đinh Hiên đang vuốt tới vuốt lui, nói: “Tứ ca biết cưỡi ngựa không?”

“Tất nhiên là biết.”

“Vậy cưỡi giỏi không?”

Gương mặt Đinh Hiên nhẹ nhàng kề lại sát bên, lần đầu tiên cả hai người gần nhau đến thế, Mộ Dung Nghi không khỏi ngáy người.

“Nói nhỏ cho đệ biết điều này..... Ta đây cưỡi ngựa chắc chắn còn giỏi hơn cả Ngũ ca của người nữa kìa.”

“Vậy lần sau huynh dạy đệ cưỡi nha

”

Đinh Hiên ngẩn người, nắm chóp mũi của Mộ Dung Nghi nói: “Thằng nhóc này được lắm! Đệ đúng thật là lì lợm mà!”

Ban đêm, Mộ Dung Đinh Hiên rời khỏi Huê Phương điện, liền trực tiếp đến Lạc Hà điện tìm Mộ Dung Phi Dật.

Lặng lặng đứng trước giường của Mộ Dung Phi Dật, Đinh Hiên thần sắc tỉnh tại mà thưởng thức một màn xuân cung trước mặt.

Mộ Dung Phi Dật đem người thị thiếp đặt trên giường, tại nơi tư mật của nàng mà điên cuồng đưa đẩy phát ra tiếng dính dấp dâm mỹ, bầu ngực tròn mẩy nương theo tần suất ra vào của Mộ Dung Phi Dật mà lay động, sau đó nàng ta ưỡn người một cái, Mộ Dung Phi Dật rời khỏi thân thể nàng, dịch thể màu trắng cũng theo lối ấy mà trào ra.

“Tứ ca thích chứ?” Mộ Dung Phi Dật vuốt vuốt lại mẩu sợi tóc lòa xòa, người thị thiếp ban nãy đứng dậy, mặc áo lót cho hắn rồi cũng nhanh chóng quần tã cho mình chiếc khăn bố rồi vội vàng rời đi...

“Ta có thích hay không, Lục đệ biết mà.”

“Tứ ca đang tức giận?” Mộ Dung Phi Dật hơi cúi đầu, tầng tầng lớp lớp sa mạn làm tôn lên nét nhu hòa đến lạ của người bên trong, chỉ có Đinh Hiên hiểu, đằng sau nụ cười có vẻ dịu dàng kia đang ẩn chứa âm mưu thâm độc cỡ nào.

“Tuyệt Tẩu là do người đề nghị Điền đại nhân tặng cho Ngũ đệ.”

“Thì sao nào?”

“Hắn nên nói cho Ngũ đệ biết, Tuyệt Tẩu không thể để cho người lạ cưỡi được.”

“Chuyện này, không liên quan tới ta.”

“Vậy người đã sai khiến Ngũ đệ cho cửu đệ cưỡi Tuyệt Tẩu, người có liên quan không?”

“Mộ Dung Phi Dật nhắm mắt lại, hé ra một nụ cười nhàn nhạt: “Tứ ca, ta nên khen huynh quá thông minh hay là cảm tạ ông trời vì đã sinh ra một người hiểu ta như Tứ ca nhỉ?”

4. Chương 4

“Ai dám nhận mình hiểu rõ Mộ Dung Phi Dật đệ chứ?”. Mộ Dung Đinh Hiên chậm rãi ngồi xuống bàn, nhón nhơ rót trà, động tác ưu nhã, thanh thoát tựa nước chảy mây trôi: “Cửu đệ đối với người không hề có sức uy hiếp, tốt hơn hết là đệ hãy dừng lại đi.”

“Được thôi” Phi Dật sờ sờ vành tai: “Ai bảo Tứ ca cưng nó đến vậy.”

“Đệ lần này thật quá đáng, người ta chỉ khen đệ đẹp thôi mà đệ lại muốn đoạt mạng của người ta.”

“Tứ ca cũng thật là, cái thằng nhóc nhà quê đó, chẳng phải câu đầu tiên nó mở miệng thì đã đâm trúng tử huyệt của đệ, thì đệ cũng đâu đi làm chút chuyện chọc ngoáy cho bổ ghét, đúng không?”

“Nếu mọi việc đã rõ ràng rồi, Tứ ca xin cáo từ.” Đinh Hiên phất tay áo rời đi.

Còn chưa được vài ngày thì con tim Mộ Dung Nghi đã vui trở lại, kéo Mộ Dung Vũ quây phá trở lại theo, mà Mộ Dung Vũ cũng nhiều ngày không được đi chơi, Cửu ca của nó thật vất vả, đương nhiên là vì chuyện ngã ngựa lần trước.

Hai đứa tìm một cây tre dài, tết thành cây vọt, nhảy loi choi dưới tàng cây mong bắt được ve sầu.

“Tiểu Vũ nè, nói cho đệ nghe nha, chờ bắt được tụi nó rồi là có thể nhóm lửa xong rắc chút muối lên rồi nướng ăn!” Nghĩ đến vị giòn tan của ve sầu nướng, hai mắt Mộ Dung Nghi cơ hồ tỏa sáng.

“Thực sự nướng lên là có thể ăn được sao? Chúng là côn trùng đó...” Tiểu Vũ có chút nghi hoặc nói.

“Yên tâm, yên tâm, huynh ăn không biết bao nhiêu lần rồi, đệ xem xem, ta không phải rất khỏe hay sao?”

Vật vã lăm mới bắt được ve xuống, hai đứa muốn nhóm lửa ngay tại ngự hoa viên, nhưng làm bọn thái giám sẵn sóc cho bọn họ sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất mà dập đầu: “Tiểu tổ tông của con ơi! Tiểu tổ tông của con à!”

Cuối cùng bắt đắc dĩ phải giao cho ngự phòng lo liệu.

Mộ Dung Vũ ăn ve sầu được nướng lên giòn rụm, hài lòng nói: “Cửu ca~ thì ra ve sầu ăn được!”

“Tất nhiên rồi, chẳng qua tự nướng mới là ngon nhất!”

“Cửu ca,” Tiểu Vũ đột nhiên dừng lại, hết sức nghiêm túc nhìn Mộ Dung Nghi nói: “Chúng ta sẽ ở bên nhau như vậy hoài luôn đúng không?”

Mộ Dung Nghi cười cười mà rằng: “Đương nhiên! Chúng ta là huynh đệ mà!”

Đáng tiếc, vui vẻ chẳng được mấy ngày, trong hậu cung lại dấy lên bệnh Đậu Mùa, đầu tiên là vài người cung nữ thái giám bị bí mật trục xuất khỏi cung, ngay sau đó liền có đến mấy vị nương nương cũng nhiễm bệnh, khiến người trong cung ai cũng lo sợ, những gì cần đốt đều đem ra đốt sạch, toàn bộ đều được hun bằng cỏ thơm, khắp nơi đều sặc mùi thuốc Đông y.

Mộ Dung Nghi rất sợ, sợ tới muốn khóc, nó không chỉ không được đi chơi, mỗi ngày còn bị bắt ép phải uống thuốc. Nó nhớ tới hồi còn ở thôn, thôn bên cạnh bị nhiễm đậu mùa lây sang tận thôn mình, rất nhiều người cũng bị mắc bệnh, còn ai nếu may mắn không nhiễm phải thì cũng bỏ trốn ra bên ngoài, xung quanh nơi nơi đều rất hỗn loạn, bệnh nhân bị ném vào một căn phòng lớn, mỗi ngày chỉ có một nồi cháo loãng được đưa qua cửa. Khi đó, nó cũng bắt đầu sốt rần rần lên, xuất hiện những nốt đậu mùa, mẹ ôm nó trong lòng mà nước mắt như mưa, chỉ có thể len lén lên núi hái thảo dược, nào dám gọi đại phu đến xem bệnh, sợ rằng con trai của mình rồi sẽ bị đưa vào căn phòng đáng sợ kia.

Trong lúc vẫn còn đang mê man, nhìn qua ô cửa sổ, nó thường xuyên thấy những cụm khói đen bốc lên, sau đó mới biết đó là khói lúc thiêu hủy xác của những người chết vì bệnh. Sau đó, một vị lang trung đến thôn, cho mẹ một ít hạt giống, bảo bà đem gieo, ba ngày sau nó sẽ nảy mầm thành tiên dược, mẹ thấy nó bệnh tình ngày càng trở nặng, cắn răng làm liều cho nó uống thứ thuốc đó suốt ba ngày ròng, tức thì cơn sốt nguôi dần, bệnh tình cũng khởi sắc.

Nhưng mà, khi nó một lần nữa có thể bước ra ngoài, nó đã chẳng bao giờ tìm lại được những người bạn ngày xưa từng cùng mình trèo cây, chơi trận giả nữa.

“Nghi nhi, con có sợ không?” Mẫu thân sờ đầu nó.

“Sợ” Nó nép vào lòng mẹ: “Nếu lỡ như mắc bệnh thêm lần nữa, con sẽ chết hả mẹ?”

“Không đâu. Bệnh này nếu đã nhiễm một lần rồi thì sẽ không thể nhiễm lại nữa, cho nên Nghi nhi của mẹ sẽ không sao hết.”

Mộ Dung Nghi tạm yên lòng, thế nhưng mẹ lại dặn nó không được nói cho ai biết rằng nó đã từng mắc bệnh, cũng không hề nói nó nghe nguyên do là gì. Ban đầu, nó chơi một mình trong phòng, sau đó trong sân đào đất bắt giun, dần dà ngày càng thêm buồn chán, nó ngược cổ nhìn thái giám Tiểu Lam Tử luôn đi theo trông nom nó mà hỏi: “Người nói xem, Tiểu Vũ ra sao rồi? Khi nào thì ta mới được đi chơi với đệ ấy?”.

Tiểu Lam Tử ngồi xổm xuống, ghé vào lỗ tai nó: “Chủ nhân, nghe nói Thập điện hạ hiện tại đã bị nhiễm bệnh, ngay cả Trùng Phi nương nương cũng bị cách li, Thập điện hạ cũng rất tội nghiệp, bị bệnh nặng như vậy, sợ rằng những kẻ hầu hạ sẽ không tận tình đâu...”

Lòng Mộ Dung Nghi chùng xuống, tâm tư trĩu nặng, sau đó quỳnh quánh đứng lên.

Nó chạy thật nhanh về, túm chặt tay áo của mẹ: “Mẹ! Mẹ à! Tiểu Vũ bị bệnh rồi! Phải làm sao đây? Phải làm sao? Con không muốn đệ ấy chết đâu mà_____”

Uẩn Phi lặng nhìn gương mặt van nài của nhi tử, hỏi: “Con có chắc tình cảm của con và Tiểu Vũ sẽ mãi không thay đổi không?”

“Chắc chứ, con chắc chắn!”

“Vậy con tin rằng sau này bất luận đối mặt với cảm dỗ nào, nó cũng sẽ không trở mặt với con?”

“Đúng vậy!”

“Được,” Uẩn Phi cúi người xuống, cởi sợi chỉ đỏ đeo trên cổ nhi tử mình, trên sợi dây có cột một túi vải, lúc trước bảo là bùa bình an, hóa ra bên trong chính là để đựng hạt giống, “Con lấy hạt này chôn xuống đất, đợi khi nảy mầm thì đem sắc với nước, rồi đưa cho Thập đệ của con.”

“Mẹ, đây là thuốc mà năm đó mẹ dùng để trị bệnh cho con hả?”

“Không sai, nhưng mà Nghi nhi à, con phải nhớ cho kĩ, thế gian này, lòng người đổi thay khó lường, con càng tin tưởng thì khi người ta thay lòng, con càng đau.”

Khi ấy, Mộ Dung Nghi chỉ biết phẫn khích cầm hạt giống kia chạy ra sân, không kịp nghiền ngẫm lời của thân mẫu. Sự thật chứng minh rằng, mẹ nói rất đúng. Nhưng không phải là đúng hoàn toàn. Tình cảm huynh đệ của Tiểu Vũ dành cho anh trai của nó tuy có thay đổi thật, nhưng dù có chết nó cũng chưa bao giờ muốn làm hại Cửu ca cả.

Bệnh đậu mùa

Đậu mùa là căn bệnh truyền nhiễm của riêng loài người. Đậu mùa gây bệnh trong các mạch máu nhỏ ở da, miệng và cổ họng. Ở vùng da, bệnh gây ra những vết ban nổi sần đỏ đặc trưng, sau đó da bị phỏng giộp những vết sần chứa nước. Biến chứng lâu dài của việc nhiễm là các sẹo đặc trưng, thường là ở mặt, ở 65-85% số nạn nhân. Nạn nhân cũng có thể bị mù vì giác mạc bị sẹo. Phái nam còn có thể bị hiếm muộn.

5. Chương 5

Mộ Dung Nghi đào đất trong sân lên, thận trọng gieo một nửa bao hạt giống xuống, đắp đất lại, tưới nước rồi lặng lẽ ngồi chồm hổm tại chỗ mà trông chừng. Một bên là Tiểu Lam Tử hiếu kì ở cạnh bên ngăn mặt ra, hỏi: “Chủ tử, người trông cái gì vậy?”

“Thảo dược, có thể chữa lành bệnh cho Tiểu Vũ”. Mộ Dung Nghi vẫn chăm chăm dán mắt vào chỗ đất vừa nãy đào lên.

“Con nói người nghe, ngay cả thái y cũng còn bó tay, người làm có làm gì cũng vô ích thôi.”

“Có ích chứ.” Mộ Dung Nghi nhướng mắt, nhìn Tiểu Lam Tử: “Chỉ cần có lòng tin, mọi việc chúng ta làm đều có ích cả.”

Tiểu Lam Tử trong lòng ngẩn ra, nói: “Chủ tử, người phải nhìn suốt như vậy sao?”

“Đúng vậy, chờ nó nảy mầm thì có thể đem đi sắc thành thuốc rồi.” Sau đó Mộ Dung Nghi cả ngày ngồi lì tại chỗ ấy, buổi tối đến lúc đi ngủ, Tiểu Lam Tử không thể làm gì hơn là khuyên nó: “Chủ tử, hay người đi ngủ đi, khi nào nó nảy mầm thì con sẽ báo cho người biết, được không?”

Ban đầu, Mộ Dung Nghi đâu chịu, cho tới khi Tiểu Lam tử nói hết lời, ngay cả Uẩn Phi cũng nổi giận thì nó mới miễn cưỡng trở về phòng.

Sáng sớm ngày thứ ba, Mộ Dung Nghi còn mơ mơ màng màng trong mộng thì đã bị tiếng gọi của Tiểu Lam Tử làm cho giật mình tỉnh giấc: “Chủ tử, Chủ tử! Cây của người nầy mầm thật rồi kìa!”

Mộ Dung Nghi bật dậy, từ trên giường vọt xuống, tiếp theo là dùng tốc độ ánh sáng để lao ra vườn, nhìn thấy đám chồi non nho nhỏ, cười toe.

Tiểu Lam Tử phụ hái thuốc, vốn định mang đến Dược Phòng để sắc thuốc nhưng lại bị Uẩn Phi ngăn lại: “Các người định nói cho toàn bộ hậu cung biết là chúng ta có thuốc chữa bệnh sao? Đến lúc đó thuốc để chữa cho Thập hoàng tử sẽ bị chia năm xẻ bảy, đến một chút cũng không còn!”

Tiểu Lam Tử lúc này mới chợt bừng tỉnh, bắc một cái bếp lò để sắc thuốc trong vườn, Mộ Dung Nghi cũng bắt đầu đào đất để gieo hạt giống mới. Thuốc sắc xong xuôi, được phân ra liều lượng cho vào các bình sứ trắng. Lúc Tiểu Lam Tử chuẩn bị đem thuốc đi, Mộ Dung Nghi liền ngăn lại: “Tiểu Lam tử, ta cũng muốn đi xem xem Tiểu Vũ như thế nào rồi.”

“Ày, tiểu chủ tử à, là bệnh đậu mùa đó, nhiễm phải là chết ngay! Nô tài đã từng bị qua nên không sao, người ở lại đây đi, đừng làm Uẩn Phi nường nường lo lắng thêm!”

Mộ Dung Nghi vừa định ăn vạ với Tiểu Lam tử, cửa bất chợt mở ra, thanh âm nhẹ nhàng của Uẩn phi vang lên: “Tiểu Lam tử, người mau đi chuẩn bị cho Nghi nhi một bộ trang phục tiểu thái giám, đợi đến đêm hằng đi.”

“Mẹ? Mẹ cho con đi? Mẹ thật là tốt!!”

“Nường nường, không nên đâu!”

“Tiểu Lam tử, theo ta vào đây.”

Tiểu Lam tử theo vào bên trong, Uẩn Phi liền đem cửa khép lại: “Tiểu Lam tử, Uẩn Phi đối xử với con thế nào?”

“Nường nường” Tiểu Lam tử cả kinh, quỳ phục trên mặt đất: “Người tối với nô tài ân trọng như núi, nếu không có người thì nô tài đã sớm bị Tiết công công đánh chết từ lâu rồi! Từ đó, Tiểu Lam tử nguyện vì nường nường người mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, quyết chết cũng không từ nan!”

“Được, Tiểu Lam tử, vậy bản cung cũng thật lòng tin tưởng mà nói cho con nghe điều này, Nghi nhi lúc trước đã từng mắc qua bệnh đậu mùa.”

Tiểu Lam tử ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt kinh ngạc, suy xét hồi lâu, nói: “Nường nường, có gì sai bảo xin người cứ nói.”

“Tốt lắm, Tiểu Lam tử, con cũng biết, ta đối với Nghi nhi không có yêu cầu gì cao, lại càng không muốn cho nó đi tranh đoạt, đấu đá vì ngôi vị Thái tử. Thế nhưng giữa nơi thâm cung này, nếu không có lấy một người bạn đáng tin cậy, con có thấy buồn không?”

“Tiểu Lam tử đã hiểu.”

“Thập hoàng tử với Nghi nhi cũng trạc tuổi nhau, những tàn độc của chốn cung đình cũng chưa hiểu hết, nói vậy, có lẽ lương tâm vẫn còn thuần khiết, lần này Nghi nhi cứu mạng nó, ta tin nó sẽ ghi ơn.”

“Nường nường an tâm, Tiểu Lam tử biết mình nên làm gì.”

Tối đó, Mộ Dung Nghi cải trang thành tiểu thái giám cùng với Tiểu Lam tử đi đến Ngọc Dung điện – nơi dưỡng bệnh của Mộ Dung Vũ. Trong điện một màu tăm tối, Mộ Dung Nghi bước vào, trong nháy mắt liền nhận ra tiếng thở yếu ớt, mỏng manh như tờ nhện của Tiểu Vũ, lòng ngực bỗng chốc thắt lại. Tiểu Lam tử thấp nền lên, Mộ Dung Nghi thấy một cung nữ ghé đầu trên giường mà ngủ, còn Tiểu Vũ, vì sốt cao nên đầm ra mồ hôi.

“Tại sao lại chỉ có một người chăm sóc cho Tiểu Vũ?”

“Ài, hiện tại có ba vị nường nường ngã bệnh, còn có mấy vị công chúa, còn có Phù Chiêu Nghi vừa hạ sinh tiểu hoàng tử cũng bị nhiễm bệnh, nô tài trong cung đều đã bị điều đi hết cả rồi ạ!”

Mộ Dung Nghi sờ cái trán nóng hầm hập của Tiểu Vũ, Tiểu Lam tử cau mày lại nói: “Người nhanh nhanh cho thập điện hạ uống thuốc đi, con đi mang nước tới!”

Mộ Dung Nghi lấy một bình sứ ra, nâng Tiểu Vũ dậy, thận trọng từng li từng tí đem thuốc rót vào miệng nó. Tiểu Vũ mơ màng mở mắt, thấy Cửu ca ôm nó, ôn tồn nói: “Tiểu Vũ ngoan nha, uống thuốc vào rồi sẽ hết bệnh thôi nè.”

Ngón tay hơi lạnh của Cửu ca chạm vào trán nó, rất dịu dàng. Ở đây, không có Mẫu Phi, không có Phụ Hoàng, không nó nô tài dè dặt khép nép, chỉ có Cửu ca, ôm nó....

“Cửu ca.... Cửu ca....”. Nó đang nằm mơ sao? Cửu ca lẽ nào lại không trốn đi như những kẻ khác?

“Tiểu Vũ...”. Mộ Dung Nghi cầm lấy khăn ướt Tiểu Lam tử đưa, nhẹ nhàng lau trán cho Mộ Dung Vũ: “Để Cửu ca lau cho đệ.”

Nó thấy Cửu ca trước giờ vẫn vô tư, vui vẻ giờ đây mặt mày nhúu chặt lại, bỗng nhiên nghĩ giấc mơ nóng như thiêu đốt kia tựa như hồ sắp biến thành nước suối mát lạnh, “Cửu ca.... đừng bỏ đệ...”

“Tiểu Vũ ngoan, Cửu ca ở đây mà!” Mộ Dung Nghi buông Tiểu Vũ ra, đắp lại chăn cho nó, nhưng tay của nó lại vươn ra, nắm chặt lấy tay mình không buông. Tiểu Lam tử nhìn một chút rồi nói: “Chủ tử, hay là đêm nay người ở lại đây, nô tài sẽ canh chừng cho hai người.”

“Đa tạ người, Tiểu Lam tử. Người thật tốt.” Mộ Dung Nghi nở nụ cười, liền để nguyên xiêm y mà nằm xuống.

6. Chương 6

Buổi sáng tỉnh dậy, Mộ Dung Vũ vẫn còn bị ám ảnh bởi cơn ác mộng hãi hùng đêm qua, trong mơ, gương mặt của nó mừng mủ và bong loét ra như một con quái vật, Mẫu Hậu sợ hãi bỏ chạy, những cung nữ luôn nhìn nó với ánh mắt thương yêu ngày nào giờ chỉ dám đứng từ xa mà nhìn, Thường công công vẫn ôn hoà với nó nhưng hôm nay vừa thấy nó đến gần đã vội xoay người bỏ đi, cuối cùng, nó mệt mỏi mở mắt ra, thấy được một gương mặt say ngủ thật yên bình, đôi lông mi khe khẽ nhếch kia lưu lại một cái bóng mờ nơi tầm mắt nó, tựa như ảo mộng. Mộ Dung Vũ bèn vươn tay, kèm lòng không dặng mà chạm vào hàng mi tựa như phiến quạt nhỏ ấy, chúng run rẩy một chút rồi mới chịu mở ra.

“A... Tiểu Vũ tỉnh rồi sao?” Cửu ca vừa cười vừa sờ trán nó, đã nhiều ngày rồi, ngoại trừ tiểu cung nữ luôn e dè sợ hãi kia, lần đầu tiên có ai chạm vào nó. “Sao lại còn nóng tới vậy chứ?”

Tiểu Lam tử cũng sờ sờ, nói: “Tiểu chủ tử à, đã đỡ hơn đêm qua nhiều lắm rồi ấy chứ! Nô tài sợ rằng nếu Thập điện hạ sốt nữa không chừng sẽ bị choáng. Để nô tài trở về mang cháo tới, Thập điện hạ ăn cháo xong, lại uống thêm chút thuốc nữa.”

Mộ Dung Vũ mơ mơ hồ hồ gật đầu. Ăn cháo uống thuốc xong, Tiểu Lam tử khuyên Mộ Dung Nghi quay về, Tiểu Vũ vừa nghe thấy, lập tức níu tay áo của nó lại: “Cửu ca định bỏ đệ lại nữa sao?”

Mộ Dung Nghi nhéo mũi đệ đệ, cười nói: “Đương nhiên là không phải rồi, Cửu ca trở lại mang thuốc tới cho Tiểu Vũ mà! Chỉ có thuốc của huynh mới trị khỏi cho Tiểu Vũ thôi, cho nên Cửu ca mới muốn mang thêm thuốc tới.”

Mộ Dung Vũ cắn môi, thật lâu sau đó mới gật đầu.

Mộ Dung Nghi cùng Tiểu Lam tử rời khỏi Ngọc Mộ Vinh điện, một lòng nghĩ đến bệnh tình của Tiểu Vũ nhưng chẳng ngờ lại đụng phải một người.

“Ra là hương ba lão đây sao?”. Thanh âm của đối phương mang theo ý tứ miệt thị rõ ràng, thế nhưng lại không có chút nào gọi là vênh váo kênh kiệu, ngược lại còn có vài phần phong tình khiến người khác không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn.

Mộ Dung Nghi lại một lần nữa ngây ngốc. Mặc cho nó đã rất nhiều lần khắc ghi dung mạo tuyệt thế vô song của Lục ca, nhưng lần nào cũng đều vô thức mà đắm chìm trong nét cười ấy.

“Sao nào, trong cung đang có bệnh đậu mùa, người định cải trang thành thái giám để chạy trốn à?”. Mộ Dung Phi Dật nhẹ nhàng khom lưng đến khi tầm mắt hai người ngang nhau, nhìn tên Cửu đệ thường ngày bị mình giễu cợt đang đỏ mặt tía tai.

“Không phải vậy mà.... Lục ca bảo trọng, Cửu đệ xin cáo từ”. Nó không dám nhìn lại người ấy, cầm đầu lùi thẳng. Bỗng nhiên cảm giác được có vật gì đó bắn vào chân mình. Sau đó chưa kịp giáp mình đã ngã ạch xuống, phịch một tiếng, cảm giác toàn thân lạnh lẽo, những âm thanh ồ ộc chen vào lòng bùng cả tai, nó tuyệt vọng vẫy vùng trong sợ hãi, làm dấy động những đoá sen hồng ngự trên mặt hồ tĩnh lặng.

“Chủ tử!!!” Tiểu Lam Tử lao mình xuống nước.

Trong khoảnh khắc ấy, tầm mắt nó nhìn qua bờ vai của Tiểu Lam tử, nhìn qua những tầng tầng đình viên lầu các, nhìn thấy kẻ được xưng là “Lục ca” đang ngoái lại mỉm cười tựa trích tiên, đáng vẻ ấy, thật khó quên....

Ban đêm, Mộ Dung Nghi cùng Mộ Dung Vũ làm ổ trên giường.

“Tiểu Vũ, vẫn còn lạnh hả?”

“Không lạnh, đệ có Cửu ca mà.”

“Cái chân của đệ cứ lạnh như băng ấy,” vừa nói, Mộ Dung Nghi một bên ôm chân Tiểu Vũ vào lòng, “Trước đây khi ngủ, chân của ta cũng hay bị lạnh, vậy là mẹ cứ ôm chân sưởi ấm cho ta như vậy nè.”

Cơn sốt của Tiểu Vũ đã thuyên giảm rất nhiều, nhưng trên mặt vẫn còn vô số nốt đậu mùa: “Cửu ca, huynh không sợ bị lây bệnh sao?”

“Ta đã từng bệnh qua rồi”. Mộ Dung Nghi gãi đầu, “Thế nhưng không hiểu sao mẹ dặn ta không được cho ai biết hết.”

Tiểu vũ hơi sững sốt, ngược mắt nhìn lên: “Cửu ca muốn làm Hoàng Đế à?”

“Không đâu, thành Hoàng Đế làm gì? Giống như Phụ Hoàng mỗi ngày đều phải miệt mài xem tấu chương, chút thời gian chơi đùa cũng không có. Mẫu Phi nói, Hoàng Đế tuy rằng có được rất nhiều thứ, nhưng đồng thời cũng mất đi rất nhiều thứ. Ta bây giờ đã có tất cả những gì mình muốn rồi, sao tự nhiên phải làm Hoàng Đế chứ?”

Tiểu Vũ nhìn bộ dạng nghiêm trang của Cửu ca, đành phải nở nụ cười: “Hay lắm, Cửu ca à, chúng ta mãi cùng nhau khoái khoái lạc lạc như bây giờ là được rồi.”

Mộ Dung Nghi cũng ngây ngô cười: “Nhưng trước hết thì đệ phải dưỡng bệnh thật tốt rồi hẵng hay!”

“Thế nhưng, cho dù huynh thật sự không muốn tranh đoạt ngôi vị kia đi chăng nữa, cũng đừng nên cho kẻ khác biết huynh đã từng nhiễm bệnh đậu mùa nhé.”

“Tại sao?”

“Bởi vì.... Đệ cũng không biết nữa.”

Bởi vì khi sắc lập Thái Tử, điều ưu tiên xem xét hàng đầu chính là có phải thật sự là Hoàng Tử hay không (*). Cửu ca, ta một chút cũng không hề muốn huynh làm hoàng đế, nhưng, nếu huynh thật sự muốn, ta sẽ phù trợ người bằng mọi cách. Mộ Dung Vũ nhẹ nhàng tựa vào lòng Cửu ca.

Bệnh tình của Tiểu Vũ vừa bớt đi, trong cung lại truyền tai nhau rằng Lục Hoàng tử Mộ Dung Phi Dật ngã bệnh.

Mộ Dung Nghi ngơ ngác đứng nhìn trước cửa điện Huệ Phương, những cung nữ đeo khăn che mặt mang từng vật dụng bị Lục hoàng tử dùng qua, tất thấy dốt sạch. Nghĩ đến con người ngày ấy khoe miệng khê nhếch lên một chút liền có thể khuynh đảo thiên hạ – Lục hoàng huynh, lòng nó bỗng vô thức nhói đau.

Trái lại, Tiểu Lam tử đứng phía sau lại lầm bầm: “Ác giả ác báo mà!”

“Gi?” Mộ Dung Nghi xoay người lại hỏi, cái gì ‘ác giả ác báo’ chứ?

“Đương nhiên là nói Lục hoàng tử rồi, ngày đó nô tài rõ ràng thấy hắc tháo chiếc nhẫn đeo trên tay ra, sau đó bắn lên đùi của ngài khiến ngài té xuống nước.”

“Thì ra huynh ấy ghét ta đến thế.”

“Người....mới biết sao???”

(*): ám chỉ việc bệnh đậu mùa có khả năng gây nên bệnh vô sinh ở nam giới.

7. Chương 7

Mộ Dung Phi Dật yêu bóng tối, không phải vì trong tăm tối không ai có thể nhìn thấy gương mặt khiến thể nhân diện đảo này nổi lên những đốm đậu mùa gớm ghiếc, cũng không phải vì như thế này sẽ không bắt gặp ánh nhìn ghê sợ của kẻ khác, mà thật sự, bởi vì quãng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời của hắn chính là ở trong bóng tối.

Hắn nhẹ nở nụ cười, đó, như một giấc mơ. Trong veo. Mỗi lần nhớ đến đều khiến hắn ấm lòng, nhưng rồi giấc mơ ấy luôn lặng lẽ tan biến mất, nước mắt muốn rơi cũng không biết làm sao rơi.

Hắn nhớ tới lúc đất trời xoay đảo rồi ngất lịm đi, Thái Y vén tay áo mình lên phát hiện những đốm đỏ li ti thì một bên đã nghe tiếng khóc sục sùi, là những ai từng trăm phương nghìn kế tìm cách bò lên giường mình, đúng là số phận thật thích trên người.

“Kétttttt_____” một tiếng, cửa mở, một tiểu Thái Giám bước vào, vì không có lấy một ánh đèn nên tên tiểu Thái Giám kia vấp phải một cái ghế, chắc hẳn là ngã nặng lắm nên hắn mới nằm trên đất rên rỉ ít nhất là nửa ngày.

“Nếu muốn ăn trộm thì người tìm nhầm chỗ rồi, chủ nhân của Điện này đã bị nhiễm đậu mùa.”. Mộ Dung Phi Dật cũng không biết tại sao mình lại cười, có lẽ là vì bản thân đã từ lâu quên mất những biểu cảm khác.

“Lục Ca?” Tiểu Thái Giám kia thấp lên một ngọn nến, Mộ Dung Phi Dật trong một khoảnh khắc ngẩn ngui nhìn thấy ánh lửa rực rỡ trong đôi ngươi nhỏ, như tô điểm lên muôn ngàn hi vọng.

“Là người? Hương ba lão?”. Hắn vì điểm thất thần kia của bản thân, có chút thất vọng, bởi vì hắn luôn khinh thường tên đệ đệ “tạp chủng” căn bản không đáng để quan tâm này.

“Đến thăm huynh.” Mộ Dung Nghi ngồi bên giường hắn, lấy thuốc ra.

“Bây giờ người thấy sao, thế nào? Có còn muốn khen ‘huynh thật đẹp’ không?” Mộ Dung Phi Dật cợt đùa nó bằng giọng điệu cay đắng.

“Đều không phải, đệ tới mang thuốc cho huynh.” Mộ Dung Nghi nhíu mày, lấy ra một chiếc lọ sứ màu trắng, còn chưa kịp đưa lại gần Mộ Dung Phi Dật đã bị hắn quăng xuống đất.

“Sao đây, tên nô tài tận tụy kia mách cho người là ta hại người té xuống hồ, bây giờ đi báo thù sao?” Mộ Dung Phi Dật khoé môi cười cợt: “Bên trong là thạch tín hay phụ tử?” (*)

“Mộ Dung Phi Dật kia!!! Người đừng có quá đáng! Ta vẫn có thể đưa cho Tiểu Vũ uống mà!”. Mộ Dung Nghi chạy theo lọ thuốc đảo quanh trên đất, vất vả nhặt lên rồi bất chấp tất cả, vung tay lên, mặt Mộ Dung Phi Dật liền in năm ngón tay đỏ đỏ: “Đồ không biết điều, không uống đỡ tổn!”

Mộ Dung Nghi nói xong, dẫn chiếc lọ xuống bàn, nộ khí xung thiên dùng dùng chạy ra ngoài.

Lần đầu tiên hương ba lão gọi thẳng tên hắn, Mộ Dung Phi Dật thần thờ ra nhìn cánh cửa vừa bị đóng sầm lại, gọi thất thanh: “Tiểu Hà tử!!!! Tiểu Hà tử!!!!” thì người cũng đã khuất dạng.

Bốn năm trước, cũng chính là người này từng câu giận âm ỹ với mình: “Mộ Dung Phi Dật! Người không ăn thì thôi, ta ăn!” Sau đó ù một cái, tát cho hắn một bạt tai, lần đầu tiên bị ai đó vả lên mặt, hắn không thấy đau, chỉ là da mặt hơi nóng lên, độ nóng ấy theo máu chạy thẳng vào tim hắn, thật ấm.

“Tại sao đến tận bây giờ ta mới nhận ra giọng của người...?” Mộ Dung Phi Dật ngây ngốc “Thế nhưng, người vì sao lại không nhận ra ta? Là người trách ta không chịu giữ lời sao?”

Mộ Dung Nghi mang theo cục tức chạy một mạch tới Ngọc Dung điện, cũng vừa phải lúc Mộ Dung Vũ đang bưng chén thuốc kê ngang miệng xem chút nữa bị tiếng đập cửa của nó hù cho sặc chết.

“Cửu ca _____ nếu đệ mà chết, nhất định là không phải chết vì bệnh đậu mùa đâu”

“Nói nhảm, có thuốc của Cửu ca cho đệ rồi làm sao đệ chết vì đậu mùa được chứ!”

“... vì ta sẽ bị huynh làm giết mình mà chết đó!!” Tiểu Vũ vuốt vuốt ngực: “Cửu ca đang bức mình cái gì sao?”

“Đúng là làm ơn mắc oán mà, đồ thứ người không biết tốt xấu!!!”. Mộ Dung Nghi nghĩ tới chỗ thuốc mà nó cất công chuẩn bị bị vứt xuống đất không thương tiếc thì máu nóng liền dồn lên não.

Tiểu Vũ cọ cọ đầu bên tai nó: “Cửu ca, anh có biết mặt người lúc tức giận y hệt con ếch không dễ thương cực kì!!!”. Mộ Dung Nghi còn chưa kịp phản ứng gì, Tiểu Vũ đã thơm lên mặt nó một cái “Chu~” thật là kêu.

“Mộ Dung Vũ!” Mộ Dung Nghi làm ra bộ dáng sắp đánh người tới nơi, nhưng vẫn là không nở xuống tay.

“Có sao đâu, chúng ta là huynh đệ mà.” Tiểu Vũ khúc khích cười, kéo cánh tay đang giơ lên trời của Cửu ca nó xuống.

“Hừ! Nếu không nể tình mấy nốt đậu mùa trên mặt đệ, ta đã tẩn đệ thành con ếch rồi!”

Ngay sau đó hai đứa liền lao vào ôm nhau vật, Tiểu Lam Tử một bên bắt đắc dĩ mỉm cười.

Muốn nói cái gì “Xanh vỏ đỏ lòng” (*), Mộ Dung Nghi chính là một dẫn chứng điển hình. Rõ ràng hôm qua cho con người ta một cái bạt tai thiếu điều muốn lật mặt mà hôm nay đã bắt đầu lo cho Mộ Dung Phi Dật, buổi tối lấy cớ đi lấy thêm thuốc cho Tiểu Vũ, liền chạy đến Lạc Hà điện.

Mộ Dung Nghi hé cửa nhìn vào, còn chưa kịp nhìn hết, bên trong đã vang lên thanh âm không nhanh cũng không chậm: “Còn không chịu vào, như con chuột ở đó lăm lét nhìn đông nhìn tây cái gì?”

Mộ Dung Nghi vào tới trước giường, hừ một tiếng bất mãn, nhưng khi thấy nắp của cái lọ sứ quen thuộc đã bị mở ra, vừa có ý định trêu Mộ Dung Phi Dật đã chề sao lại còn uống thuốc của mình đã lãnh phải một cái tát nổ đom đóm.

“Người!” Mộ Dung Nghi ôm mặt trừng mắt nhìn gương mặt đang dạt dào tiểu ý kia, hét: “Người làm gì đó!”

“Coi như hòa, Tiểu Hà Tử”. Mộ Dung Phi Dật vẫn như cũ, mỉm cười, nhưng lại không hề giống mọi lần, thiếu đi sự khinh miệt, nếu nhìn kĩ, còn có chút yêu thương.

(*) ‘Thạch Tín’ (Asen) và ‘Phụ Tử’ là tên của hai loại kịch độc.

(*): Nguyên văn “Dao tử chuỷ thủ đậu hủ tâm”, ý nghĩa là chỉ những người nói năng chua ngoa ngoài miệng nhưng trong lòng thiện lương, trong ngoài bất đồng. Ở đây xin mạn phép được chuyển thành “Xanh vỏ đỏ lòng” với cùng một ý nghĩa.

rồi xong, bắt đầu màn “anh yêu em, anh nhớ em như trăng khùng mà sao em nở quên anh, em không còn yêu anh sao em, em ơi

~” =]]]]]

tác giả ghét mày dữ lắm phải hông Dật? =]]]

8. Chương 8

“Tôm cua gì ở đây!” Mộ Dung Nghi tức tối.

“Chẳng phải hồi trước người cứ thích trở thành đại hiệp đó sao? Đáng tiếc thân thủ thế này, đừng nói đại hà, tiểu hà thôi cũng còn xa lắm (*)”

“Huynh thế nào biết được khi còn bé ta muốn làm đại hiệp chứ?”. Mộ Dung Nghi xoa xoa mặt, nói.

“Tất nhiên là em nói cho ta nghe rồi.” Lục Ca chính là Lục Ca, dù đang mắc bệnh đậu mùa, vẫn làm người ta bất tri bất giác nhìn đến ngây ngẩn.

“Không phải chứ, sao đệ chẳng nhớ gì cả?”. Mộ Dung Nghi gãi đầu, thế nào cũng không nhớ nổi trong những lần hiểm hoi được gặp Lục Ca, lần nào mình có nói rằng muốn làm “Đại Hiệp”. Lúc này, nó mới chú ý tới Mộ Dung Phi Dật đang nằm trên giường đang nhú mày lại.

“Khoảng thời gian nhóc còn ở Phượng Tê thôn cùng một đám nhóc tí chơi trò chơi, nhóc làm đại hiệp, Nhị Cầu Tử làm hái hoa đạo tặc (*), còn Thái Đầu thì là con gái nhà lành, nhóc dí theo Nhị Cầu Tử chạy vòng vòng quanh nhà, la lối cái gì ‘thay trời hành đạo’, kết quả là nhóc lỡ tay đập trúng đầu con nhà người ta, khiến mẹ nhóc phải dắt đi xin lỗi, còn đền cho nhà đó mười quả trứng gà.” Mộ Dung Nghi thật sự không nghĩ là Phi Dật kia cư nhiên lại có thể kể ra hết chuyện nó quậy phá hồi còn nhỏ như đã từng chứng kiến tận mắt.

“A! Mẹ đệ cũng kể vậy nữa....”

“Mẹ người! Mẹ người! Mẹ người!!! Mẹ người cái khỉ gì! Chính là người mà!” Mộ Dung Nghi thoáng thấy những ngón tay vì bấu vào chăn mà trở nên trắng bệch.

“Đệ không có nhớ rõ....” Không biết cảm giác áy náy từ đâu lại trỗi dậy.

“Không nhớ rõ? Sao lại không nhớ rõ, hả?”

Mộ Dung Nghi nhìn đôi mắt đang dần có chút kì lạ của Phi Dật, e dè lùi lại hai bước “Khi còn bé bị bệnh đậu mùa.... Khỏi bệnh rồi, cái gì đệ cũng không nhớ...”

“Sau đó?” Giọng Phi Dật trầm xuống: “Người không ở lại Phượng Tê thôn mà lại đi đâu?”

Mộ Dung Nghi sợ đến run bắn người: “Mẹ dẫn ta tới nhà dì ở nhờ....”

“Bóp_____” Một cái tát giáng lên mặt nó, nóng rát đến máu mũi cũng chảy ra

Mộ Dung Nghi thấy bộ dạng Phi Dật đang nhìn mình chăm chăm, lại quệt xuống máu mũi đang chảy, nhất thời thổ không nổi, đáng sợ, Lục ca một thân bá khí như vậy, rất đáng sợ.... Vừa muốn xoa người bỏ chạy đã bị túm trở lại, cả người nhẹ hẫng ngã vào lòng Phi Dật.

Sau đó, Lục ca ôm nó, không có đánh nó, cũng không châm chọc nó, tay hẩn khẽ run, đầu gác lên vai nó, “Người chạy đi đâu vậy.... Người có biết là ta đã đi tìm người không.... Sao không ngoan ngoãn mà chờ, hả....”

“Lục ca...” Mộ Dung Nghi cả người cứng lại, thở mạnh cũng không dám, cứ lo sợ có khi nào Phi Dật đột nhiên bóp chết mình không.

“Nghi nhi...” Phi Dật nhẹ nhàng gọi một tiếng, Mộ Dung Nghi không hiểu sao lại cảm thấy yên bình, bình thường Mẩu Phi cũng gọi nó là ‘Nghi nhi’, nó chỉ biết là nghe rất ấm áp, mà khi Lục ca gọi nó, sao bản thân cứ như bị bỏ bùa mê vậy?

“Nghi nhi...Nghi nhi... Giờ người phải ngoan ngoãn đó... đừng... chạy lung tung nữa...” Giọng Phi Dật tràn ngập sự dịu dàng, còn có chút van nài, khiến lòng nó bỗng dưng xao xuyến.

“Được...” Mộ Dung Nghi như mất hồn, chỉ biết có mỗi sự mềm mại ở nơi gáy mình, chậm rãi đi lên, vô cùng thoải mái, dần dần vành tai bị cái gì đó âm âm ngậm lấy, nhẹ nhàng chơi đùa, thứ đó miết theo vành tai nó một vòng cung, liếm đến cằm, đến môi....

Nó thấy trong mắt Lục ca dâng lên một thoáng kì lạ, rồi ngay lập tức dè lên người mình, nó sợ quá, chỉ biết vúi lấy rèm giường không buông. Mối Lục ca di chuyển dần xuống dưới, chạm vào môi nó, mút một cái rồi nhả ra. Ngay sau đó, đầu lưỡi Phi Dật liếm môi trên nó, giữa hai cánh môi đang khẽ nhếch có thể thấy đầu lưỡi xinh xắn. Nó nghe tiếng thở dài nhàn nhạt từ cổ họng Phi Dật. Bỗng có cái gì đó luồn vào khớp hàm,

lưỡi của mình cũng bị cuốn lấy, trong cả khoang miệng chỉ cảm giác được mùi vị của Phi Dật, đắng chát quện hoà cùng mùi ngọt nhẹ trong Cam Thảo, là vị của chén thuốc...

Đôi tay nóng rực đang vuốt ve lưng nó mang theo luồng ham muốn khó lòng che giấu. Nó muốn thoát ra khỏi đôi tay ấy, vì vậy ưỡn người định tránh đi nhưng trái lại mở đường cho cái lưỡi tùy tiện kia thâm nhập sâu hơn.

Tay Mộ Dung Nghi lướt đến thân thể run rẩy phía dưới, vén lại sợi tóc, vuốt nhẹ lông mày, trán, mũi, mỗi một đụng chạm đều khiến hắn nhớ. Đây chính là Tiểu Hà Tử của hắn, vậy mà đến tận giờ mới nhận ra...

Lưỡi hắn nhẹ nhàng tách khỏi miệng nó, hắn nhìn Mộ Dung Nghi trợn to mắt ngơ ngác mà thở dốc, sau đó vùng đứng dậy đánh vào trán mình, đau đến choáng váng.

“Mẹ ơi...” Mộ Dung Nghi té lăn xuống đất, tay Phi Dật với theo mà chẳng kịp.

“Lục ca điên rồi!!” chạy vù ra ngoài, để lại một Phi Dật vẫn còn bàng hoàng trên giường.

Một lúc sau, Mộ Dung Phi Dật tỉnh táo lại, trong lòng bàn tay hắn vẫn còn chút hơi ấm cho hắn quẩn luyến mãi không ngừng, “Ta đang làm cái gì vậy chứ... Nó chỉ mới mười hai tuổi thôi mà...”

Nhưng ngay lập tức, hắn lại bất giác mỉm cười: “Nhưng mà, ta tìm được người rồi.”

Ngay cả ánh nền lung linh cũng vì nét cười ấy mà chập chờn.

Bệnh đậu mùa trong cung qua đi, hoàng thượng mất đi vĩnh viễn 2 vị công chúa, ba vị hoàng tử cùng Phù Chiêu Nghi vừa hạ sinh hoàng tử xong. Những người may mắn khỏi bệnh cũng chỉ còn Mộ Dung Phi Dật và Mộ Dung Vũ.

(*) Tiểu hiệp [xiǎo xiá] đọc gần giống với Tiểu Hà [xiǎo xiā] (con tôm nhỏ). Thằng nhỏ Nhị Cẩu Tử không biết vì ngọng hay là vì giọng địa phương đã đọc xiá [hiệp] thành xiā [tôm].

(*) Hái hoa đạo tặc: yêu râu xanh.

9. Chương 9

Sẽ có người nghĩ phong cảnh này rất đẹp: Nước róc rách chảy theo khe ngọn giả sơn xuống ao, cá trong ao sen nhàn nhã quây đuôi, ánh mặt trời lảng lảng dừng chân trên một góc cung điện, cảnh vật trong khu vườn khiến người ta phải hoa cả mắt... Nếu như không có hai kẻ mười ba, mười bốn tuổi quỳ gối trên mặt đất, mặt đỏ gay đang giờ nghiêng mực.

“Tiểu Vũ, sao nghiêng mực trong cung lại nặng quá vậy?”. Mộ Dung Nghi nghĩ không chừng mình tay bị vộp bết rồi cũng nên.

“Nói thừa, nghiêng mực hạng nhất thì làm sao nhẹ được?”. Mộ Dung Vũ buồn cười nhìn Cửu ca mình đang bủn môi.

“Nếu biết vậy đã không bôi hồ lên ghế của Tà học sĩ rồi...”

“Vậy bôi cái gì?”

“Đinh, cho ông ngồi một phát về nghỉ hưu luôn.”

Trên lầu Tú Nguyệt, Mộ Dung Phi Dật chống đầu, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bệ cửa, khoé miệng tự nhiên cong lên. Thị thiếp đang hầu hạ một bên không khỏi mê đắm trong nét cười nhu hoà của hắn.

“Lục điện hạ đang nhìn cái gì thế?”

“Nhìn tôm nhỏ sắp bị chưng chín...”

Người thị thiếp ngẩng đầu hướng tầm mắt ra khung cửa sổ, lướt qua tàng cây nhưng chỉ thấy hai vị hoàng tử quỳ gối đến mặt đỏ bừng dưới ánh nắng chói chang.

“Lục điện hạ kì quá hà, làm gì có con tôm nào đâu? Rõ ràng là Cửu điện hạ với Thập điện hạ quậy phá trong giờ học nên bị Tà học sĩ phạt mà!”

Mộ Dung Phi Dật chống đầu, ngón tay vẽ vẽ mấy vòng tròn trên trán. Làm thế nào mà năm năm rồi tên nhóc kia chẳng thay đổi chút nào?

Hồi ức trong ánh mắt trời phẳng phát đau thương.

Khoảng thời gian ấy, hắn trú trong một căn chòi tranh, thu mình lại thật chặt, hắn đói, đói đến nỗi mỗi lần nuốt nước bọt đều cảm nhận được ngậm nước bọt ấy khô lại ngay cổ họng, mắt nhìn không thấy một tia sáng. Nhưng hình ảnh mẫu thân trước khi lâm chung lại cứ dồn dập tái hiện. Người phụ nữ ban cho hắn sinh mệnh vững vàng che chắn cho hắn, bên tai lúc đó chỉ có tiếng dao cạo phập vào da thịt người kia, từng nhát, từng nhát một, ánh lửa bốn bề bùng lên, mẫu thân người đầm máu dồn hết hơi thở cuối cùng để đưa hắn vào trong vại nước, hắn còn thấy nàng đau đớn dùng thân che miệng lu lại...

Khói đen theo khe hở nắp lu tràn vào khiến người ta sặc sụa, hắn ho khan, mắt đã không thể mở ra được nữa rồi, hắn muốn khóc, nhưng không lại không biết nơi khoé mắt mình là nước trong vại hay là nước mắt đây... Cuối cùng, khi hắn không chịu nổi nữa dùng hết sức đẩy nắp lu ra, nước mắt một khoảng điều tàn, xà nhà sụp xuống vẫn còn bốc lên mùi khói hung nồng, giường ngủ mà đêm trước mẫu tử hắn cùng nằm giờ nhìn không ra hình thù.

Mắt hắn đau buốt, nước mắt chảy ròng, hắn lấy tay cố sức dụi, càng dụi càng mờ, hắn lão rảo muốn rời Tuyên Châu để về Kinh Thành, đi tìm Phụ Hoàng – điểm tựa duy nhất của hắn lúc này. Hắn bị người ta đuổi đánh như ăn mày, còn bị người xấu lừa tới Kĩ quán mém chút nữa là bán mình làm Tiểu Quan (*), phải nghe những lời đáng sợ của bọn nam nhân dâm loạn “Chắc chắc, tiểu tử xinh đẹp quá!!” Nếu không phải một vị tử tử tha chạy trốn, kiếp này hắn đã sống không bằng chết rồi. Không có đồ ăn, mắt cũng không được chữa, rốt cục, từ ngày nhìn thành đêm, cái gì cũng không thấy....

Khi hắn đặt chân đến một thôn làng nhỏ, cảm nhận được sự thanh bình nơi đây, trong lòng tự giễu: Trên cõi đời này, không thể dựa dẫm vào bất cứ ai, bao gồm cả phụ hoàng, càng không nên ngu ngốc ôm trong lòng hi vọng viễn vông, nếu giờ trong mắt hắn chỉ có bóng đêm vô tận, vậy, được thôi, hắn bằng lòng chịu diệt vong trong bóng đêm.

Khi hắn đang chết dần chết mòn, đợi ông trời mang hắn rời bỏ cuộc đời ô trọc này, hắn nghe thấy một tiếng cười trẻ con, giòn tan.

“Trình Nghi! Mau ra đây! Tội tao biết mày trốn trong chòi tranh rồi!”

“Khắc khắc!!! có ngon nhào vô...” Mộ Dung Phi Dật nghe bên tai một giọng trẻ con. Hắn xoay người, cảm giác được cỏ tranh đằng sau phát ra tiếng, sau đó bị cái gì đó nện lên đầu.

“Ui...”

Mộ Dung Phi Dật giật mình, bị phát hiện sao? Hắn sẽ như thế nào đây? Là bị mầy... đứa nhóc này coi như súc sinh mà hành hung? Hay bị đem ra ngoài cho những nam nhân khác làm nhục?

Một cánh tay nhỏ bé duỗi tới, che miệng hắn: “Đừng có lên tiếng, nếu như làm ta bị phát hiện thì coi chừng ta... Ô, người đẹp!”. Thằng nhóc kia lúc đầu là uy hiếp, sau lại trở thành nhẹ giọng tán thán.

“Người đẹp” là từ hắn khinh ghét, kiêng kị nhất. Những tên khốn từng có ý đồ bất chính với hắn đều khen hắn câu đó, bởi thế Mộ Dung Phi Dật lập tức giáng cho nó một bạt tai.

Tên nhóc kia như châu chấu bị nướng trên lửa nhảy đồng lên, sau đó, hắn cũng bị đánh.

“Cái gì vậy nè_____ Người bị mù?”

Đúng, ta mù, mọi người ai cũng có thể khi dễ người mù đó, người muốn gì?

Khi hắn cho rằng mình trước khi chết còn bị người ta khi dễ, thì tên nhóc đó đã rời đi. Không bao lâu sau, hắn nghe mùi hương của thức ăn, là một chén cháo.

“Người ăn nhanh lên, ta còn phải canh lúc mẹ chưa về mà đem chén về nữa.”

“Không cần người bố thí, để ta chết một mình đi.”

“Được, vậy người cứ chết đói đi, ở đây ai cũng nghèo hết, tới lúc đó đem người quần trong chiếu, quăng trên núi, sau đó nha, sói nè, linh cầu nè, dã thú các loại đều được ăn no bụng rồi!”

“Đừng nói nữa!!!”

“Heo nhà Trương mất rồi vì sao lại mập tới vậy, người biết không? Nghe nói ông ta bình thường đi đào mộ, moi thấy người lên về băm ra cho heo ăn đó...”

“Câm miệng!”

“Người còn muốn chết không?”

Mộ Dung Phi Dật không cãi nữa, cầm chén cháo uống sạch trơn.

Từ hôm đó, tên nhóc kia ngày nào cũng đem đồ ăn tới cho hắn ăn, khi là khoai nướng, khi là bắp, còn có cá nữa. Một lần, hắn tại chòi tranh kia nghe được một người nói:

“Thằng khỉ Trình Nghi lại ăn trộm bắp nhà ta nữa rồi, phải đi mắng vốn mẹ nó!”

“Người tính nói sao đây? Người ta là quả phụ cô nhi đó!”

“....Thì thôi vậy, nhưng dù sao cũng phải lấy cuống lúa quất vào mông cho nó chừa mới được!”

“Hả, người bắt được nó mới là lạ, nó chạy lẹ lắm đó!”

Ngày đó, hắn hỏi nó: “Đau không?”

Nó chỉ là bĩ bĩ(*) trả lời: “Đau lắm, đại mi nhân còn không biết hôn ta một cái nữa~?”

Mộ Dung Phi Dật giờ hồi tưởng lại khoảnh khắc ấy, lòng vẫn còn nhớ câu nói của tên nhóc con đó. Hắn dò dẫm một lát rồi kéo thằng nhóc qua, hôn nó một cái.

“Hắc... Nếu người là cô nương ta sẽ cưới người làm vợ, đốt đèn nói chuyện đến chết, cả đời không lìa xa nhau.”

Ta là nam thì không thể sao? Chúng ta sẽ không thể cả đời bên nhau sao?

Tim hắn âm ỉ đau.

Trong thế giới ấy của hắn, chỉ có hắn, cùng với nó.

(*) Tiểu quan: MoneyBoy thời xưa, Tiểu Quan làm việc trong Nam Quán, tương tự như Kĩ Nữ làm việc trong Lầu Xanh

(*) bĩ bĩ: vô lại

10. Chương 10

Lúc ấy, hằng ngày, Mộ Dung Phi Dật đều nghe được thanh âm của trẻ con cười đùa, tiếng của Trình Nghi là vang nhất.

“Này, đừng chạy_____ xem đại hiệp ta thay trời hành đạo đây, vì cô nương nhà lành bị người vũ nhục này trả thù rửa hận!”

“Lão tử đây chỉ thương mi nhân thôi! Không thương đại hiệp đâu, mời Trình đại hiệp về cho!” Nhị Cẩu Tử nói bằng giọng địa phương, không biết như thế nào lại nghe thành “đại hà”.

Sau đó “Phịch_____” một tiếng, Nhị Cẩu Tử khóc rống lên “Trình Nghi! Đồ hỗn đản!” (*)

“Trời ơi! Trình Nghi đánh vỡ đầu Nhị Cẩu Tử rồi!”

Hôm ấy, đến chạng vạng hắn mới gặp được Trình Nghi. Nó dùng cái giọng cực kì buồn bực lải nhải liên tục một hơi không ngừng nghỉ, nào là Nhị Cẩu Tử kì cục, tự nhiên đang chạy thì đột ngột đứng lại, làm nó không kịp trở tay, cuối cùng làm mẹ nó phải đền cho nhà Nhị Cẩu Tử mười cái trứng gà...

Mộ Dung Phi Dật ôm nó trong lòng, làm bộ trưng ra cái vẻ mặt an ủi, trong lòng lại âm thầm vui vẻ. Thật tốt biết mấy, chỉ có như vậy thì người mới có thể ở bên cạnh ta, chỉ một mình ta thôi.

Nhưng, đã hai ngày rồi tên nhóc kia không đến.

Hay là người cuối cùng cũng chán ghét ta rồi? Bởi vì ta mù? Bởi vì ta chỉ biết có người thôi, cho nên người để ta chờ đợi bao nhiêu lâu cũng được? Người nghĩ ta là cái gì hả? Thú cưng của người hả? Lúc không thích nuôi nữa thì có thể tùy tiện vứt bỏ?

Buổi sáng ngày thứ ba, Mộ Dung Phi Dật vẫn không đợi được người mà hần mong chờ.

Trình Nghi, người đâu rồi? Ta sợ! Ta sợ lắm! Ở đây chỉ có một mình ta mà thôi...

Mãi đến chiều hôm đó, hần nghe thấy tiếng bước chân của Trình Nghi. Từng bước một, giẫm lên trái tim hần.

Khi nó vui vẻ đưa nửa cái màn thầu ra, cuối cùng nước mắt Mộ Dung Phi Dật cũng rơi xuống, hần một tay vớt phẳng cái màn thầu xuống đất.

“Ta không ăn!!!”

“Mộ Dung Phi Dật! Người không ăn thì thôi, ta ăn!” Sau đó là một bạt tai vụt tới.

“Người dám đánh ta?!”

“Ta sao lại không dám đánh người chứ! Bộ người là hoàng thân quốc thích chắc!”

Mộ Dung Phi Dật cứ tưởng rằng mình sẽ không bao giờ nói chuyện với tên tiểu tử thối kia nữa cả. Thế nhưng, vẫn là không làm được. Trên đời này, hần vốn là không muốn dựa dẫm vào bất kì ai một lần nào nữa, thế nhưng sự dịu dàng của tên nhóc kia lại làm cho trái tim hần không kìm được mà quyến luyến thật nhiều.

Thì ra mấy ngày nay nó theo mẹ vào thành bán tơ tằm, được dịp trò chuyện cùng một vị lang trung. Vị lang trung kia cho nó một nhánh cỏ thuốc, chỉ cho nó cách tìm được loại cỏ này, giã ra nước sau đó đắp lên mắt Mộ Dung Phi Dật, đôi mắt sẽ có cơ hội được nhìn thấy lại ánh sáng.

Vì thế lúc quay về làng, liền lên núi hái đầy những cây thảo dược ấy, may mắn đây không phải loại quý hiếm gì, nó tìm được liền giã tất cả thành nước. Lúc này mới nhớ tới hai ngày nay chưa mang cho Mộ Dung Phi Dật cái gì ăn cả. Vì vậy lên trộm nửa cái màn thầu vẫn còn trên bếp lò rồi chạy ngay đến đây.

Mộ Dung Phi Dật muốn trách móc Trình Nghi, vậy mà nói chẳng nên lời. Ngược lại cái tên nhóc con xấu xa đó một bên nhìn vẻ mặt buồn bực của hần, một bên trưng ra bản mặt dào dạt ý cười.

Từ đó về sau, Trình Nghi không chỉ cho Phi Dật cái ăn, mà còn giúp hần chữa mắt.

“Nè, Dật ca ca, đệ xin huynh điều này được không?”

“Chuyện gì?”

“Huynh làm ơn đừng gọi đệ là ‘Tiểu Hà tử’ nữa có được không?”

“Chẳng phải đệ muốn làm ‘Đại Hà’ hay sao? Giờ còn nhỏ thì tất nhiên phải ráng chịu làm ‘Tiểu Hà’ thôi!”

“Không phải là ‘đại hà’, là ‘đại hiệp’ mà—— ”

“Như nhau thôi.”

Những ngày như thế, nói dài không dài, ngắn không ngắn. Người trong cung đã tìm được hần. Hần phải đi rồi, mặc cho hần có bao nhiêu mong muốn được cả đời tiếp tục sống trong bình đạm như thế này. Cũng bởi hần vẫn còn gánh trên vai mối huyết hải thâm thù của mẫu thân mình. Người ấy còn mong muốn hần có thể ngồi lên ngôi cao chín bệ, dầu cho nó có lạnh lẽo đến đâu.

Lúc chia li, tên nhóc con xấu xa vô lương tâm kia nước mắt nước mũi giàn giụa. Mộ Dung Phi Dật lau khô đi, hôn lên gương mặt trẻ thơ ấy. Mặc dù tên nhóc kia không hề nghĩ tới việc từ nay về sau, ý nghĩa của cử chỉ dịu dàng ấy chỉ dành riêng cho mỗi mình nó thôi.

“Tiểu hà tử phải ngoan ngoãn chờ ở đây đó, chờ huynh đến đón đệ.”

“Huynh phải đi sao...”

“Đúng, chờ huynh báo xong thù rồi, tới lúc đó, đệ muốn đi học, ta sẽ tìm thầy giáo giỏi nhất tới dạy cho đệ, đệ thích Thái Phó đại học sĩ không?”

“Không muốn huynh đi...”

“Đệ thích bề ngỗ, ta cho đệ nhiều ơi là nhiều luôn, bề hoài không hết.”

“Không muốn ngỗ...”

“Đệ thích ăn thịt, huynh làm thịt cho đệ ăn, thịt hấp, quay, kho tàu nữa...”

“Dật...ca...”

Mộ Dung Phi Dật cuối cùng cũng lên xe ngựa, quay đầu, mừng tượng ra bóng dáng nhỏ nhỏ ấy đang ngồi xổm giữa đường mà khóc vang trời những giọt nước mắt biệt li.

Hắn rút cục cũng trở lại chốn thâm cung đầy rẫy toan tính kia. Hắn không hề ngây thơ, lật đổ Thái Tử, bức tử Hoàng Hậu_____ bọn họ đều bị trừng trị đích đáng. Rồi khi Thái Y chẩn bệnh cho hắn, cuối cùng cũng nói: “Lục điện hạ, mắt của ngài đã hoàn toàn bình phục rồi!” Mộ Dung Phi Dật trong lòng thầm tưởng tượng ra gương mặt của tên nhóc kia, sẽ như thế nào nhỉ?

Nhưng, thủ hạ của hắn báo lại, người mà hắn muốn tìm, vì nhiễm phải bệnh đậu mùa, chết rồi.

“A?” Mộ Dung Phi Dật cảm thấy khoảnh khắc ấy, đất trời xoay đảo, cả thế giới này nứt vỡ rồi sụp xuống trong nháy mắt.

Đúng lúc Mộ Dung Đình Hiên đi vào, nghe thấy hắn ngó người ra, lẩm bẩm: “Ta nghĩ... Dù sau này có làm ra chuyện gì thì lương tâm cũng không còn cắn rứt nữa đâu...”

Bởi vì, đã chẳng còn ai có thể ràng buộc trái tim này nữa rồi.

(*) Hồn đản: khôn nạn, vô lại, mất dạy,... bla bla bla nói túm cái vấy lại là dùng để chửi thôi.

11. Chương 11

“Lục điện hạ, thỉnh ngài dùng cơm trưa.”

“Ta biết rồi.” Mộ Dung Phi Dật thu hồi tâm trí, chậm rãi đi xuống khỏi Tú Nguyệt Lâu, thoáng nhìn vào ánh mặt trời gay gắt. Nói với vị công công bên cạnh: “Tạ học sĩ cũng hơi quá đáng rồi, dù gì thì cũng không nên để Thập đệ vừa mới khỏi bệnh đậu mùa liền bị cảm nắng chứ.”

Lí công công nhìn cách đó không xa là hai vị hoàng tử đang nâng nghiêng mực chịu phạt, hướng về phía Mộ Dung Phi Dật, cúi người, thưa: “Lão nô xin thay mặt Tạ học sĩ đa tạ Lục điện hạ đã chỉ dạy.”

“Chỉ dạy gì đâu?” Mộ Dung Phi Dật quần quần mấy sợi tóc trên trán, nét tươi cười sâu xa.

“Ha ha, trong hậu cung này, ngoại trừ hoàng hậu, vị không nên chọc vào chính nhất là Trùng phi nương nương.”

Hai người cùng nở nụ cười rồi mỗi người mang một tâm tư riêng rời đi.

Mộ Dung Nghi cùng với Mộ Dung Vũ ngồi quanh bàn, duỗi chân. Còn có một nô tì đứng ở bên đang quạt, hai đứa thấy nước ô mai được bưng lên thì hai mắt liền toả sáng.

“A_____ Cuối cùng cũng được cứu rồi!!!”

“Tiểu Vũ, ta vừa phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng...”

“Gì vậy Cửu Ca?”

“Đệ đang cao thêm nhiều lắm đó, cao hơn cả huynh nữa.”

“Đương nhiên rồi, sau này đệ còn phải bảo vệ Cửu Ca nữa mà!”

“Bảo vệ cái đầu người, ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, ai cần người bảo vệ chứ!”

“Cửu ca à, nam tử hán huynh đây...” Tiểu Vũ xấu xa cố ý xấp lại gần, Mộ Dung Nghi cảm thấy sao mà nụ cười của nó lại đáng nghi quá đỗi.

“Cái gì?” Mộ Dung Nghi thoáng rung mình.

“VẬY...đã tới kỹ viện lần nào chưa?” Hơi thở ấm nóng của Tiểu Vũ phả lên vành tai Mộ Dung Nghi, khiến tim nó cảm nhận được một trận nhột nhột, cả người nóng tới độ đem đi chiến đấu cũng được rồi.

“Chưa, không lẽ đệ đi rồi?” Mộ Dung Nghi phản pháo lại.

“Hắc hắc,” Tiểu Vũ bắt chước theo kiểu cười hèn mọn của khách làng chơi, thoát nhìn chẳng giống ai, “Đệ tuy chưa đi qua, nhưng mà không có nghĩa là không muốn!”

Mộ Dung Nghi đẩy đầu Tiểu Vũ ra, nói: “Có giỏi thì đi thử xem! Trùng Phi nương nương không chặt chân người mới lạ!”

“Huynh không nói, đệ không nói, ai mà biết được~” Tiểu Vũ từ phía sau ôm lấy eo Mộ Dung Nghi, đôi môi đặt bên tai Mộ Dung Nghi, mấp máy “Cửu ca, đi cùng ta đi?”

“Cái này...” Thật ra Mộ Dung Nghi không có hứng thú với kỹ viện cho lắm, chỉ là đã lâu lắm rồi vẫn chưa có ra khỏi cung, rất nhớ cảnh trí ở bên ngoài, “Chúng ta làm sao ra được?”

“Đã có đệ đây!” Tiểu Vũ hất mặt về hướng Mộ Dung Nghi đang trợn mắt.

Đêm đến, Mộ Dung Nghi nói với Uẩn Phi rằng mình sang ngủ với Tiểu Vũ, sau đó liền cùng với Tiểu Vũ thay trang phục Thái Giám, đem lệnh bài cất trong đai lưng, lưng mang theo hành lý đi về phía Ngộ Môn. Hai người rời khỏi cổng thành chỉ trong nháy mắt, không hẹn mà cùng nhau hít một hơi thật sâu.

“Ha!! Cuối cùng thì cũng ra được rồi! Thì ra bên ngoài là như thế này!” Mộ Dung Vũ lấy đà, tại biển đá bên ngoài cổng kinh thành bật người nhảy xuống. Xoay người lại, thoáng nhìn Cửu ca của mình đang ngẩn ngơ nhìn những ngọn đèn sáng rực, gió nhẹ thổi tung tóc nó, tay áo rộng thùng thình tựa như đang bay lên.

Nhìn cửu ca như thế, giống như có thể tan vào màn đêm bất kỳ lúc nào...

“Tiểu Vũ, ta cùng với mẫu phi tiến vào hoàng cung trên chính con đường này. Chớp mắt mà đã hai năm trôi qua rồi...”

“Cửu ca?”

“Khi đó, mẫu phi còn bảo ta, ‘Nhất nhập cung môn thâm tự hải’ nữa!” Mộ Dung Nghi đôi mắt thần thờ như đắm chìm vào một ngọn đèn leo lắt, sau đó quay sang Mộ Dung Vũ nở một nụ cười.

Mộ Dung Vũ ngây người, thật lâu sau đó mới lên tiếng: “Cửu ca... thật đẹp...”,ngay lập tức đầu liền bị búng một cái.

“Ta mà đẹp cái gì?” Mộ Dung Nghi bật cười, kéo Tiểu Vũ chạy đi.

“Đau quá đi! Cửu ca!”

Đằng sau là tường thành nơi cung cấm, sâu thăm thẳm.

Hai người tìm một cái xó nào đó để thay trang phục, nhìn vào cũng có chút giống như con nhà giàu chuyên ăn chơi trác táng. Tiểu Vũ búi tóc lên cao, bung quạt “phạch” một tiếng, tư thái trước giờ luôn bị Mộ Dung Nghi cười nhạo là ‘học đòi văn vẻ’ này được Tiểu Vũ thể hiện quả thật là có dáng dấp thế gia công tử.

“Cửu ca, nhìn cái gì a?” Tiểu Vũ thu quạt lại, dùng phiến quạt nâng cằm Mộ Dung Nghi.

Hai mắt Tiểu Vũ mơ màng phong tình, ý cười trên choker nơi khoé môi nhẹ nhàng hiển hiện, Mộ Dung Nghi bỗng cảm giác miệng lưỡi khô khốc. Hàng mi dài mảnh của Tiểu Vũ gần trong gang tấc, sóng mũi với những đường cong hoàn hảo trong màn đêm lại có nét quyến rũ đến câu hồn đoạt phách kẻ đối diện.

Một người bán hàng rong gánh theo vài ngọn đèn hoa đăng đi ngang qua, ánh đèn chảy tràn theo gương mặt Vũ, Mộ Dung Nghi bỗng nhiên hoàn hồn thì thấy môi Mộ Dung Vũ cách môi mình quá gần, búng một cái.

“Ui! Cứu ca lại đánh đệ nữa!” Tiểu Vũ ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, hình tượng hoàn hảo kia bay biến không còn một mẫu.

“Hừ! Dám khi dễ ta!” Mộ Dung Nghi ha hả bật cười, chạy nhanh về phía trước, phía sau còn nghe tiếng la oai oái của Tiểu Vũ.

Gió mát ào đến trên mặt, thổi tung những hạt bụi nhưng không tài nào thổi bay đi những rung động tận sâu nơi đáy lòng mỗi người.

Hai đứa đùa giỡn tại nơi chợ đêm rộn ràng, uống nước lê nóng, ăn hoành thánh, bóng đêm dày đặc, sương nương theo trăng ngừng lưng trời.

“Cứu ca, đồ ăn vặt ở ngoài tuy không ngon mắt bằng trong cung nhưng lại có vị rất riêng!”

“Trên đời này, có nhiều thứ bề ngoài được làm cho đẹp để nhưng thực chất thì bên trong đã không còn nguyên vị nữa.”

“Cứu ca, chờ khi nào trưởng thành rồi, chúng ta có phủ đệ riêng, có thể thường xuyên ra thưởng thức những thứ này. Những thứ mỹ vị không phải trải qua nhào nặn trau chuốt, còn có thể dắt tay nhau du ngoạn khắp giang sơn, không còn nữa thứ mà bọn họ gọi là quy củ, không còn gia nhân tiền hô hậu ủng, chỉ có hai ta...”

Một biển người ùn ùn xôn xao, trước mặt nhạc khúc bốn bề xướng lên.

“Nhanh nhanh lên đi! Tụ Tiên Các tuyển hoa khôi kìa!”

“Chậm chân là khỏi coi đó!”

“Nhanh chân thì sao chứ? Cuối cùng thì cũng đâu có đủ ngân lượng!”

“...”

Giữa vô vàn những tiếng người huyền ảo, Mộ Dung Nghi không thể nghe được Mộ Dung Vũ đang nói cái gì, chỉ thấy nét cười ấm áp dịu dàng, ở tại giữa đoàn người muôn nghìn đèn đăng rực rỡ nhấp nhô uyển chuyển.

12. Chương 12

Giờ Tí sắp cận kề, Mộ Dung Nghi cùng Mộ Dung Vũ đi đến trước cửa Tụ Tiên Các, kiếng chân giữa biển người.

“Sao ai cũng tụ tập trước cửa mà lại không vào thế?” Mộ Dung Nghi giữa đám người đang chen chúc sắp bị ép thành nhân bánh bao. Tiểu Vũ một bên nhướn miệng cười, nói: “Người bình thường thì không ai có đủ tiền để vào ngắm dung nhan tiên nữ đâu.”

Thật vất vả hai người mới lách được tới cửa Các, một cơn gió lượn lờ ngang qua mang theo mùi hương khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng như muốn bay lên, bên trong là âm thanh tuyệt diệu, len lỏi vào lòng người. Tiểu Vũ sửa sang lại y phục, khôi phục lại dáng dấp của vị công tử ban nãy.

Vừa định dẫn theo Mộ Dung Nghi tiến vào thì đã nhanh chóng bị một vị cô nương cười tươi như hoa xuân cản lại.

“Nhị vị tiểu ca, muốn vào Tụ Tiên Các thì phải đều là thần tài nha~”

Mộ Dung Vũ mỉm cười bí hiểm, từ trong ngực áo lấy ra một xấp ngân phiếu, nói: “Nếu như ai cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra thần tài, thì trên đời này không có nhiều người bỏ qua cơ hội được phát tài như vậy rồi.”

Mộ Dung Nghi nhìn thấy số tiền trên ngân phiếu thì im lặng, tờ ngân phiếu đó tới ba nghìn lượng, vì thế nhỏ giọng nói: “Tiểu Vũ, hay là thôi đi... không đáng đâu...”

Vị cô nương kia nhìn thấy Mộ Dung Nghi có ý muốn thoái lui, vội vả cầm tiền nhét vào yếm, tươi cười: “Sao lại không đáng chút, Tụ Tiên Các của ta chính là thiên đàng chốn nhân gian khiến thần tiên quyến luyến đến quên cả lối về đó_____”. Sau đó liền vỗ tay hai cái, liền xuất hiện vài vị cô nương điểm trang xinh đẹp đến trước mặt, tiếng cười nghe như chim hoàng oanh lướt qua thung lũng, đẹp đẽ nhưng tràn đầy mỉa mai.

Mộ Dung Nghi bị mấy vị cô nương kia mò mẫm, toàn thân khó chịu, liền trốn sau lưng Tiểu Vũ: “Đừng... Đừng có sờ...”

Tiểu Vũ bật cười khanh khách, xoay người lại, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua Mộ Dung Nghi đang bấu dính lấy mình, nhìn như ngả ngớn nhưng lại ẩn chứa vô vàn yêu thương, nói: “Cửu ca, không phải là nam tử hán thì chẳng cần đệ bảo hộ hay sao? Mấy vị cô nương này cũng đâu có ăn thịt Cửu ca đâu?”

“Ta... Ta.... Ta không có quen...”. Mặt Mộ Dung Nghi chuyển từ màu đỏ sang đến tím.

“Ha ha... Vị tử tử này,” Tiểu Vũ vỗ vai Cửu ca nó, “Đại huynh của ta lần đầu tiên đến mấy chỗ này, để ta dẫn hắn đi tham quan là được rồi.” Sau đó, Mộ Dung Vũ chuồn lẹ khỏi mấy vị “Tiên cô” dây dưa lằng nhằng này, cầm tay Mộ Dung Nghi đi lên lầu trên.

Từ trên cao nhìn xuống khách phòng của Tụ Tiên Các, có một loại ý vị như đứng trên mây mà ngắm nhìn trần thế vậy.

Không lâu sau, cuộc tuyển mỹ nữ bắt đầu.

Toàn bộ quan khách đều mở to hai mắt nhìn vị cô nương đang biểu diễn trên sân khấu, thế nhưng Tiểu Vũ một bên lại tỏ vẻ thất vọng.

“Sao vậy Tiểu Vũ, nàng ấy múa không đẹp sao?”

“Không phải không đẹp, chỉ là có chút nhàm chán, khiến cho ở đây giống như tuyển mỹ nữ như trong hoàng cung vậy.... chẳng có cái gì mới mẻ cả...”

“Đã nói là đừng nên tiêu hoang nhiều tiền như vậy rồi, giờ hối hận chưa?”

“Đúng thế, biết vậy thà cùng Cửu ca ở bên ngoài uống trà nóng!” Tiểu Vũ buồn chán lắc đầu bĩu môi.

“Được thôi,” Mộ Dung Nghi nhượng mảy, “Vậy chúng ta cùng làm chút chuyện thú vị đi...”

Tiểu Vũ nhìn Cửu ca của nó cười ác, con sâu ngũ tức thời bỏ chạy hết.

Chỉ thấy Mộ Dung Nghi hướng Tiểu Vũ thành linh quỳ xuống: “Ây da! Làm sao đây Tiểu Vũ! Bây giờ huynh bị cha đuổi ra khỏi nhà là cái chắc!”

Tiểu Vũ một bên ngay tức khắc ngẫm hiểu, ôm lấy Mộ Dung Nghi lớn tiếng dỗ dành: “Ca à! Huynh đừng có hoảng, chúng ta từ từ nghĩ cách ——”

Lúc này những vị khách nhân lúc này còn dán mắt vào vũ nương trên sân khấu thì giờ toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn về hai người “huynh đệ tình thâm” này, vũ nương đứng tại chỗ xoay người thêm mấy vòng, nhưng thấy không ai chú ý tới mình, ngay cả âm nhạc cũng dừng lại.

Vị cô nương hồng y tiếp đón hai người ở cửa cũng nhanh chóng lắc lắc eo đi đến: “Hai vị à, có chuyện gì vậy?”

Mộ Dung Nghi thở dài một tiếng, “Mảnh ngọc bội Mông Cổ quý giá của ta a ——”

Hồng y cô nương hỏi: “Ngọc bội đó bị làm sao?”

Mộ Dung Nghi hai chân loạng choạng, dựa vào vai Tiểu Vũ, vai bắt đầu run rẩy, giống như đang khóc đến thiên hôn địa ám, chỉ có Tiểu Vũ biết Cửu ca của nó đang cười đến co rút thôi.

“Ày, tại cô nương không biết đó thôi,” Tiểu Vũ một bên vỗ vai Cửu ca nó, một bên đem chuyện mấy hôm trước cùng với Cửu ca nghe được từ mấy người thái giám cung nữ trong cung ra nói bừa một trận, “Hai người bọn ta vốn là con trai của Tuyền Châu đệ nhất phú hộ, vừa mới nhận được một món bảo vật Tây Vực, chính là khối ngọc bội này đây, vốn định đi đến Kinh Thành để mang mảnh ngọc bội làm quà mừng Hộ Bộ Thị Lang Trương đại nhân lấy phu nhân thứ chín, danh mục quà tặng cũng đã viết tên của mảnh

ngọc bội này rồi, Trương đại nhân lúc biết rất là vui mừng, đến nỗi râu mép trắng cả ra, hai mắt cũng híp lại chỉ còn một đường kẻ ngang, muốn cười thêm một bà vợ nữa. Ai ngờ chúng ta đem đến Tụ Tiên các của cô nương thì làm mất, ngọc bội này biết làm sao đây...”

Mặt hồng y cô nương đã bắt đầu nhăn tít lại, “Vị công tử này, hay ngài tìm kĩ lại một lần nữa đi, không chừng trước khi đến Tụ Tiên Các thì đã đánh mất rồi cũng nên.”

“Chuyện này... Không thể có chuyện này... Mới đây ta còn sờ thấy nó mà...”

“Ồ...” Hồng y cô nương ngăn người, bỗng nhiên phản ứng lại, “Nếu như hai vị công tử đây có thật sự đánh mất ngọc bội thì tất nhiên là rất đáng thông cảm, nhưng nếu hai vị cố tình làm loạn ở đây...” Vừa dứt lời, liền có mấy người cao to vạm vỡ muốn sấn tới.

“Ầy ——” Mộ Dung Nghi run rẩy đứng dậy, “Tiểu Vũ, nhân lúc mất chưa lâu, chúng ta nhanh đi mời Hình Bộ Thị Lang Trần đại nhân đến đây lục soát đi.”

“Được, cứ theo lời Cửu ca đi.” Tiểu Vũ nén cười, nhìn lên chỗ mấy vị tân khách nói, “Cửu ca, ta đã nhớ kĩ...những vị khách này rồi, lát nữa Trần đại nhân đến đây lục soát từng người.”

Khách nhân trên lầu từ im lặng thành nhốn nháo, “Ồ hay, tiểu tử các ngươi nói bậy gì đó!” “Ông đây gia tài kết sù cần quái gì cái ngọc bội vứt đi của các ngươi chứ!”, “Có làm không vậy, không phải tới xem tuyển hoa khôi sao? Tự nhiên lại bị Hình Bộ lục soát là cơ gì?”, “Ấy da, nếu gặp Trần đại nhân thì phiền phức lắm, nhà ta với nhà hần chính là đối nghịch mà!”

Tiểu Vũ lắc đầu đỡ vị Cửu ca quá mệt mỏi của mình đi xuống lầu, Hồng y cô nương thấy tình thế bất lợi, bước đến ngăn Mộ Dung Nghi lại: “Hai vị tiểu ca này, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói chuyện, hà tất chi mà phải làm phiền tới quan phủ thế này?”

13. Chương 13

“Vậy cô nương xem... Phải làm sao đây?” Mộ Dung Vũ chớp mắt, tỏ vẻ vô tội.

“Cái... Cái này...” Vị hồng y cô nương vẫn luôn thông dong bấy giờ đã bắt đầu ấp úng, nhìn khắp nơi, khách khứa lần lượt rời đi, lơ như hai huynh đệ này thật sự mời Trần đại nhân tới lục soát, chẳng khác nào đuổi hết khách đi rồi.

“Hai vị công tử xem thử, đây có phải là khối ngọc bội đó không?” Bỗng một giọng nói thanh nhuận cất lên, dường như có thể khiến người ta cảm thấy bản thân mình được cứu rồi, sau đó, một mảnh ngọc bội điều màu tinh tế nhẹ nhàng đưa trước mặt ba người.

Hồng y cô nương mắt sáng rực lên: “Trời, chưa bao giờ ta nhìn thấy khối ngọc nào quý tới vậy.”

Mộ Dung Nghi cùng Mộ Dung Vũ nở nụ cười méo xệch, muốn xấu bao nhiêu có bấy nhiêu: “Đa tạ công tử.”

“Hai vị đây vất vả mời tìm lại được ngọc bội, không bằng về nhà sớm đi, đỡ mất công tí nữa tìm lại không thấy.” Vị công tử kia nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt giấy, đáng cười toại ý, giữa Tụ Tiên Các này, chỉ người ấy là thật sự thoát tục.

“Công tử nói phải.” Sau đó Mộ Dung Nghi kéo Tiểu Vũ ra ngoài, một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn ở đấy.

Vị công tử phong nhã này không ai khác chính là Tứ ca của nhà Mộ Dung – Mộ Dung Đình Hiên, đương nhiên, điều này cũng đồng nghĩa với việc hành vi lên ra ngoài của hai đứa đã bại lộ.

Đình Hiên cùng vị hồng y cô nương kia hàn huyên vài câu liền lên xe, nửa cười nửa không nhìn hai tên đang rụt cổ lại.

“Đủ lông đủ cánh rồi, muốn bay sao?”

“Hi hi...” Mộ Dung Nghi gãi đầu cười.

“Chỉ ‘hì hì’ thôi?” Đinh Hiên dùng quạt nhẹ nhàng gõ gõ đầu hai đứa, “Hắn là nên cảm ơn huynh đã đến lôi hai đệ về chứ không phải là Thường công công, bằng không phụ hoàng cho các người ra quỳ ở Thái Miếu, lúc đó hai đệ hẳn là thoải mái lắm.”

Lại quỳ? Hết cái gì để phạt rồi hay sao vậy?

Đang mãi buồn phiền thì bên ngoài xe ngựa có tiếng cãi nhau ầm ĩ.

“Tên tiểu tử thô thiển này! Ông bỏ tiền mua mày thì mày là của ông!” Tiếng chửi thô tục này chính là của một tên cường hào.

“Ta bán mình làm thư đồng chứ không phải làm luyến đồng!” Tiếng la trong vất vang lên, không hề kiêu ngạo cũng không hề tự ti, nhưng lại trẻ con.

“Đều như nhau thôi! Ông coi mày là gì thì mày là cái đó! Nếu dám cãi, ông *làm* mày ngay giữa đường!”

Mộ Dung Nghi nghe câu này liền bảo dừng xe, hai tay nắm chặt lại, ngoái nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe.

“Hừ, ở đâu đâu cũng có mấy chuyện này, ngay cả phụ hoàng của chúng ta cũng mến chuộng nam phong, chúng ta được sinh ra trên đời này cũng coi như là nhờ ân đức tổ tiên!”

“Thập đệ.” Giọng Đinh Hiên nhu hoà, đã có ý nhắc nhở.

“Tiểu Vũ ghét hai người đồng tính yêu nhau sao?”

“Không, nếu Mộ Dung Vũ ta đã thích ai, bất luận người ấy là nam hay nữ, thân phận địa vị, hoặc giả là huynh đệ ruột thịt đi chăng nữa, chỉ cần là người ta yêu, thì nhất định sẽ không bao giờ quay đầu lại. Thế nhưng, ta tuyệt đối ghê tởm cái hành vi dùng quyền thế bức ép kẻ khác phải trao thân cho mình!” Tiểu Vũ nói vô cùng nghiêm túc, từng câu từng chữ rõ ràng, Mộ Dung Nghi thoáng có cảm giác rằng Tiểu Vũ ở trước mặt này đã không còn là cậu bé con suốt ngày tò tò chạy theo đuôi nó nữa rồi.

“Tứ ca, trên người huynh có ngân phiếu không?” Mộ Dung Nghi tình quái ngoắc ngoắc tay với Đinh Hiên, Đinh Hiên cam chịu số phận cười cười, đem vài tấm ngân phiếu đưa cho đệ đệ. Mộ Dung Nghi cầm ngân phiếu nhẩy xuống xe, luồn vào đám người.

Vị đại hán kia đang định kéo y phục của thiếu niên xuống, Mộ Dung Nghi lên tiếng “Khoan đã!”

Đại hán ngừng tay lại, nhìn tới chỗ phát ra âm thanh, nhìn Mộ Dung Nghi một lát, cười lạnh nói: “Tiểu tử, lông tóc chưa mọc, đi học đòi người ta gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ à?”

“Ngài hiểu lầm rồi, tại hạ đây chỉ là muốn thương lượng một chút về việc chuộc thân cho vị huynh đệ này mà thôi.” Mộ Dung Nghi mỉm cười.

“Chuộc thân? Tiểu đệ đệ này,” Đại hán kia sờ sờ mũi, trêu chọc mà rằng, “Tên này chính là do ta đem năm mươi lượng bạc mua về, người mua lại rồi, ta đến thanh lâu nào tìm được một món hàng vừa mắt giá hời thế này?” Dứt lời, còn dùng tay trêu đùa gương mặt của tên nhóc.

“Được, đây là ba nghìn lượng.” Mộ Dung Nghi chìa ngân lượng ra trước mặt đại hán, “Một tay giao tiền một tay giao người.”

“Được! Bán!” Đại hán kia giọng sang sảng, cầm tiền, đẩy thiếu niên qua cho Mộ Dung Nghi.

Mộ Dung Nghi lão đảo đồ lấy tên nhóc con trong ngực mình: “Này, người không sao chứ?”

Tên kia giống như mèo bị đập đuôi, nhẩy dựng lên tránh khỏi vòng tay Mộ Dung Nghi: “Người không cần vỗ vỉnh! Được thôi, ta chỉ theo người làm thư đồng, cùng lắm là làm tôi tớ, gánh nước chẻ củi đều được tất, nhưng mà tuyệt đối không...”

“Không làm luyến đồng chứ gì?” Mộ Dung Nghi cười lưu manh, “Nhưng mà ta lại không cần người làm thư đồng.”

“Cái gì?” Tên nhóc hung hăng trừng lại, “Người đừng nên khinh người quá đáng! Không phải có tiền thì muốn làm gì thì làm đâu! Người mua được thân xác ta, nhưng đừng hòng mua được lòng ta!”

“Người biết chữ?” Mộ Dung Nghi không thèm đáp trả lại sự giận dữ của hắn, ngược lại còn bắt chước Tứ Ca nó, mỉm cười như gió xuân tháng Ba.

“Biết thì sao?”

“Tốt lắm, ở đây còn ba nghìn lượng, người cầm đi học, trong vòng mười năm thì thi đậu trạng nguyên, bằng nhân hay gì đó đi.”

Tên nhóc im lặng một hồi, thấp giọng nói: “Ta không cần người thương hại.”

“Ha ha,” Mộ Dung Nghi ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang với tên nhóc kia nói: “Người có biết tại sao người nghèo lại có khí chất hơn so với kẻ giàu không? Bởi vì người nghèo nghèo đến nỗi chỉ còn trơ lại khí chất mà thôi.”

“Người!” Thiếu niên kia trợn trừng nhìn vào đôi mắt kia, thẹn quá hoá giận.

“Người nếu muốn tiếp tục giữ lại khí chất của mình, hãy nhẫn nhục một thời gian đi, ngày sau công thành danh toại rồi tới tìm ta điều võ dương oai.”

Thiếu niên nhìn thẳng vào Mộ Dung Nghi một hồi lâu, nói: “Sau này nếu ta muốn thì làm sao tìm được người?”

Mộ Dung Nghi chân thành cười, pháo hoa nổ nơi phía chân trời, tùy tiện chiếu rọi trên gương mặt năm nào, thế nhưng trong mắt thiếu niên lại đẹp rạng ngời.

Nó chỉ về nơi xa xăm, thiếu niên ngậy ngốc nhìn về hướng ấy, sau đó ngỡ ngàng nhìn chiếc xe ngựa kia chạy khỏi tầm mắt.

Nó cho rằng y chỉ về chân trời, “Thì ra là vậy, người chính là thần tiên trên trời...”

Mãi đến nhiều năm sau này, nó mới hiểu ra, hướng ấy, chính là chỉ hoàng thành.

14. Chương 14

“Cửu ca, sao huynh phải cứu hắn?” Tiểu Vũ hỏi.

“Gặp chuyện bất bình không phải nên rút đao tương trợ à?” Mộ Dung Nghi mơ hồ giải thích.

“Tiểu Cửu, trên đời này có nhiều chuyện bất bình như thế, chuyện nào người cũng đều rút đao ra tương trợ được hay sao? Mỗi người đều có số mệnh riêng, chẳng bằng tất thấy cứ tùy duyên đi.” Đinh Hiền xoa đầu Mộ Dung Nghi, ý vị sâu xa.

“Tứ ca, hắn gặp được đệ, là duyên.” Mộ Dung Nghi nhướng mắt cười, “Ánh mắt của thiếu niên kia trong suốt, không vẩn đục, sau này nếu được học cao, nhất định sẽ là một vị quan thanh chính liêm minh thật tốt.”

Đinh Hiền cười tỏ vẻ đã hiểu.

Nhóm ba người trở lại cung thì trời đã tảng sáng. Đinh Hiền mỉm cười nhìn hai huynh đệ vừa ngáp vừa bò lên giường, vừa ngả xuống thì đã vào mộng gặp Chu Công ngay (*)

Chạng vạng, hai huynh đệ tinh thần bắt đầu hăng hái mà lẩn qua lẩn lại. Hai người vừa đào hố, chuẩn bị làm món “Gà ăn mày” (*) vừa nói về những chuyện lộn xộn trong cung gần đây.

“Cửu ca, huynh đã chuẩn bị cái gì chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Ồ? Huynh không nhớ à, ngày mốt là sinh nhật của Lục ca rồi, ai cũng đều phải chuẩn bị lễ vật cho đảng hoàng cả.”

“Hả? Sinh nhật của tên điên đó sao?”

“Điên? Vì sao huynh lại nói Lục ca là người điên?”

“Hắn...” Hắn đem Cửu ca của người ném lên giường, vung đại vào mặt Cửu ca của người mấy cái tát, còn đem lưỡi vói vào miệng cho Cửu ca của người uống nước bọt của hắn, chẳng lẽ muốn Cửu ca nói như vậy với người hay sao? “Tên đó tính khí thất thường, không phải điên thì là gì?”

“A? Cửu ca ——” Tiểu Vũ cười gian, “Không biết là ai đã ngăn tò te nhìn Lục ca đắm đuối rồi gọi người ta là ‘mĩ nhân’ nhỉ——”

“Hồi đó ta còn trẻ người non dạ, bây giờ sẽ không có chuyện rảnh rồi sinh nông nổi mà đi trêu chọc tên điên đó đâu!” Mộ Dung Nghi tức giận nói.

Đáng tiếc, đêm đó nó lại hốt hải chạy vào tắm cung của mẫu thân nói “Mẫu phi —— Mẫu phi ——”

“Chuyện gì?” Uẩn Phi nương nương đang thêu thùa, nghe tiếng gọi của con trai thì không khỏi nhú mày, ngược mắt lên nhìn tên quỷ nhỏ lấu tấu này.

“Ày... Ngày mốt sinh nhật Lục ca. Chúng ta có chuẩn bị cái gì chưa ạ?”

“Đương nhiên là rồi,” Uẩn Phi liếc nhìn con trai, từ một bên của chiếc tủ gỗ lim lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn hương, nhẹ mở, ở trong là một mảnh ngọc hình bán nguyệt thanh nhuận, trong suốt.

“Cái này... Hình như rất quý, chẳng phải là của phụ hoàng ban cho sao?”

“Đọc thêm chút sách để mở mang kiến thức đi,” Uẩn Phi thở dài, “Những gì phụ hoàng người ban tặng thì không được đem tặng lại cho kẻ khác, khối ngọc bội này là do dựng con trong lúc buồn bán, từ Sa Mạc Mông Cổ mà có được một khối ngọc thạch, rồi mới mài thành mảnh ngọc này.”

“A—— Vậy thì nó chắc cũng không phải loại xoàng ha?” Mộ Dung Nghi ha hả bật cười vui vẻ, “Tên điên kia sẽ không còn cười nhạo con là nhà quê nữa rồi.”

Ngày tổ chức tiệc chúc thọ, đủ các loại quà tặng của quan lại chất đống tại Lạc Hà điện, châu ngọc bảo khí rực rỡ muôn màu, chính giữa đặt một chiếc lư hương bạc do chính Hoàng Đế ngự ban, rất có phong vị, đậm chất thanh nhã.

Mộ Dung Phi Dật ngồi đường hoàng tại tiền điện, bốn phía thị thiếp vờn quanh, một tiểu đồng khê nằm bò lên đầu gối hắn, mặc cho ngón tay Mộ Dung Phi Dật trượt qua cổ, đường và rất hoàng chui vào trong cổ áo, mân mê trước ngực cậu, lưng thỉnh thoảng nhả dạo chơi như trong vườn nhà mình.

Mộ Dung Nghi chưa từng gặp qua tình thế nào đến chừng này, vừa đi đến, đã thấy tiểu đồng kia vẽ mặt nũng nịu, bên tai là tiếng rên rỉ tinh tế, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Từ trước đã nghe nói Mẫu Phi của Mộ Dung Phi Dật chết bởi âm mưu của tiền Hoàng Hậu, phụ hoàng vì thế đối với hắn có vài phần áy náy, nên đối với vị Lục hoàng tử phóng đảng này luôn nhắm mắt làm ngơ.

“Cửu đệ bái kiến Lục ca, chúc Lục ca vạn thọ an khang.” Vừa dứt lời, Mộ Dung Nghi chỉ cảm thấy tim đập loạn một trận, vì Lục ca ở phía trước từ đầu đến cuối vẫn chưa từng lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt suy tư nhìn đắm đắm vào gương mặt say rượu ửng hồng của Mộ Dung Nghi.

“Ồ, Cửu điện hạ cũng mang lễ vật đến này.” Một vị nữ tử trẻ trung lắc lắc chiếc eo thon đi đến trước mặt Mộ Dung Nghi, dùng một tay nâng đón lấy chiếc hộp gỗ đàn hương nó ôm trong ngực, sau đó về lại bên người Mộ Dung Phi Dật, ngả gối để hộp gỗ trong lòng hắn.

Hắn tùy tiện vừa mở vừa nhìn, mọi người đều trêu chọc: “Cái gì vậy nè, một mảnh ngọc bội tầm thường thôi ư?”

Mộ Dung Phi Dật khê buông lơi bàn tay, chiếc hộp rơi bộp trên bàn đá, mảnh ngọc bên trong văng ra, lăn vài vòng, hai ngón tay Mộ Dung Phi Dật cầm lấy sợi tua rua của ngọc bội lắc lư, mở miệng trêu tức: “Cái này chẳng phải là ngọc bội Tây Vực lung linh trong truyền thuyết hay sao? Không phải nói tặng cho Cửu phu nhân của Trương đại nhân à?”

Mộ Dung Nghi kinh ngạc mà ngẩn đầu nhìn, làm sao Lục ca biết những điều mình nói hôm trước ở Tự Tiên Các?

“Hay là để tặng cho vị cô nương nào nhỉ? Để ta đoán thử xem, là Đào Hồng hay là Liễu Yên, không đúng, ngọc bội kia chắc phải là tặng cho vị Lộng Ngọc hoa nương hả?”

Mộ Dung Nghi cảm thấy máu mình sùng sục sôi lên. Mộ Dung Phi Dật buông ngón trở, mảnh ngọc liền rơi xuống đất, cơ thiếp bên cạnh giả vờ nhặt lên giúp, nhưng nào ngờ lại dẫm lên nó.

Mộ Dung Nghi cắn môi, đè nén cảm giác kích động đang thét gào bằng cảm giác đau đớn khi cắn vào hai bên má, thấp giọng nói: “Cửu đệ xin cáo từ.” Liền bỏ lại đằng sau những tiếng cười đùa mà vội bước ra khỏi Lạc Hà điện.

Sau một hồi đã về đến viện tử của mình, Mộ Dung Nghi liền phẫn nộ ngồi xuống đào đất, vừa đào vừa rửa: “Không nhìn ra người là một tên Vương bát đản (*) ! Lão tử xúc, xúc cho chết người luôn! Chúc người sinh nhật vui vẻ, hằng năm đều mắc đủ các loại bệnh hoa liễu, không bệnh nào giống bệnh nào! Thối mặt, thối thịt, thối luôn mông!”

Đang chửi hăng say, bỗng bị một đôi tay từ phía sau ôm lấy: “Là ai chọc Cửu ca của ta nổi giận đến mức này đây?”

Người đó chính là Mộ Dung Vũ, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh rũ xuống của cậu, Mộ Dung Nghi chợt cảm thấy lòng nhẹ đi. Vì thế, nghiêng răng nghiêng lợi đem tên Mộ Dung Phi Dật đã hạ nhục mình ra nói, nói đến thao thao bất tuyệt như nước sông ầm ầm chảy

Mộ Dung Vũ nắm lấy tay Cửu ca nó: “Cửu ca thích Lục ca ư?”

“Ai mà thích tên điên đó chứ?”

“Vậy thì được rồi, dù sao huynh cũng không thích hấn, hấn ta muốn nói như thế nào thì cứ để hấn nói đi.” Mộ Dung Vũ kéo ống tay áo Cửu ca, nói: “Đi thôi, hôm nay chúng ta đến thao trường cưỡi ngựa, cưỡi một trận thống khoái nào!”

(*)Hội mộng Chu Công: trong ngôn ngữ mạng của các bạn teen Trung Quốc, đây là từ ám chỉ việc đi ngủ.

(*)Gà ăn mỳ: Một món ăn đặc trưng của Hàng Châu-Trung Quốc, giống với Gà nướng đất sét hay gà ốp đất của vùng Nam Bộ nước ta. Gà được trát bùn lên (hoặc bọc bằng lá sen, giấy bạc) sau đó đem nướng, ngon hết xảy!

15. Chương 15

Ban đêm, tại Lạc hà điện ngọn đèn dầu vẫn thông dong cháy, nhưng thiếu mất cảnh ca múa thanh bình hằng ngày. Mộ Dung Phi Dật ngồi tại thư trác, một tay cầm chặt khối ngọc bội tinh tế kia mà ngắm nhìn, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve mảnh ngọc tựa như đó chính là bảo vật quý giá nhất trần đời.

“Vệ Phong...”

Ngoài cửa sổ bỗng xuất hiện một thân ảnh màu đen lặng đứng.

“Người nói, ta có đẹp không?” Ánh mắt của Mộ Dung Phi Dật vẫn chưa từng rời khỏi mảnh ngọc.

Bóng đen vẫn luôn im lặng, Mộ Dung Phi Dật khẽ cười, “Không sao đâu, người cứ nói thật đi, ta muốn nghe.”

“...Hậu cung ba nghìn mỹ nhân, đều không so được với bệ hạ.” Giọng nói lãnh tĩnh mà kiên định.

“Vậy, sao hấn không muốn nhìn ta lại chạy ra ngoài nhìn nhìn những thứ dong chi tục phấn kia?”

“Thuộc hạ ngu dốt.”

“Cũng phải, ta còn không hiểu thì làm sao người biết được?”

Mộ Dung Nghi hôm nay cùng Tiểu Vũ cưỡi một trận thống khoái, trên đường trở về đã sớm quên mất ước định, ngày hôm sau vẫn còn muốn quất roi tiếp.

Bên ngoài thao trường là một khoảng đất trống, nở đầy những đoá hoa nhỏ màu vàng, trải dài thành cả một vùng rộng lớn, ráng lam chiều đổ xuống, phủ lên trên tầng tầng lớp lớp hoa vàng ấy một sắc màu tuyệt đẹp. Mộ Dung Nghi kéo Tiểu Vũ lên phía trước: “A! Lúc trước ở ngoài cung ta đã thấy qua loại hoa này!”

“Thật không?” Tiểu Vũ cũng có chút hiếu kì, chồm hóm ngời xuống.

Mộ Dung Nghi nhếch miệng lên, nhẹ nhàng ngắt một cành hoa, liền thấy chất sữa trắng trắng chảy ra, Tiểu Vũ tròn xoe hai mắt nói: “Thú vị thật nha...” Nói xong cũng bẻ lấy một cành.

“Khoảng mấy ngày nữa thôi, mấy bông hoa này sẽ biến thành một đám bông tròn tròn nhỏ nhỏ, gió thổi qua, cánh hoa như tơ trời bay đi khắp nơi, đậu đầy khắp cả người luôn.”

“Thật à? Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau xem đi!” Đôi mắt Tiểu Vũ lại sáng lên, Mộ Dung Nghi mỉm cười, đôi khi cảm thấy Thập đệ này chín chắn thâm trầm nhưng đôi khi lại thấy thẳng bé vẫn chỉ là một đứa con nít mà thôi.

“Cửu ca...” Mộ Dung Vũ bỗng thả nhành hoa trong tay ra, quay đầu lại, những tia nắng cuối của ngày nhẹ rũ xuống trên gương mặt cậu, chiếc bóng mờ được tạo nên nơi giữa khuôn mặt đầy nét thẳng trầm cùng với ánh nắng khiến người ta bị hấp sâu vào trong sự mê hoặc ấy, trong giây lát lòng Mộ Dung Nghi như chùng xuống.

Giữa ngõ ngang, đôi môi nào ấm áp chạm lên mặt Mộ Dung Nghi, do dự đến bên khoé môi mềm, gương mặt Tiểu Vũ nghiêng nghiêng, hiện ra một đường cong nơi sống mũi cao thẳng, lưỡi cậu nhẹ nhàng tiếng vào từ khoé môi Mộ Dung Nghi, chạy lung tung một hồi, như là cố tình quyến rũ, thân thể Mộ Dung Nghi không khỏi run lên, vươn tay muốn đẩy Tiểu Vũ ra, đối phương như đồng ý rời khỏi, nhưng một khắc sau lại dùng môi bao trọn lấy môi mình, đầu lưỡi tiếp tục trở vào, mút lấy, đảo qua Quyến luyến đến quên cả đường về.

“Ta thích huynh, Cửu ca.” Tiểu Vũ bên tai Mộ Dung Nghi thì thầm.

Mộ Dung Nghi ngây cả người. Nó không ngờ, đương nhiên hiểu ‘thích’ này không phải là ‘thích’ theo kiểu bình thường.

“A...” Mộ Dung Nghi vỗ vỗ vào con tim đang đập đến điên cuồng của mình, đột ngột đứng dậy, bối rối nhìn Mộ Dung Vũ vẫn còn đang ngồi xồm như ban đầu.

Đêm hôm ấy, Mộ Dung Nghi cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, nhớ về chiếc hôn của Tiểu Vũ. Nếu nói giống với nụ hôn của tên Mộ Dung Phi Dật điên kia thì hoàn toàn không giống, trong nụ hôn của Phi Dật ẩn chứa sự nóng nảy cùng xâm chiếm đến khó lòng hiểu được, mà Tiểu Vũ lại như cơn gió thoáng hai nhẹ nhẹ thổi lay cành liễu xanh ven hồ, làm người ta không kiềm được mà đến gần hơn nữa, cúi đầu xuống, liền có thể nhìn thấy hình ảnh của chính mình in soi nơi mặt hồ trong vắt.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Nghi sai Tiểu Lam tử chạy đến Ngọc Vinh điện nói với Tiểu Vũ là mình hôm nay bận, sau đó liền trốn sang chỗ của Đình Hiên.

Đình Hiên thở dài nhìn Cửu đệ có giường không nằm lại chạy tới đây chiếm giường của mình, lật tiếp một trang sách, chân thành hỏi: “Cửu đệ đây là làm sao vậy? Bị ai bắt mất hồn rồi à?”

Mộ Dung Nghi không đáp lại, vẫn ngây nhìn đỉnh giường không chớp mắt.

“Chẳng phải hôm nay đệ hẹn với Tiểu Vũ đi cưới ngựa à?”

“Tiểu Vũ? Tiểu Vũ làm sao?” Mộ Dung Nghi bỗng nhiên quay đầu lại, mắt thẳng băng nên mém chút nữa là lọt xuống giường.

“Ta hỏi, không phải hôm nay đệ hẹn với Tiểu Vũ đi cưới ngựa à?” Đình Hiên bất đắc dĩ cười cười.

“Ày...” Mộ Dung Nghi thở dài.

Đình Hiên lập tức khép sách lại, ngồi cạnh Cửu đệ đã sớm thất thần, khẽ ghé vào tai hắn, nói: “Sao vậy? Tiểu Vũ hôn người ư?”

Người thiếu niên vốn dĩ đang vô thần bỗng giật mình, ngẩng đầu lên: “Huynh thấy?”

Đinh Hiên trong lòng đã rõ, cười cười: “Đoán thôi, chuyện này sớm muộn gì cũng đến.”

“Hả?” Mộ Dung Nghi phải kinh ngạc, đáng lẽ ngay lúc này Tứ ca phải làm ra cái mặt giáo huấn mà dạy dỗ bọn nó, cái gì mà “Nam nam yêu nhau là trái với âm dương chi đạo”, “Huynh đệ tuyệt đối không được có hành vi trái với luân thường đạo lý như thế” các loại chứ...

“Người có thích đệ ấy không?” Đôi mắt lơ đãng của Đinh Hiên nhìn quanh, rồi hỏi một câu. Lần thứ hai nhận được ánh nhìn kinh ngạc của Mộ Dung Nghi.

“Bọn đệ đều là nam, hơn nữa còn là huynh đệ...”

“Phụ Hoàng của Phụ Hoàng, vị Thường Đức đế- gia gia của chúng ta, yêu Lãnh Ngự Phong tướng quân là chuyện mà mọi người đều biết, nhưng lại chẳng có ai quả trách bọn họ cả. Thường Đức đế trị quốc an dân, Lãnh tướng quân chinh chiến lập công, tình duyên của bọn họ thậm chí còn được lưu truyền thành giai thoại truyền kì.”

“Vậy sau đó?” Mộ Dung Nghi tự nhiên có hứng thú.

“Sau này, Lãnh tướng quân một lần thắng trận, trên đường trở về đã bị ám sát, tạ thế lúc chỉ có 42 tuổi.”

“A?” Mộ Dung Nghi bỗng cảm thấy xót xa, “Vậy còn Hoàng đế gia gia?”

“Hoàng gia gia cắt tóc mình chôn theo cùng Tướng Quân, lại trị quốc thêm 12 năm nữa. Có một đêm, Hoàng gia gia bảo với thị nhân của mình, đêm nay Ngự Phong trở về đón ta, tất cả mọi người ai cũng đều nói là do Hoàng gia gia quá đổi nhớ nhung Lãnh tướng quân mà thôi. Thế nhưng, sáng hôm sau, người ta phát hiện Hoàng gia gia đã băng hà thật.”

Mộ Dung Nghi nghe xong chuyện xưa này, thần thờ nói: “Vậy, hai người họ có được xem là không được bên nhau không?”

“Ta kể chuyện này cho đệ nghe, là mong đệ có thể thấy rõ được lòng mình, không nên đánh mất thứ quan trọng nhất của bản thân mình. Chúng ta không giống với con cháu của những bách tính bình thường, chân tâm của người khác đối với chúng ta, dù chỉ là một chút mà thôi, càng phải biết trân trọng.” Đinh Hiên vỗ vỗ vai Mộ Dung Nghi, tình ý sâu xa.

Vừa dứt lời, một tiểu thái giám xồng xộc chạy vào nói: “Xảy ra chuyện rồi! Trùng phi nương nương xảy ra chuyện rồi!!!”

Trùng phi? Không phải chính là mẫu phi của Tiểu Vũ hay sao?

16. Chương 16

Chân mày Đinh Hiên trong nháy mắt nhăn lại, nghiêm mặt: “Đừng có hoảng.”

Tiểu thái giám vuốt vuốt ngực, nói: “Ngày hôm nay Trùng Phi, Uẩn Phi và Thanh Trúc công tử trong Ngự Hoa Viên ngắm hoa, hai vị nương nương vốn là đối với việc Thanh Trúc công tử độc chiếm sự quan tâm của Hoàng Thượng có ý chút ý phê bình tế nhị...”

“Vào vấn đề!” Mộ Dung Nghi gấp đến không thể chờ nổi.

“Vấn đề chính là Trùng Phi nương nương đẩy Thanh Trúc công tử vào hồ nước khiến cho Thanh Trúc công tử bị kinh hải, Hoàng Thượng tức giận biếm Trùng Phi xuống làm Chiêu Nghi đồng thời lệnh cho Thập điện hạ ngay lập tức đi theo Đoàn Tướng Quân ra biên ải, trong vòng 3 năm không cho phép vào kinh!” Tiểu thái giám nói liên tục một mạch tới hết hơi.

“Trùng Phi chọc giận Hoàng Thượng liên quan quái gì đến Tiểu Vũ?” Mộ Dung Nghi nhảy dựng lên túm lấy áo của tiểu thái giám.

“Trùng Phi nương nương đùa rằng Thanh Trúc công tử là gà trống không biết đẻ trứng, Hoàng Thượng tức giận nói rằng mình có thể khiến cho Trùng Phi có con thì cũng có thể khiến Trùng Phi suốt đời không thể gặp lại con!”

“VẬY TIỂU VŨ ĐÂU!”

“Thập điện hạ ngay lập tức bị thị vệ mang ra ngự hoa viên, hiện tại không chừng cũng đã ra khỏi cung rồi!”

Mộ Dung Nghi trong lòng giờ chỉ còn sợ hãi, xông ra ngoài, liều mạng chạy đi. Những bức tường cung cấm vờ vời cao khiến nó gọi đến khản giọng.

“TIỂU VŨ! TIỂU VŨ!”

Nó hận bản thân mình vì sao hôm nay không cùng với Tiểu vũ đến thao trường! Nó hận đôi chân này sao quá chậm! Nó hận Phụ Hoàng cư nhiên lại vô tình đến thế!

Tại cửa cung, nó ngóng theo phía xe ngựa, tầm nhìn vượt qua đôi tay của hai người thị vệ đang cố ngăn nó lại, theo vòng bánh xe lăn tròn, hướng về phía chằm nhỏ đơn độc sắp chạy đi mất kia.

“CỨU CA ——” Đầu Tiểu Vũ từ trong xe ngựa nhòai ra, âm thanh bánh xe lộc cộc dừng lại.

“TIỂU VŨ!” Mộ Dung Nghi điên cuồng lao tới, phịch té một cái trên đất, lòng bàn tay rướm máu. Mộ Dung Vũ xa xa từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhanh chạy đến, tà áo bay tán loạn, tựa hồ bất kì lúc nào cũng có thể nương theo cơn gió mà bay đi mất vậy.

“CỨU CA, CỨU CA!” Tiểu Vũ ôm chặt Mộ Dung Nghi vào lòng, “ĐỪNG BUỒN!”

Mộ Dung Nghi cảm thấy hai mắt nhoè đi, gương mặt ướt đẫm, tất cả những chuyện này đến quá nhanh, tựa như trong khoảnh khắc này, giữa biển hoa vàng chỉ có nó và người thiếu niên kia đang hôn nhau.

Đôi môi Mộ Dung Vũ như bướm, nhẹ đáp lên mặt Mộ Dung Nghi, ngây ngô nhưng lại tình sâu ý nặng.

“Huynh có thích ta không?” Tiểu Vũ nắm lấy tay Mộ Dung Nghi, nghiêm túc nói.

“Ta không biết mình có thích đệ không! Nhưng ta biết ta không muốn xa đệ!”

“ĐƯỢC! Ta nhất định sẽ trở về! Tới lúc đó hai chúng ta cùng nhau xem đám hoa vàng kia biến thành bông trắng bay đầy trời!”

“ĐỪNG ĐI ——”

“CỨU CA, HUYNH PHẢI NHỚ KĨ ĐIỀU NÀY, KHI TA ĐI RỒI MỌI CHUYỆN ĐỀU PHẢI CẨN TRỌNG! PHẢI TRÁNH BỘC LỘ TÀI NĂNG, THÍCH CHƠI THÌ CHƠI, KHÔNG CẦN HAO TÂM TỐN TRÍ ĐI ĐỌC SÁCH LÀM VUI LÒNG TẠ HỌC SĨ, CŨNG ĐỪNG CỐ GẮNG HẾT SỨC TRỞ THÀNH MỘT HOÀNG TỬ TỐT! BIẾT CHƯA!”

“...” Mộ Dung Nghi chỉ là ngây ngốc gật đầu, trong tay vẫn bầu chặt lấy góc áo Tiểu Vũ.

Mộ Dung Vũ nghiêm mặt lại, cắn răng rút vạt áo trong tay Mộ Dung Nghi lại, nhanh chóng xoay người lên xe ngựa.

Mà Mộ Dung Nghi chỉ biết ngơ ngác ngồi tại chỗ nhìn chiếc xe ngựa kia ngày càng xa dần, mãi đến khi bị gió thu bao ngập lấy, khẽ cuốn đi những chiếc lá rụng rơi.

Mộ Dung Đình Hiên tại cửa cung nhìn Cửu đệ của mình đang ngã ngối ở đấy, nhúu mày dặn Thị Vệ canh gác cửa cung đỡ Cửu hoàng tử trở về, rồi xoay người tiến bước đến Lạc Hà điện.

“Tứ ĐIỆN HẠ! TỨ ĐIỆN HẠ! LỤC ĐIỆN HẠ ĐANG TẮM MÀ!”

Mộ Dung Đình Hiên mặc kệ, sắc mặt bình tĩnh đẩy tiểu cung nữ đang ngăn cản mình, đẩy mở cửa phòng.

Bên trong là Mộ Dung Phi Dật đang ngồi ở bồn tắm nhắm mắt nghỉ ngơi, một bên là cung nữ đang cẩn thận xoa bóp vai cho hắn.

“Tứ CA GẤP ĐẾN THẾ, CHẴNG HAY LÀ CÓ CHUYỆN GÌ?” Giọng Phi Dật không nhanh cũng không chậm, hơi nước ẩm ướt lượn lờ, như ẩn như hiện.

“LÀ NGƯỜI LÀM ĐÚNG KHÔNG? PHÙ CHIÊU NGHI LÀ DO THƯỜNG CÔNG CÔNG GIỚI THIỆU VÀO CUNG, THANH TRÚC CÔNG TỬ LÀ CỦA ĐIỀN ĐẠI NHÂN TẶNG CHO HOÀNG THƯỢNG, MÀ HAI NGƯỜI KIA ĐỀU CÓ QUAN HỆ VỚI NGƯỜI.”

“Thì sao?” Phi Dật nhẹ nhàng đứng dậy, nhận lấy chiếc áo lót trắng cung nữ dâng lên.

“Ta chỉ muốn nhắc nhở đệ một câu, bất kể là trong lòng đệ có tính toán gì, ta khuyên đệ nên biết chỗ dừng, có câu “già néo đứt dây”, Lục đệ chắc cũng có nghe qua.”

“Đa tạ Tứ ca nhắc nhở, Lục đệ xin ghi khắc trong lòng.” Phi Dật cười hờ hững, bày ra tư thế ‘tiễn khách’.

Nhìn bóng lưng Đinh Hiên rời đi, gương mặt tươi cười của Phi Dật cũng dần biến mất, “Đi ra ngoài.”

Cung nữ bên cạnh đầu tiên sững sờ, sau đó lập tức ôm lấy mớ quần áo đã thay và đồ dùng hằng ngày đi ra. Mộ Dung Phi Dật dựa vào bồn tắm chậm chậm ngồi xuống, vươn tay vuốt sợi tóc buông xoã trên trán về phía sau, ta kia nắm chặt mảnh ngọc bội trước ngực, cười chua chát.

Hắn nhớ rõ ngày hôm ấy, từ trên lầu của thao trường nhìn ra xa thì có thể thấy được một biển hoa màu vàng nhạt, giữa cánh đồng hoa còn có một đôi thiếu niên đang hôn nhau. Bọn chúng thoát nhìn vô cùng xứng đôi vừa lứa. Lúc ấy, họ như thể sắp sa vào rồi tan hoà cùng trời đất trong hương hoa thơm ngào ngạt.

Hắn nhớ đến trước đó, thật lâu, đã từng có một cậu nhóc vui cười nói rằng: “Huynh hôn ta một cái, ta hết đau liền!”

Sau đó, hắn thực sự hôn lấy người ấy rồi cho rằng đó chính là thiên trường địa cửu. Đáng tiếc, hắn đã quên mất rằng, mình không thấy được vẻ mặt tên nhóc con kia khi đó có ngượng ngùng như vậy hay chẳng.

Hắn nghe tim mình đau siết, liệu rằng mảnh ngọc bội rơi trên đất kia, có đau đớn như thế không?

17. Chương 17

Tiểu Vũ đi rồi, Mộ Dung Nghi mới thực sự cảm thấy nỗi cô đơn ủa đến. Ngay đến cả Tạ học sĩ cũng nhận ra rằng một Mộ Dung Nghi an phận như thế làm cho người cảm thấy không quen. Lúc trước dạy học cho hai vị hoàng tử này toàn phải lo sợ rằng mở cửa ra lỡ như có cái thùng gỗ hay nghiền mực này nọ rơi xuống thì sao, ngồi ghế cũng phải ẩn tới ẩn lui coi thử lỡ ngồi lên thì nó có bị gãy hay không. Nhưng hiện tại, cho dù người có ngồi rung đùi đắc ý giảng bài cả buổi sáng, Mộ Dung Nghi cũng chỉ dờ ra ngơ ngẩn mà lẳng lẳng nhìn bàn học, đứa trẻ có biết bao nhiêu là hoạt bát giờ đây bỗng trở nên lặng lẽ như thế, Tạ học sĩ cũng không khỏi cảm thấy nặng lòng theo.

“Cửu điện hạ,” Tạ học sĩ vẫn là lấy sách hươ hươ trước mặt Mộ Dung Nghi, thấy nó chẳng có phản ứng gì, chỉ bất đắc dĩ buông một tiếng thở dài, vỗ vỗ nó, “Cửu điện hạ——”

“Hả? Tạ lão sư?” Mộ Dung Nghi ngơ ngác nhìn Tạ học sĩ, “Muốn đánh tay con à?”

Tạ lão sư lắc đầu, nói: “Tâm trí Cửu điện hạ không còn ở đây, lão cho dù có nói nhiều tới cỡ nào đi chăng nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Nên lão quyết định cho ngài nghỉ ba ngày, điện hạ ngài có thể trở về nghỉ ngơi.”

“Hả? Ờm.” Mộ Dung Nghi đứng dậy tiến về phía trước một bước, ngay lập tức va phải bàn học, Tạ học sĩ nhấm mắt cũng biết là đau, nhưng tên nhóc con Mộ Dung Nghi này lại như không có gì mà lách qua rồi đi tiếp.

Tiểu Lam tử không xa không gần theo sát sau người nó, mãi cho đến khi Mộ Dung Nghi đi nhầm đường mới mở miệng nhắc nhở, đáng tiếc tiểu chủ tử của hắn từ lâu đã như người mất hồn rồi.

Cung điện ở trước mặt này có gì đó hơi quạnh vắng, không giống như Ngọc Vinh điện hay Lạc Hà điện luôn có cung nhân đứng hầu ở cửa điện, giữa những khe nứt trên tường là vài nhánh rễ cỏ dại đón gió đập chồm, cảm giác rất đổi cô liêu. Tuy biết rõ nơi đây không phải là Lãnh Cung, thế nhưng nỗi thê tịch lại tự nhiên mà lan ra.

“Khúc nghe thường ngày cũ

Như bức tranh vãn vũ sắc đen.

Hồng trần ô tục giấy thư sắn bày

Dành hôm nay ai muốn một bước lên mây.

Lặng một hồi, chợt nghe tân hoan cười nói

Tình ta, từ khi nào rơi vào mộng ảo miên man...”

Mộ Dung Nghi tiến bước, chậm rãi đẩy cửa ra, ‘kétttttttt’ một tiếng, nó nhắm mắt lại, cứ tưởng bụi bặm sẽ ủa vào mặt, nhưng không ai ngờ tới trong viện lại có mùi cỏ thơm ngan ngát, vài tảng đá nằm rải rác nằm trong viện, những bông hoa nhỏ nằm trong khe đá, thoả mình khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Ngược lại, dọc theo nơi hành lang gấp khúc là nơi thân ảnh đơn bạc của một người con gái cất lên tiếng hát mang chứa vô vàn nỗi niềm tang thương.

Nghe có người đẩy cửa vào, nàng không khỏi quay đầu, nhìn Mộ Dung Nghi đứng giật mình trong đình, nhanh chóng tinh tế đoán ra là ai, nàng lập tức đứng dậy cười dịu dàng: “Thì ra là Cửu đệ đại giá quang lâm, Bích Nhi, nhanh dâng trà lên nào——”

“Cửu đệ? Người là tí tỉ của ta sao?” Mộ Dung Nghi nhìn người con gái mi đen như hoạ đôi mắt tựa ánh trắng, nhưng nếu nàng là công chúa, thế nào mà một chút ấn tượng về nàng cũng không có?

“Cửu đệ chê cười rồi. Như Thần là con gái do Phùng tài nhân với Đệ Hạ sinh ra, vì thân là nữ nhi, nên bình thường không có cơ hội được dự yến tiệc như Cửu đệ, hơn nữa Tiên Mẫu (*) đã sớm qua đời, Như Thần đương nhiên chẳng thể nào được phụ hoàng xem trọng.” Tuy biết rằng cuộc sống của hoàng nữ trong cung không được ân sủng chẳng khác là bao với phi tần không được ân sủng, không đến mức thiếu ăn thiếu mặc, nhưng sự cô đơn trong lòng thì có thể hiểu được.

“Thì ra là Như Thần tí tỉ,” Mộ Dung Nghi nhẹ nhàng hành lễ, “Không biết đệ có thể ngồi ở chỗ tí tỉ một lát được không?”

“Đương nhiên là được, Cửu đệ, xin mời.” Như Thần mời Mộ Dung Nghi vào điện, dâng nước trà.

Mộ Dung Nghi nhìn quanh bốn phía, trong điện bố trí giản đơn mà trang nhã. Tuy rằng Uẩn Phi trước giờ không được phụ hoàng sủng hạnh, nhưng ít ra sinh được một vị hoàng tử, coi như cũng khá được tôn trọng, so với Uẩn Phi, cuộc sống của Như Thần bình thường hơn rất nhiều.

“Sang thu rồi, tí tỉ nên chuẩn bị thêm ít chăn nữa.”

“Cảm ơn Cửu đệ đã quan tâm, dạo này hình như Cửu đệ có chút không vui? Nghe nói Cửu đệ thân thiết với Thập đệ, giờ bởi vì Thập đệ bị phái ra tận biên quan Thục Châu nên mới cảm thấy muộn phiền sao?” Như Thần suy cho cùng cũng là một người con gái, tâm tư tinh tế, lại hoà nhã như nước, rất nhanh đã mở ra trái tim đang ưu sầu của Mộ Dung Nghi.

“Đúng vậy, như vậy có khác nào đi lưu đầy đày? Tiểu Vũ mới có mười bốn tuổi thôi, lỡ như đệ ấy không thích nghi được với cuộc sống trong quân đội thì sao.” Mộ Dung Nghi cúi đầu, ngay lập tức nhớ đến gương mặt của Tiểu Vũ.

“Thật hiếm có ai lại có tình cảm chân thành như Cửu đệ, nhưng, nếu như có được sự tin tưởng của đệ, đối với Thập đệ có lợi hơn.”

“Vì sao?” Mộ Dung Nghi ngẩng đầu lên.

“Cửu đệ nghĩ xem, ông ngoại của Thái Tử là Thừa Tướng đương triều, bất kể là làm sai cái gì, Phụ Hoàng nể mặt Thừa Tướng sẽ không trách phạt Thái Tử. Tam ca tay cầm binh quyền, Tứ ca thân là Ngự Sử, cậu của Ngũ ca là Binh Bộ Thượng Thư,... Sau khi Trùng Phi nương nường chọc giận Hoàng Thượng, có thể nói rằng Thập đệ không hề có gia thế ở trong cung, nếu vẫn còn đứng ở nơi thị phi này, không chừng bị vị nương nường hay vị hoàng tử nào chướng mắt, lại phải cắn răng chịu khổ mà không có ai để nâng đỡ. Nhưng nếu ra biên quan thì lại có thể tạo nên một sự khác biệt lớn, sau này không sợ bị người khác xem thường.”

“Đúng vậy!” Mộ Dung Nghi đã thông suốt, “Kì thực ở đây cũng chẳng vui thích gì.”

“Nhưng thật ra, Cửu đệ phải cẩn thận một chút.” Giọng nói ảm đạm của Như Thần lần thứ hai vang lên.

“Ta? Vì sao? Ta hình như đâu có đắc tội với ai?” Mộ Dung Nghi ngăn người, “Được rồi, ta thừa nhận ta rất ghét tên điên Mộ Dung Phi Dật, tên điên kia cũng không có ưa gì ta.”

“Ý tí tí nói là, Cửu đệ ngươi trong những vị hoàng tử cũng không có gia thế gì cả. May mắn Uẩn Phi nương nương trời sinh không mang danh lợi, nhưng cũng không nói được, trong cung không gây thù hằn, giữa chúng huynh đệ thì ngươi cũng không có vẻ gì nổi bật, nhưng dù thế nào đi chăng nữa vẫn là một hoàng tử, nên mọi việc vẫn nên cẩn thận một chút, đừng nên bộc lộ tài năng.”

“....Tiểu Vũ trước khi đi cũng nói với ta như thế, đệ ấy nói ta muốn chơi cứ chơi, không cần đọc nhiều sách, không cần làm một hoàng tử tốt....”

“Xem ra Thập đệ là một người thông minh, Cửu đệ càng không cần lo cho đệ ấy nhiều.”

Hai người lập tức nhìn nhau cười.

(*) Tiên Mẫu: Người mẹ đã khuất.

18. Chương 18

Từ đó, Mộ Dung Nghi có thêm một đối tượng để lo lắng, nó sai Tiểu Lam tử mang chăn đệm đến cho Như Thần, còn tặng cho vị tí tí này vài bộ y phục, đồ trang sức mà Uẩn Phi không còn dùng nữa.

Mỗi khi chịu xong những lúc “chi, hồ, giả, dã” (*) này nợ lọ chai của Tạ học sĩ, nó vẫn thích chạy tới trước mặt Như Thần giải toả nỗi bức xúc, cũng thường hay trò chuyện về mấy chuyện thú vị bên ngoài cung, có một lần nói tới chuyện mình với Tiểu Vũ náo loạn ở Tự Tiên Các, Như Thần cười đến muốn tắt thở.

Mộ Dung Nghi thấy nàng luôn lủi thủi ngồi trong phòng thêu hoa, không thì ra sân ngồi hát, thật sự rất buồn tẻ, liền làm một con điều tặng nàng, hai người đứng trong sân cùng nhau thả con điều lên bầu trời, Mộ Dung Nghi thoáng thấy nét cười của nàng khi nhìn về những áng mây trên trời kia.

“Cửu đệ....” Ta còn nhớ rõ năm ta sáu tuổi, trong cung có rất nhiều nương nương, cung chủ đều cùng nhau thả điều, chỉ trong chốc lát, khoảng trời ở hậu cung rợp những cánh điều đủ màu sắc. Ta hâm mộ biết bao nhiêu, mẫu thân thấy ta thích, bèn đem xiêm y cũ của mình làm cho ta một cái, ta vô cùng vui vẻ mà đem điều thả lên trời, là con điều bay cao nhất, xa nhất... Vì thế, Hoàng Hậu nương nương chú ý, liền sai một vị công công lấy mất con điều của ta. Mà ta, chỉ có thể dỗi mắt, trông theo đồ chơi của mình được người khác thả trên trời.”

Nhìn ánh mắt xa xăm của Như Thần, Mộ Dung Nghi thấy cõi lòng chua xót, “Tí tí ngoan, đừng buồn nữa, sau này, ta nhất định làm rất nhiều điều tặng tí, cho tí đem tất cả chúng nó thả lên không trung, cho tất cả cung chủ, nương nương gì đó đều phải ghen tị với tí!”

Như Thần khẽ cười, nói: “Cửu đệ lòng mềm yếu như thế, ngay cả tí tí cũng lo sợ sau này đệ bị người ta lừa đi mất, phải gánh chịu thiệt thòi.”

“Tiểu chủ tử, ngài phải đi rồi, hôm nay Vạn Tuế Gia buổi chiều có tổ chức một buổi tiệc trà cho Thanh Trúc công tử!”

“Ta ghét nhất là tên gậy trúc gì gì đó! Nếu không phải tại hắn thì Tiểu Vũ đã không....”

“Cửu đệ!” Nhưng Thần đột ngột nghiêm mặt lại, dùng khăn gắm che miệng Mộ Dung Nghi, “Ở đây là hậu cung, cho nên.... Cho nên mọi việc đệ đều phải nhẫn nhịn, bất kể là người khinh ghét ai đó đến mức nào, vẫn luôn phải cười với hắn.”

“Nhưng... Nhưng mà ta không có muốn gặp tên gậy trúc công tử kia!”

“Coi như nể mặt Mẫu Phi của ngươi, Tiểu Vũ của ngươi,” Như Thần đặt tay lên vai Mộ Dung Nghi, “Còn có tí.”

Mộ Dung Nghi nhìn đôi mắt lo lắng của Như Thần, gật đầu.

Tiệc trà kia tổ chức tại Dao Phi Viên của Thanh Trúc công tử, khu vườn này thập phần tao nhã, giữa sân có một hồ cá, trên hồ có một cái đình nhỏ, được một cây cầu cửu khúc bắc ngang qua ao. Bên bờ hồ cá là một màu lá phong đỏ, theo gió lay động mà rơi xuống, từng chiếc lá như một cách bướm chấp chới bay, mà cảnh trí như thế này, lại gợi cho Mộ Dung Nghi nhớ đến tà áo bay tán loạn của Tiểu Vũ ngày chia xa.

Phụ Hoàng ngồi trên ghế cao ở trong đình, vẻ mặt tươi cười nhìn Thanh Trúc công tử ở cạnh bên. Trước giờ chưa bao giờ gặp qua vị “Gậy trúc” công tử khiến hoàng thượng thần hồn điên đảo này, gặp rồi nó cũng hiểu được sự sủng ái của phụ hoàng dành cho hắn ta cũng không phải tự nhiên mà có. Không nói vị công tử này mặt như trăng rằm, vẻ mặt tuấn tú có một chút nhu mì của nữ nhân, nhưng lại khiến người ta không thể dời tầm mắt đi được. Hơn nữa, vị Thanh Trúc công tử này tài hoa hơn người, bảy bước thành thơ, có người nói được sủng mà kiêu, không bằng nói, cậy tài khinh người.

Ngồi ở trong đình là Phụ Hoàng cùng với Thanh Trúc công tử, mà hành lang cầu cử khúc có Tĩnh Phi, Lộ Phi, Phù chiêu nghi, ngồi ngay ngắn bên trái. Ngồi ngay bên trái của Mộ Dung Nghi là kẻ điên Lục ca Mộ Dung Phi Dật, thật sự là không hay ho gì, Mộ Dung thâm nghĩ. Nhưng lại tưởng tượng, thường thức nét tươi cười trong nháy mắt có thể ngưng đọng không gian của người này vẫn còn tốt chán so với ngồi cạnh mấy vị nương nương ngồi cạnh phụ hoàng lúc nào cũng dùng ánh mắt trông mong thâm tình mà chân thành chỉ nhìn về phía một người đàn ông.

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung Nghi bắt giác mỉm cười, để mặc vài vị nương nương đang tấm tắc khen tay nghề pha trà của Thanh Trúc công tử, bản thân một bên vẫn ung dung ăn điểm tâm trên bàn. Nó đối với trà của gậy trúc công tử kia không có chút hứng thú nào, ngược lại chén rượu Thanh Tuyền ủ bằng nước suối giữa rừng kia lại hấp dẫn nó hơn. Uống rồi lại uống, không khỏi cảm thấy lâng lâng, nó bỗng nghĩ, nếu nó có thể cùng với Tiểu Vũ hai người, trong tay mang theo chút rượu thanh ngọt, đứng trên một cái bè gỗ nho nhỏ, một bên uống rượu, một bên thưởng thức vách đá san sát hai bên bờ sông, cây xanh lòng thanh, không biết có bao nhiêu là hạnh phúc.

“Đồ nhà quê này, xem ra cho người đến đến thưởng thức phong nhã của trà đạo thật là phí của trời mà.” Mộ Dung Phi Dật bên cạnh chống đầu, nhìn nghiêng, trong mắt hiện lên ý cười châm chọc.

Lục ca ơi Lục ca, không hiểu rốt cục vì cái gì mà huynh lại ghét ta nữa. Mộ Dung Nghi cảm thấy đầu có chút choáng váng, ma xui quỷ khiến, nó cũng học theo tư thái của Mộ Dung Phi Dật, chống đầu, nhìn nghiêng nghiêng, dùng ngữ điệu đùa bỡn nói: “Trên đời này ngay cả trà nhạt đi chẳng nữa, có Lục ca ngồi cạnh bên, uống vào cuống họng cũng sợ bị bóng dáng Lục ca chiếu vào mà biến thành ngọc dịch quỳnh tương, đó mới gọi là ngàn năm một chén say, một chén say ngàn năm...” Dứt lời lại còn học theo bộ dáng đang đưa đầu của Tạ học sĩ.

Đáng tiếc, đầu chưa đưa được mấy vòng, cằm đã bị bắt lại, ngón tay trở của ai đã nhẹ nhàng ma sát môi Mộ Dung Nghi, Mộ Dung Nghi ngẩn ra, đang lúc giật mình thấy ánh mắt Mộ Dung Phi Dật đối diện xa xăm có chút sâu tối, bản thân không khỏi nuốt “ực” một tiếng. Lúc này chân mày Mộ dung Phi Dật chậm rãi nhả lại, hình thành một nếp nhăn nhỏ nhỏ, ngón tay kia không an phận theo khoe môi lên rồi vào miệng, chạm vào đầu lưỡi, Mộ Dung Nghi tức giận, ai cho người bỏ tay vô miệng ta? Vì thế đầu lưỡi khều một cái, đẩy cho ngón tay kia đi ra, trong nháy mắt đó, nó cảm nhận được thân thể Mộ Dung Phi Dật trước mặt run lên.

(*) Chi, hồ, giả, dã: để dùng châm chọc những người có thói quen nói nghiêng ngả từng câu từng chữ một hoặc cách nói văn vẻ màu mè hoa lá hẹ

19. Chương 19

“Hai vị diện hạ hình như không có hứng thú với trà nghệ của Thanh Trúc thì phải!” Thanh Trúc công tử ở gần đó tao nhã đứng dậy, nhất thời ánh mắt mọi người đều đổ dồn về bên này, Mộ Dung Nghi lúc này có vẻ hơi say cũng không khỏi nhú mày.

Mộ Dung Nghi thờ người ra nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của Thanh Trúc công tử hết hé ra rồi lại khép vào, trong lòng chỉ cảm thấy buồn bã.

“Nhà quê này?” Mộ Dung Phi Dật nhú mày, cười một cái làm tất cả mọi người người đều hít vào, trong khoảnh khắc ngay cả Thanh Trúc công tử xuất trần thoát tục cũng mờ nhạt đi, “Phụ Hoàng, Cửu điện hạ của chúng ta ngày thường chỉ thích trèo cây leo núi, muốn bảo đệ ấy thưởng trà, chỉ sợ là Bích Loa Xuân với Quan Âm Thiết cũng chẳng biết cái nào là cái nào. Nếu Cửu đệ say, cứ cho đệ ấy về nghỉ tạm đi, chờ

Phụ Hoàng tìm vài vị lão sư dạy dỗ nó đàng hoàng, nâng cao trình độ thưởng thức của đệ ấy lên rồi hẵng tới tiệc trà xã giao như thế này được không?”

Thanh Trúc công tử cười âm hiểm, nhìn chằm chằm Mộ Dung Phi Dật, nói: “Thật là, tiệc trà mà mời người không hiểu trà đến dự thì cũng thật vô vị. Hoàng Thượng nói xem có đúng không?”

Hoàng Thượng ngẩn người, ôm vai Thanh Trúc, cười nói: “ Vốn định tìm cơ hội giúp trình độ thưởng thức trà nghệ của nó tăng lên một chút, không ngờ tiểu tử thối này tính tình chẳng tao nhã gì cả, thôi được, Thường công công, người đưa Nghi nhi về Huê Phương điện đi.”

Mộ Dung Nghi ngoan ngoãn đi theo, không cần nhìn bộ dáng thanh cao của Thanh Trúc công tử, cũng chẳng thiết tha gì Mộ dung Phi Dật một tiếng “đồ nhà quê” hai tiếng cũng “đồ nhà quê”, nó về phòng, uống chút rượu rồi bình yên đi vào mộng mị.

Trước mắt nó mở ra một vùng bình nguyên bạt ngàn, Tiểu Vũ của nó người mặc chiến giáp, vừa phát tay về phía ngàn quân vạn mã, khói súng liền nổi lên bốn phía. Tiểu Vũ như một cơn gió, hướng về trăm vạn địch quân trước mắt.

Lúc này trong Lạc Hà điện là là một cảnh xuân kiều diễm, thanh âm tiêu hồn như không như có, bất giác làm người ta trào máu mũi.

“A...A... Điện hạ nhẹ chút...”

“Nhẹ? Nhưng nơi đó của người kẹp ta chặt như vậy chẳng phải là muốn ta làm đau chết người sao?” Khóe miệng Mộ Dung Phi Dật hiện lên ý cười, tà mị đến mức khiến người ta quên cả hít thở, dưới thân là từng tràng “phịch... phịch...” vang lên.

“Van xin ngài...” Người nam tử dưới thân cong lưng lên, ngay cả bàn chân cũng co quắp lại, ôm chặt Mộ Dung Phi Dật, thứ kia của người nọ đang chôn trong người mình nếu còn thúc mạnh thêm chút nữa, bản thân sẽ chết đi mất.

“Bây giờ biết van xin ta, sao tại tiệc trà không biết an phận một chút?” Mộ Dung Phi Dật đột ngột rời khỏi người dưới thân, nương theo sức nặng cơ thể mà dập tới. Người phía dưới rốt cuộc chịu không nổi nữa, bầu chặt lấy chân, môi bị cắn đến bật máu.

“Thanh... Trúc... Biết sai rồi... Điện hạ...” Đúng vậy, người nằm trong lòng Mộ Dung Phi Dật lúc này, đáng điệu vô văn quyền rũ chính là nhân vật chính của tiệc trà ngày hôm nay, Thanh Trúc công tử.

“Thật sao? Thanh Trúc?” Âm cuối lên cao, Thanh Trúc công tử rõ ràng đã không kèm được mà gần như đắm chìm trong đau đớn hòa trộn cùng sung sướng, người cố tình khởi xương trên mặt vẫn là ý cười như cũ đang thưởng thức biểu cảm muốn ngừng mà không thể nào ngừng được của Thanh Trúc công tử.

“Tha cho ta... Tha cho ta đi...” cơ thể Thanh Trúc công tử run rẩy dữ dội, vẻ kiêu ngạo lúc ở tiệc trà đã không còn nữa, hèn mọn van nài, đáng tiếc người đang ở tại nơi bí mật của hắn lại không có chút ý định buông tay.

“Thanh Trúc, người phải nhớ kỹ, huấn luyện người là ta, khiến người được sung ái cũng là ta. Ta có thể đưa người lên được thì cũng có thể đẩy người từ trên mây ngã xuống được. Người chỉ cần nhớ rõ những chuyện ta bảo người làm, không cần người nói thừa một câu, nghĩ thừa một chuyện nào cả...”

Thanh Trúc công tử nước mắt đầy mặt, Mộ Dung Phi Dật rời khỏi thân thể hắn, bỏ đi.

Hai chân Thanh Trúc công tử còn chưa kịp khép lại, còn có thể cảm nhận được chất lỏng mà người kia lưu lại đang trào ra ngoài. Đối phương không quay đầu lại, đẩy cửa rời đi.

Hắn nhắm mắt, chặt vật ngồi lên. Dùng hết cách để thu hút sự chú ý của người kia, và kết quả chỉ là như thế mà thôi. Hắn thậm chí không thể nào đoán được đằng sau ý cười mê người vĩnh viễn không thay đổi kia là biểu cảm gì nữa.

Chỉ là hôm nay, hắn giữa một đám nữ nhân nghe lời ca tụng giả dối, thấy nam nhân kia nhẹ nâng mặt Cửu hoàng tử, trong mắt thoáng qua tâm tình mình chưa bao giờ thấy qua, là ánh nhìn tựa như một ngọn lửa

giữa mảnh tàn tích cô liêu, trong đó là cả một thế giới có thể bất cứ lúc nào, rực cháy. Hắn tin chắc, nếu hôm nay hắn không lên tiếng thì Mộ Dung Phi Dật đã ôm Cửu hoàng tử vào lòng, hôn say đắm.

Hắn sợ rằng điều ấy sẽ xảy ra, thà rằng Mộ Dung Phi Dật vĩnh viễn đừng biểu lộ sự say mê như thế, cứ như trước đây, đừng yêu ai cả.

Mộ Dung Nghi tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau. Nó ôm trán, nghe Tiểu Lam Tử bên cạnh nói cái gì mà: “Ài, rốt cục cũng tỉnh!”

Sau đó một chén canh giải rượu được bưng tới.

Mộ Dung Nghi tỉnh rồi, tự nhiên muốn khóc gì đâu, sớm biết hậu quả của việc say xỉn chính là đau đầu đến muốn nứt toác ra, nó sẽ không, không bao giờ uống rượu đâu. Cả một buổi sáng, Mộ Dung Nghi ngồi trong sân ôm đầu la “Ui da —— Ui da ——”, đáng buồn, không ai thèm để ý nó cả.

Bỗng nhiên, ánh nắng trên đỉnh đầu bị che mất tiêu, Mộ Dung Nghi mở to mắt, thấy Tứ ca Đinh Hiên dù bận vẫn ung dung cười: “Có dễ chịu không?”

“Hi hi.” Mộ Dung Nghi cười cười.

“Sau này còn dám uống rượu nữa không?” Đinh Hiên vẫn đang cười.

“Có rượu ngon thì đương nhiên phải uống chứ.”

“Vây, Tiểu Vũ——” tay Đinh Hiên cầm một phong thư huơ huơ trong gió, “có viết thư này, ta cũng có thể không đưa đệ.”

Mộ Dung Nghi ngẩn người, ngồi dậy chồm lên chộp phắt lấy lá thư, gấp gáp ở ra.

20. Chương 20

Chữ viết của Tiểu Vũ có hơi ẩu một chút, nhưng nội dung thư lại rất là phong phú, nào là tông quân cực khổ, bị chúng binh sĩ xem thường vì một hoàng tử có thể chịu cực khổ được tới đâu, đến khi cùng họ kẻ vai sát cánh, đào giếng, đào nương dẫn nước từ trên núi xuống thì mới được mọi người công nhận, lúc đọc thư ngay cả Mộ Dung Nghi cũng không khỏi bật cười ngây ngô theo màn tự sự đầy khổ sở của Tiểu Vũ.

Đọc xong thư của Tiểu Vũ, Mộ Dung Nghi ngay lập tức trở về phòng viết thư hồi âm cho Tứ ca Đinh Hiên, Đinh Hiên nhìn thư một chút nói: “Không còn gì khác sao, đệ phải biết rằng cuộc sống trong quân ngũ rất vất vả.”

Mộ Dung Nghi cười cười nói: “Tiểu Vũ hiện tại là đang muốn gây dựng sự tín nhiệm trong quân ngũ, nếu đệ gửi cho nó cái gì quý giá, cho dù chỉ là một cái chăn, đều có thể khiến cho nó bị người khác hiểu lầm. Nếu như nó đã tông quân rồi, thì tất cả những ăn mặc sinh hoạt của nó phải đồng đều với tất cả mọi binh lính khác, vì thế nên ngoại trừ bức thư này, đệ cái gì cũng không gửi.”

Đinh Hiên nhìn nó, bỗng nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ vai nó: “Cửu đệ, lớn thật rồi nha.”

“Huynh đừng nói vậy.” Mộ Dung Nghi ngượng ngịu gãi đầu, thật ra nó cũng không phải không gửi cái gì, kẹp trong lá thư này chính là tóc của nó, nó tin rằng Tiểu Vũ có thể hiểu được là mình một lòng muốn được ở cạnh nó.

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung Nghi nói với Đinh Hiên đang sắp sửa rời đi: “Tứ ca! Tứ ca! Đệ muốn học bắn cung!”

“A?” Đinh Hiên bị quyết định đột ngột kia làm cho có chút hơi choáng váng, nhưng ngay lập tức khom người xuống, “Tại sao lại tự nhiên lại muốn học bắn cung?”

“Cái đó... Cái đó... Bây giờ Tiểu Vũ trong quân ngũ học được nhiều bản lĩnh như thế... Nó trở về rồi, đệ không muốn cái gì cũng bị thua...” Mặt Mộ Dung Nghi đã đỏ tới mức muốn bốc hơi.

“Vây đi, ta đi nói với Tam ca một chút, xem hắn có thể lệnh cho một ngự lâm quân đến dạy cho đệ, được không?”

“Cảm ơn Tứ ca!” Mặt Mộ Dung Nghi lập tức sáng bừng lên.

Mộ Dung Đình Hiên quả nhiên giữ lời, ba ngày sau, Tam ca Mộ Dung Ngọc liền phái một ngự lâm quân đến dạy bắn cung cho Mộ Dung Nghi.

“Xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?” Mộ Dung Nghi tại trường bắn cung hành lễ với “Phu tử” của mình.

“Tại hạ ngự lâm quân thuộc đội ba Bắc Thần Lí Mạnh Phi, đệ hạ không cần giữ lễ tiết!” Lí Mạnh Phi vô cùng hào sảng ôm quyền, thực tế cũng chứng minh là cách dạy cũng vô cùng “hào sảng”.

Nửa ngày sau, trên thao trường mọi người đều thấy Cửu hoàng tử đầm đìa mồ hôi, cánh tay run rẩy bầy trong tư thế bắn cung, bên cạnh là Lí Mạnh Phi giọng lớn kinh người.

“Cánh tay và vai phải cùng thẳng!”

“Chân cũng phải dùng sức!”

“Cung kéo chưa đủ lớn!”

Vài ngày sau, từ một Cửu hoàng tử không không tịnh tịnh (*) ban đầu đã biến thành khô mực một nắng, Tiểu Lam tử bóp vai, đau lòng mà rằng: ‘Tiểu chủ tử, ta thấy người lần này coi như xong đời, thảm rồi.’

Nhưng Uẩn Phi bên cạnh lại vô cùng bình thản, “Nếu như có thể kiên trì học tiếp, học vài thêm vài thứ cũng tốt đấy chứ!”

“Hay!” Mộ Dung Nghi ha hả cười, thật lòng mà nói thì nó cũng không phải hiểu học cái gì cả, chỉ là nó không muốn mình cái gì cũng không biết, nhớ lại trước giờ Tiểu Vũ luôn mồm bảo muốn bảo vệ mình, Mộ Dung Nghi vừa thấy ngọt ngào vừa rầu rĩ. Nó là nam nhi, nó không muốn được bảo vệ, nó càng muốn cùng người mình thích đứng trên một vị thế ngang nhau, vinh nhục cùng nhau, anh dũng kẻ vai sát cánh chiến đấu.

Mỗi ngày đều chịu khổ, cũng không phải chỉ có riêng một mình Mộ Dung Nghi mà thôi. Tại tòa tháp khuất sau thao trường, Mộ Dung Phi Dật trầm mặc nhìn Mộ Dung Nghi một lần lại một lần bắn tên.

Vì sao đột nhiên lại muốn học bắn tên? Rõ ràng là học bài, thưởng trà, chơi cờ, vẽ tranh người đều không có hứng thú...

Mộ Dung Phi Dật buồn cười vuốt trán, hắn thiếu chút nữa đã quên mất, tiểu Hà tử của hắn đã không còn là một đứa con nít, hắn sắp 16 tuổi, hắn sẽ từ từ tìm được việc mà mình thích làm, còn có, rất nhanh sẽ trưởng thành.

Lí Mạnh Phi một tay nâng cánh tay Mộ Dung Nghi lên, một tay vỗ vỗ thất lưng ý bảo nó thẳng lưng. Chỉ là một động tác như vậy thôi, Mộ Dung Phi Dật lại tự nhiên thấy chướng mắt mà đứng dậy, đầu không ngoảnh lại mà bước ra khỏi tháp.

Bên trong chiếc xe ngựa đằng trước, trong đầu Phi Dật cứ lặp đi lặp lại hình ảnh Lí Mạnh Phi nâng tay, vỗ vỗ thất lưng Mộ Dung Nghi.

“Dừng xe!”

Lái xe giật mình quay đầu lại, màn xe xóc lên trong chốc lát, Mộ Dung Phi Dật nhảy xuống xe, nhắm mắt lại, tiến về phía trước.

“Điện hạ, phía trước là thủy hang!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Mộ Dung Phi Dật vục đầu vào nước, cảm giác mát lạnh ùn ùn kéo đến. Đáng tiếc, trước mắt Mộ Dung Phi Dật giờ chỉ còn lại gương mặt của Mộ Dung Nghi. Nó trèo lên cây nhìn đám cung nữ thái giám thì ôm bụng cười ha hả. Nó đưa thuốc cho mình thì là về mặt ân cần lo lắng. Nó bị Mộ Dung Vũ hôn thì biểu tình ngưng ngừng kinh ngạc. Nó lúc say rượu thì ánh mắt mê li. “Ào——” Mộ Dung Phi Dật nhấc đầu từ trong thủy hang lên, những giọt nước theo làn tóc rơi lại xuống thủy hang, dấy động mặt nước từng vòng gợn sóng. “Nghi nhi, ngươi là của ta... Ta sẽ không bao giờ để cho kẻ khác chạm vào ngươi... Ngươi chỉ có thể là của một mình ta...” Mối Mộ Dung Phi Dật cong lên một nụ cười khiến thể nhân dao động. Gã đánh xe nhìn gương mặt ướt nước của vị hoàng tử kia, không khỏi ngáy ngốc, trên đời này ai

có thể chịu được sự mỉa mai của vị hoàng tử này? (*)không không tình tình: trắng sạch tình thuần, thanh nhã không vướng không bận, nói chung là không lẫn tạp chất =]]] còn cái khô mướt một nắng, là mình chém, nguyên gốc là “vịt quay thơm lừng” *cúi đầu nhận lỗi* (*) thủy hang: chum, vại, lu nước hay những thứ có hình dạng tương tự dùng để đựng nước.

21. Chương 21

Mộ Dung Nghi nhìn mũi tên cắm trên bia, gương mặt bỗng chói sáng bừng lên, Lí Mạnh Phi bên cạnh cũng nở nụ cười theo.

“Lí giáo úy! Lí giáo úy người xem! Ta bắn trúng rồi!” Đúng vậy, lúc trước vì so lực cánh tay quá yếu, tên bay chưa tới bia ngắm đã rớt xuống, mười lần như một, còn bình thường thì toàn bắn trúng... bên trái với bên phải của hồng tâm thôi, ngày này qua tháng nọ, bản thân Mộ Dung Nghi cũng có chút nản lòng.

“Điện hạ ngài người đứng đó làm gì? Còn không tiếp đi!” Lí Mạnh Phi ngoài miệng quát, nhưng vẫn không che giấu được ý cười trong mắt.

“Dạ dạ!” Mộ Dung Nghi như được cổ vũ, lau lau mồ hôi trên trán, bắn tiếp, đáng tiếc mấy phát sau này đều chỉ bắn trúng mép bia.

“Vút——” Lại một mũi tên bay ra ngoài, mũi tên này, Mộ Dung Nghi cũng không chú ý lắm, thứ nhất là vì mệt mỏi rồi, tinh thần có hơi kém, cái thứ hai, làm gì có ai đứng bắn cả nửa ngày mà tên vẫn đi trật hồng tâm lại không bực chứ.

Một tràng ngựa hí vang lên, Mộ Dung Nghi hoàn hồn trở lại, nhìn theo hướng mũi tên lúc nãy bay đi, nó thấy bóng dáng anh tuấn của một ai đó nhưng vì ngược sáng nên không nhìn rõ mặt, rồi lại cảm giác được một loại anh khí bức người tỏa ra, vó ngựa rời khỏi mặt đất, tung lên không trung hai cái rồi lại đáp trở về, người kia một tay nắm dây cương, tay kia vươn ra mạnh mẽ chụp lấy mũi tên Mộ Dung Nghi vừa bắn đi. Khi bóng của người nọ cười ngựa đi từ nơi ngược sáng tới gần, Mộ Dung Nghi chỉ biết đứng lặng người.

Trên ngựa chính là Lục ca của nó Mộ Dung Phi Dật. Mộ Dung Nghi lần đầu tiên thấy hình tượng Lục ca cười ngựa, bình thường y chỉ thích ngồi trên giường, khoe miệng cong ý cười, đáy mắt ẩn chứa sự sâu xa, không cần phải tỏ ra âm nhu (*), đã khiến người ta bị mê hoặc. Nhưng hôm nay, tóc y vẫn lên cao trên đỉnh đầu, cổ định bằng một chiếc mũ đồng, hiện ngang như là gió, hai bên thái dương có vài lọn tóc phất phơ như không như có, khiến cho sự nghiêm cẩn hòa trong vài phần phiêu đảng, còn có đôi môi nhếch lên mang vẻ kiêu hãnh của kẻ đứng đầu thiên hạ. Mộ Dung Nghi có một loại cảm giác, có lẽ chỉ trong chớp mắt, Mộ Dung Phi Dật sẽ khom người đem nó quăng lên ngựa, sau đó ôm nó vào lòng, hiện ngang bỏ đi...

“Ồi, lão Cửu à, đệ định bắn cái bia hay bắn chết ca ca của đệ là ta vậy!” Một giọng nói chói lói khó nghe từ sau lưng Mộ Dung Phi Dật vọng lên rất cục cựa cũng làm thần trí Mộ Dung Nghi trở về.

Người vừa lên tiếng đi từ phía sau Mộ Dung Phi Dật lên, ngũ ca Mộ Dung Diệp, Mộ Dung Nghi tới bây giờ vẫn còn khi mới vào cung thì mình đã cưới con Tuyết Tẩu của vị Ngũ ca này cho xem chút nữa là gãy chân.

“Ngũ ca, Cửu đệ xin lỗi Ngũ ca.” Mộ Dung Nghi nhanh chóng cúi đầu hành lễ.

Đáng tiếc là Ngũ hoàng tử lại không muốn dừng lại ở đó, một hai không chịu buông tha: “Cửu đệ ơi Cửu đệ, đệ có thể coi như không có chuyện gì sao, nếu lỡ như ta vì mũi tên này mà... cưới hạc về trời luôn, thì đệ nói coi đệ tìm ai để xin lỗi đây?”

“...” Mộ Dung Nghi cúi đầu im lặng, được, muốn mắng chửi kiêu gì thì tha hồ làm đi, còn không thì ông cho mày bắn lại một phát là được chứ gì? Cho mày thỏa lòng mong ước mà đi xin lỗi xác của ông.

Lí Mạnh Phi một bên thấy tình hình có vẻ không được ổn, nhanh chóng tiến lên hành lễ: “Ngũ điện hạ bớt giận, là lỗi của tiểu nhân không trông coi Cửu điện hạ kĩ càng...”

Ngũ hoàng tử quát roi xuống, dứt khoát đánh lên vai Lí Mạnh Phi, chân mày Lí Mạnh Phi không nhú lại một chút nào, vẫn giữ nguyên tư thế hành lễ. Đây là hành vi của một người quát cường, nhưng lại khiến

Ngũ hoàng tử khó chịu, ông đánh mảy một roi, không phải chỉ là muốn thấy mảy trợn mắt nghiêng rằng hay sao?

Vì vậy nên roi thứ hai ngay lập tức quất xuống, Mộ Dung Nghi giật thót, không chút suy nghĩ liền nhào tới, ánh chừng ngọn roi sẽ vụt lên mặt mình, Mộ Dung Nghi nhắm chặt hai mắt lại.

Không hề có chút đau đớn nào như tưởng tượng, Mộ Dung Nghi hé mắt nhìn, thấy tay của Phi Dật bắt lấy tay Ngũ hoàng tử, còn nhìn như chọc tức Mộ Dung Nghi.

“Ngũ ca quân binh thật tài nha, chỉ là một giáo úy nho nhỏ thôi nhưng khi gặp nguy lại không chút e sợ, Phi Dật thực sự bội phục.”

Ngũ hoàng tử nhìn Mộ Dung Phi Dật, giận dữ thu hồi tay, nói: “Cửu đệ ơi Cửu đệ, với bản lĩnh của đệ, sợ rằng luyện thêm mười năm nữa cũng không bắn trúng được hồng tâm đâu!”

Mộ Dung Nghi mở miệng muốn phản bác, nhưng nhớ đến Tiểu Vũ còn có Như Thần tỉ tỉ đều dặn nó không được thể hiện kéo gây rắc rối sau này, đành phải cúi đầu cắn môi.

“Ngũ ca thực sự cảm thấy Ngũ đệ luyện mười năm cũng bắn không trúng hồng tâm?”

“Đương nhiên!” Mộ Dung Diệp vô cùng đắc ý.

“Được, vậy Phi Dật với Ngũ ca đánh cược nhé.”

“Hả? Đánh cược sao?” Ngũ hoàng tử hoàn toàn mơ hồ.

“Cả rằng nếu Cửu đệ được ta dạy sẽ bắn trúng được hồng tâm. Nếu ta thắng, tòa nhà tại ngoại ô của Ngũ ca thuộc về đệ.”

“Ày, nếu Lục đệ thích, huynh cho đệ, còn cá cược cái gì?”

Mộ Dung Phi Dật thâm sâu cười, “Nếu Ngũ ca thắng, ta tặng cho Ngũ ca tên tiểu đồng Khiếu Lộ Ngọc.”

Ngũ hoàng tử nghe thấy, đôi mắt sáng rực lên, vỗ tay ăn mừng: “Quyết định vậy đi!”

Sau đó 2 người cười ngựa rời đi, cái gì vậy nè! Muốn cá cược cũng phải coi coi Mộ Dung Nghi ta đây có chịu cho người dạy không chứ? Ai mà biết được trong lòng tên điên này có toan tính gì chứ?

Mộ Dung Nghi thật muốn phát biểu ý kiến, nhưng thoáng nhìn thấy Mộ Dung Phi Dật trên ngựa thoáng quay đầu lại, mọi vật trên thế gian này đều vì nụ cười của người ấy mà nhạt màu đi.

Mộ Dung Nghi nhìn theo bóng hai người đang bỏ đi, cuối cùng vẫn chưa nói thành lời.

(*) Âm nhu: gái tính, mềm mỏng, nhỏ nhẹ

22. Chương 22

Đợi cho hai tên xui xẻo kia đi khỏi, Mộ Dung Nghi nhanh chân chạy tới chỗ của Lí Mạnh Phi xem thương tích thế nào.

“Cửu điện hạ đừng lo, một chút thương tích như vậy có là gì đâu.” Lí Mạnh Phi một mặt trấn an Mộ Dung đang vô cùng hồ thẹn, một mặt nói lời cảm ơn, “Hôm nay Lí mỗ nhận được sự che chở của Cửu điện hạ, trong lòng vô cùng cảm kích.”

“Bị quất một roi như thế mà bảo là một chút?” Mộ Dung Nghi vén quần phục của y, thỉnh thoảng thấy bả vai của hắn đã rồi, da tróc thịt bong, không khỏi há mồm kinh ngạc, nếu như không nhờ Mộ Dung Phi Dật ngăn cản Cửu hoàng tử, mặt mình rồi cũng sẽ nở hoa như thế này chẳng?

Quay về quân doanh, Lí Mạnh Phi bẩm báo với tam hoàng tử Mộ Dung Lăng rằng Lục điện hạ muốn đích thân dạy Cửu hoàng tử bắn cung.

Mộ Dung Nghi nghe xong, mặt mày tái mét: “Lí giáo úy đừng mà! Người không dạy ta, tên điên đó sẽ giày vò ta tới chết đó!”

“Tên điên? Lục diện hạ làm sao là một tên điên được chứ? Thật lòng mà nói, trong các vị hoàng tử nếu muốn so tài bắn cung với Tam diện hạ thì cũng chỉ có Lục diện hạ mà thôi. Lục diện hạ nếu muốn dạy người, người nhất định tiến bộ nhanh hơn cho xem!”

“Chết cũng nhanh hơn luôn...” Mộ Dung Nghi ỉu xiu, nhào như bùn.

Sau khi về cung tắm rửa qua loa, lăn lên giường nhất quyết sẽ không lăn xuống. Tiểu Lam tử ngạc nhiên nhưng vẫn hỏi: “Tiểu tổ tông của ta ơi, người còn chưa có dùng bữa tối nữa!”

“Không ăn, ta không khỏe lắm, nếu mai có ai tìm ta, người nói ta bệnh rồi.” Sau đó buồn bực trùm chăn im thin thít.

“Vậy hay là cho thái y xem bệnh một chút đi?”

“Khỏi —— Tiểu Lam tử người để yên cho ta bệnh chút đi, muốn ta năn nỉ người mới được hả?” Mộ Dung Nghi ló đầu từ trong chăn ra.

Tiểu Lam tử gãi đầu lui ra.

Thực tế chứng minh, người cho dù có là sắt thép đi chăng nữa, nhịn đói một hồi cũng quáng thôi. Mộ Dung Nghi nằm trong chăn có thể nghe bụng mình đánh trống rền rĩ, âm thanh ấy quá động lòng người, đành mơ màng màng bò dậy tìm vài miếng điểm tâm bỏ vô bụng, mới chịu ngoan ngoãn đi ngủ.

“Tiểu chủ tử —— tiểu chủ tử ——” Hình như là tiếng của Tiểu Lam tử, phiền ghê. Mộ Dung Nghi hơi mở mắt ra, thấy đầu Tiểu Lam tử lắc lắc, trời sáng thì sao chứ.

“Lục diện hạ tới, nói là hôm qua đã hứa nên hôm nay dẫn người đến thao trường luyện tập.”

Mộ Dung Nghi run run, rúc sâu vào chăn: “Người đi nói với hắn là ta khó chịu...”

Tiểu Lam tử đáp vâng, vừa xoay đầu liền thấy gương mặt tươi cười của Mộ Dung Phi Dật thì không khỏi thất thần.

“Cửu đệ bệnh ha...” Mộ Dung Phi Dật phát tay ý bảo Tiểu Lam tử lui ra, “Cho Lục ca xem thử coi...”

Biến... Đừng tới đây! Mộ Dung Nghi tự động dán dính lên tường, còn cuộn chăn lại thành cái kén tằm.

“Ây da, ây dà, trùm kín như vậy, chắc là bệnh thật rồi. Nghi nhi, em khó chịu chỗ nào?”

Nghe bên ngoài chặn thốt lên một tiếng “Nghi nhi”, Mộ Dung Nghi chỉ cảm thấy cơ thể đang căng thẳng bỗng trong nháy mắt thả lỏng ngay, bất giác trả lời: “Dạ đau đau.”

Sau đó một bàn tay chui vào trong cuộn chăn, xoa xoa bụng nó, chậm rãi chạy lại chỗ dạ dày, nhẹ nhàng nhún xuống, Mộ Dung Nghi chưa bao giờ biết rằng bàn tay của Mộ Dung Phi Dật lại ấm áp đến thế, trước giờ nó vẫn luôn nghĩ từ “dịu dàng” không dùng được cho Mộ Dung Phi Dật đâu. Một góc chăn bị vén lên, gió lạnh len lỏi vào, Mộ Dung Nghi thấy lạnh lạnh, nhưng chỉ lát sau, một lồng ngực ấm áp sát vào lưng rồi cổ nó, nhột nhạt, là hơi thở của Mộ Dung Phi Dật, “Còn đau không?” Mộ Dung Nghi tự nhiên muốn khóc, vì... loại gần gũi thân cận này làm nó cảm thấy hạnh phúc đến như là không thực vậy.

“Đỡ hơn rồi...”

“Nếu đỡ rồi thì ngay lập tức ngồi dậy ——” Giọng nói lúc đầu đang nhẹ nhàng tự dưng trầm hẳn xuống, “Còn giả vờ nữa thì ta đem em tặng Ngũ ca, cho hắn dùng roi ‘thương yêu’ Cửu đệ của chúng ta một chút, nhé.”

Vừa dứt lời, Mộ Dung Nghi tung chăn chui ra: “Khỏe rồi! Đệ khỏe rồi!” Mặt đỏ lựng như con cua luộc, Phi Dật ôm vai cười đến là vui vẻ.

Mộ Dung Phi Dật đúng là một thằng điên! Mộ Dung Nghi một lần nữa củng cố tư tưởng của mình.

Hai người cười ngựa đến thao trường.

Mộ Dung Nghi đang vật vờ kéo cung bắn tên, thế nhưng cái thằng bảo là muốn tự mình truyền dạy cho nó lại xiêm áo chỉnh tề ngồi sau bàn trà đằng kia, vừa thưởng thức bộ dạng sắp bị gãy lưng của nó vừa ăn

bánh uống trà. Trình độ bắn cung của Mộ Dung Nghi cũng chẳng có gì tiến bộ, tên cắm lỗ nhỏ trên bia, nhưng chính giữa hồng tâm lại sạch trơn tới mức xúc phạm người nhìn.

Mộ Dung Nghi một lần nữa giương cung lên, chợt một những ngón tay thon dài của ai đó cầm cổ tay nó, “Tay và vai cùng thẳng,”, chẳng biết từ khi nào Mộ Dung Phi Dật đã đến bên người, đầu khế gác vào vai nó, chỉ cần nghiêng đầu một chút đã có thể thấy được đường cong hoàn mỹ trên sườn mặt của y, chưa bao giờ gần đến thế, nhìn đôi môi đỏ mọng hé mở khi nói chuyện, tim Mộ Nghi bất giác đập rộn ràng.

“Nín thở tập trung”, Phi Dật nhìn bộ dạng của Mộ Dung Nghi cười, “Bắn tên chính là cần chú ý suy nghĩ và hành động phải hợp nhất.” Lòng bàn tay của Mộ Dung Phi Dật vẽ một vòng nho nhỏ trên cổ tay Mộ Dung Nghi, như là khiêu khích, nhưng vẻ mặt của hắn lại chăm chú vô cùng, ánh nhìn về phía mục tiêu trong một khoảnh khắc sắc bén đến không gì sánh được, “Đệ phải khống chế làm sao cho hơi thở và động tác hợp nhất, một khi cả hai lạc nhịp, tên bắn ra sẽ mất đi khí thế. Phải tin tưởng vào chính mình, chỉ cần ánh mắt của đệ thực sự tập trung vào nó, không tin là đệ không bắn trúng...”

Mộ Dung Phi Dật nghe theo lời Phi Dật, lần đầu tiên nó cảm nhận được đường nhìn của nó, còn có tất cả suy nghĩ đều tập trung tại hồng tâm phía đằng kia, cánh tay nó không hề run, hô hấp của nó vững vàng, chợt có một cảm giác nắm được tất cả trong lòng bàn tay.

“Giờ... Bắn đi.” Âm thanh của Mộ Dung Phi dật vang lên, như lời của Thần.

Sau đó, tên bắn ra từ những ngón tay của Mộ Dung Nghi.

23. Chương 23

Một lúc sau, Mộ Dung Nghi nhìn phần lông vũ ở đầu mũi tên hãy còn rung lên, thẳng thốt, nó xoay sang Phi Dật đang mỉm cười tựa trích tiên hỏi: “Đệ... bắn trúng rồi?”

“Đúng rồi.” Phi Dật bước trở về bàn, tiếp tục uống rượu, ngón trở vẽ một vòng tròn trong không khí, ý bảo nó tiếp tục luyện tập.

Buổi trưa, có vài người bắt đầu dựng lều trường ở thao trường, Mộ Dung Phi Dật môi vừa ngậm ý cười, vừa nhìn Mộ Dung Nghi mồ hôi đầm đìa giữa mặt trời ban trưa. Vì quá nóng, Mộ Dung Nghi trên người chỉ còn lại độc nhất một tấm áo lót trắng tinh, mà cũng vừa khéo, chiếc áo ướt rượt mồ hôi lại dính sát cơ thể, rất khó chịu.

Nhìn từ phía của Mộ Dung Nghi, hắn có thể thấy vai, đường cong của eo, thậm chí điểm điểm nổi lên trên lồng ngực đang nghiêng nghiêng kia nữa, trong một khoảnh khắc, cổ họng Phi Dật có chút ngẹn, trước mắt đã không còn là đứa nhóc 12 tuổi mới vào cung ngày ấy rồi.

“Tiểu hà tử!” Phi Dật cười gọi.

Mộ Dung Nghi vô thức quay đầu lại, nhìn nụ cười ẩn chứa sự âu yếm, không kèm được mà đắm say.

“Lại đây, ăn chút gì đi, đợi đỡ nắng rồi hãy luyện tiếp!”

Mộ Dung Nghi nghe xong, giống như tử tù vừa nghe tin ân xá, cầm đầu chạy như điên lại, sau đó là hình tượng nó ngồi bên bàn ăn, gặm điểm tâm, ú a ú ớ: “Huynh tại sao lại gọi đệ là ‘Tiểu hà tử’ vậy!”

Còn chưa trả lời, Mộ Dung Phi Dật đã trùm chiếc khăn ướt lên đầu của nó, chậm rãi lau mồ hôi cho nó, mà Mộ Dung Nghi ngượng ngừng ngẩng đầu, mắt híp lại hưởng thụ, như một con mèo lười được chủ nhân ve vuốt.

“Thay cái này đi.” Mộ Dung Nghi vươn đôi tay thon dài với những ngón tay hoàn mỹ khiến người khác đổ kị, sau đó một mảnh áo trắng trùm lên đầu Mộ Dung Nghi.

“Cảm ơn, ơ? Hình như hơi rộng, của ai vậy?” Mộ Dung Nghi vừa thay áo vừa nhìn Phi Dật hất đi chén nước ô mai.

“Của ta, lớn sao? Ai bảo đệ chỉ là một tên tiểu hà tử chứ.”

“Lục ca...” Mộ Dung Nghi nhẹ giọng gọi hân một tiếng, “Huynh, phải chi huynh cứ đối xử dịu dàng như vậy với đệ hoài thì hay biết mấy?”

Mộ Dung Phi Dật hơi khựng lại, trừng lại ánh mắt rụt rè của Mộ Dung Nghi, nói: “Sao? Được đăng chân thì muốn lên đăng đầu à? Nhà quê không biết điều.”

Vai Mộ Dung Nghi xiu xuống, xong, Lục ca trở về bình thường rồi, lại kêu người ta là “nhà quê”.

Ban đêm, Lộ Ngọc thở dốc liên tục, tuy rằng cậu từ lâu đã biết chủ tử sinh lí mạnh hơn người, nhưng ngày hôm nay, cậu có một loại ảo giác rằng mình rồi sẽ bỏ mạng dưới thân Phi Dật mất.

“Điện hạ... Điện hạ... Xin người...” Lộ Ngọc chỉ cảm thấy hậu đình của mình vẫn cứ bị thứ nóng rực của Lục điện hạ đâm xuyên, tuy rằng Mộ Dung Phi Dật chưa bao giờ là một vị chủ nhân dịu dàng, nhưng kĩ thuật thì thượng thừa, hơn nữa tốt xấu gì bản thân cũng đã được huấn luyện rất lâu, biết cách làm thế nào để có thể tự tìm khoái cảm cho bản thân mình, đáng tiếc, giờ chỉ toàn là đau đớn ngập tràn.

Mặt Mộ Dung Phi Dật không một tia cảm xúc, nhưng Lộ Ngọc lại thấy trong đôi mắt tưởng chừng là đêm đen đó lại có một ngọn lửa, âm thầm bốc cháy. Mộ Dung Phi Dật áp đùi cậu lên vai hân, nơi riêng tư hoàn toàn bị ép buộc lộ ra, mà đùi đang bị ép lên cao thì đau như xé. Mà Mộ Dung Phi Dật ở giữa hai chân cậu trượt dẩy điên cuồng, Lộ Ngọc có thể cảm nhận rõ ràng âm nang của chủ tử dồn dập đánh vào bẹn đùi mình, mỗi một lần đều nhấp đến điên cuồng, nhấp như chưa bao giờ được nhấp, tựa con thiêu thân mù quáng lao đầu vào lửa.

Sau đó, một mảnh áo trắng được phủ lên mặt mình.

Lộ Ngọc cảm nhận được môi mình qua chiếc áo được chủ tử ngậm lấy, đầu lưỡi ở bên kia tấm vải cùng lưỡi mình dây dưa quấn quít, Lộ Ngọc vui đến không tưởng, vì Phi Dật chưa bao giờ hôn, bắt kể là với ai.

Lúc tách nhau ra, Lộ Ngọc nghe được chủ tử của nó khẽ khàng gọi: “Nghi nhi...”

Như là tất cả những khổ đau dần vật đều hóa thành sự dịu dàng hư thoát.

Mãi cho đến khi cậu ngất lịm đi, cậu lại cảm giác được dục vọng của chủ tử một lần nữa cương lên, ra vào trong thân thể rã rời mình không một mối, trong miệng cứ mãi thì thào một cái tên.

Lộ Ngọc tỉnh lại đã là chuyện của ba ngày sau., nghe người hầu kể lại rằng khi được đưa về thì bản thân toàn thân xanh tím, hạ thể máu chảy ròng, xém nữa mất mạng. Cậu gượng dậy, dùng âm thanh khàn khàn hỏi: “Các người biết người chủ tử sủng ái nhất bây giờ là ai không?”

“Cái đó thì không ai biết được đâu, chủ tử một ngày lại đổi một người.”

“Vậy người có biết ai tên ‘Di nhi’ không?” (*)

“Chữ ‘Di’ chắc không phải là ‘Di’ trong tên của nàng thị thiếp Di Mai chứ, hay là tiểu quan Lộ Di mấy hôm trước đã đem tặng cho Trần thượng thư nhỉ?”

Lộ Ngọc đứng trên giường, vậy rốt cục người khiến cho chủ tử trở nên kì lạ như vậy là ai? Không Phải Di Mai, chủ tử chán ngấy nàng tay rồi mà, càng không phải Lộ Di vừa mới bị tiễn đi kia...

Mười ngày sau, tại thao trường Mộ Dung Phi Dật cùng Mộ Dung Diệp ngồi ở bàn trà, nhìn Mộ Dung Nghi đang giương cung đứng cách đó không xa.

Mộ Dung Nghi hồi tưởng lại những lời Mộ Dung Phi Dật nói với mình, dồn hết sức lực, bắn đi.

Mộ Dung Diệp đứng phắt dậy, nhìn mũi tên cắm rành rành trên hồng tâm, một hồi lâu sau mới nói: “Trùng hợp thôi! Nhất định là trùng hợp! Mới mười ngày thôi, làm sao có thể? Lão Lục, tối đệ cũng chọc huynh sao!”

“Bắn lại một lần nữa cho Ngũ ca của người xem đi.” Trong nụ cười của Mộ Dung Phi Dật tràn đầy tin tưởng.

Mộ Dung Nghi cười hì hì, lại một mũi tên trúng đích, Mộ Dung Diệp ỉu xiu như quả bóng bị người ta chọc xì hơi, nói: “Được rồi, tòa thành ở ngoại ô thuộc về đệ.”

Mộ Dung Phi Dật vỗ vai an ủi Ngũ hoàng tử: “Đệ nào dám vô duyên vô cớ mà xin Ngũ ca đâu, huynh về điện đi, Lộ Ngọc đã đưa đến tẩm cung của huynh rồi đấy.”

Mắt Mộ Dung Diệp thoát cái sáng rỡ, cười rộng tới mang tai, nói: “Lục đệ quả nhiên hào phóng, ta trở về hưởng thụ đây.”

Mộ Dung Nghi nhìn phóng lừng rồi đi xa của Ngũ hoàng tử: “Chúng ta thắng rồi sao?”

“Đúng rồi.” Mộ Dung Phi Dật xoay người, “Tòa nhà đó rất hợp với mấy tên nhà quê như đệ, từ cửa sổ phía Tây của nó nhìn ra, là một cánh đồng ngô.”

“Thôi đúng rồi, một tên nhà quê như ta, tất nhiên là thích trộm ngô rồi...”

(*) Từ “Nghi” đồng âm với từ “Di”, đều đọc là [yí] hết.

(*) Nước ô mai:

hông biết mùi vị ra sao, thôi bỏ hình lên cho mắt con mắt vậy.

24. Chương 24

Mộ Dung Nghi ngồi trên giường Tứ ca, tay ôm lấy chân, úp mặt vào gối, thi thoảng nhin không được lại ngóc đầu nhìn, đáng tiếc là Tứ ca Đinh Hiên của nó vẫn chăm chú vào quyển sách trên tay không biết mệt mỏi là gì.

“Tứ ca, sách hay tới vậy à?” Mộ Dung Nghi rốt cục cũng không thể im lặng được nữa.

“Đệ nghe câu “biển học vô bờ” chưa?” Đinh Hiên cười, sang trang.

Mộ Dung Nghi từ trên giường lết xuống, thoát cái giật mắt quyển sách trong tay Đinh Hiên, rung đùi đắc ý, nói: “Biển học vô bờ—— Quay đầu còn kịp——”

Đinh Hiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Nói đi, chuyện gì?”

“Hi hi,” Mộ Dung Nghi vuốt vuốt mũi, “Cái này.... Tứ ca, huynh nghĩ Lục ca là người thế nào?”

“Người thế nào cái gì?” Đinh Hiên nhìn đôi mắt trong trẻo của Mộ Dung Nghi, nhấp một ngụm trà.

“Là... Là đệ đã cố gắng hết sức cũng không thể hiểu được huynh ấy... Đôi khi đáng ghét đến mức làm cho người ta muốn chém một phát chết luôn,” Mộ Dung Nghi làm bộ tay cầm dao, “Tuy nhiên có đôi lúc, huynh ấy lại rất dịu dàng, nhưng lại chẳng biết được sự dịu dàng đó, có thật hay không?”

Đinh Hiên nhìn Cửu đệ đang khổ tâm suy nghĩ, cười nhạt: “Tiểu Cửu à, Phi Dật là một người phức tạp, phức tạp đến mức không ai hiểu nổi; nhưng cũng là một người đơn giản, đơn giản như một đứa trẻ vậy, cô chấp không gì bằng với thứ mình thật lòng thích, thà nắm chặt trong tay, chứ không nguyên buông lỏng một phần.”

Mộ Dung Nghi quay đầu nhìn Đinh Hiên, chả hiểu gì sất.

Đinh Hiên đẩy đẩy trán nó, “Đệ cũng nên cảm ơn y đi, ít ra lễ hội săn bắn nửa tháng sau đệ cũng đỡ phải bị mất mặt!”

“Lễ hội săn bắn? Đệ được đi sao?” Từ lâu đã nghe Tiểu Vũ nhắc đến lễ hội này, nhưng lúc đó còn chưa đủ 16 tuổi, không được tham gia.

“Ha ha, vậy phải chuẩn bị thật kĩ đó.” Đinh Hiên không thềm để ý tới cái con người đang vui đến phát điên kia, cầm sách lật tiếp, là một bộ dạng không dễ bị quấy rối.

Đêm trước ngày diễn ra lễ hội săn bắn, Mộ Dung Nghi háo hức đến gần như mất ngủ, báo hại sáng ngủ quên mém chút là trễ giờ xuất phát. Địa điểm là tại khu săn bắn của hoàng gia trên ngọn núi nằm ở phía Tây kinh thành. Chưa vào đến khu rừng đã có thể nghe được tiếng suối chảy chim hót, một mảng xanh um tươi tốt. Thi thoảng nếu có ai đó động mạnh, chim muông trong rừng sẽ hoảng sợ mà bay tán loạn. Nghe

nói muông thú trong khu rừng này rất phong phú, thỏ rừng gà rừng gì đó thì không cần phải nói, đến các loài như cáo đỏ, hoẵng, hưu rừng, báo hoa cũng chỉ thường thôi.

Nhìn đám hoàng thân quốc thích đứng dàn hàng ngang không ngờ lại có chút hùng dũng. Phỏng chừng lần săn bắn này đứng đầu là Tam hoàng tử Mộ Dung Ngọc. Mộ Dung Nghi thừa lúc Phụ Hoàng diễn thuyết dài dòng văn tự chán òm, nhìn quanh quất. Nhìn Trịnh Thân Vương kia, béo như vậy, lỗ người khác nhìn nhầm hẳn với heo rừng rồi bắn một phát thì sao nhỉ, con ngựa bị hẳn cười cũng thật là tội nghiệp quá đi mất! Thì ra không chỉ có một mình nó thấy nản, Bát ca cũng đang cúi đầu lặng lẽ tách vỏ lạc kìa. Còn có Ngũ ca thích làm bộ làm tịch nữa chứ, gồng mình thẳng lưng nghe Phụ Hoàng diễn thuyết, không cần nghiêm túc vậy đâu, ông ta đứng xa huỳnh như vậy, không có thấy được đâu! Há há, Đinh Hiên ca cũng tới nữa, cười ngựa mặc khôi giáp, thật đúng là một vị nho tướng điển hình nha! (*)

Nhìn quanh một vòng, Mộ Dung Nghi tâm tình đang rất nhõm nhõm bỗng trong phút chốc sa sầm xuống, bên cạnh Đinh Hiên ca, không phải là người được Phụ Hoàng sủng ái hết mực hay sao? Sao hẳn lại ở đây chứ? Nếu không phải nhờ tên khốn nhà người, ngày hôm nay Tiểu Vũ chính là người đứng cạnh ta rồi! Trong cơn hậm hực của nó, Phụ Hoàng còn nắm tay của tên đó dẫn đi dẫn lại cái gì mà lần đầu tiên tham gia lễ hội săn bắn phải cẩn thận đó, không cần tranh đua làm cái gì, vui là chính này nọ lọ chài. Xí, Mộ Dung Nghi con đây cũng là lần đầu tiên tham gia mà, sao Phụ Hoàng không có lo lắng gì hết vậy!

Kèn lệnh vang lên, mọi người cười ngựa tiến thẳng vào trong rừng, Mộ Dung Nghi nghe xung quanh toàn tiếng vó ngựa, còn có tiếng kêu đau đớn trong vô vọng của lũ động vật. Nó nghe trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, nó đến đây không phải để săn bắn, vì nó chẳng có một điểm nào gọi là hứng thú với việc giết chóc để chứng tỏ bản thân cả. Chỉ là, đã lâu lắm rồi chưa được nhìn thấy bầu trời bên ngoài bốn bức tường cao nơi cung cấm.

Bất giác, nó thúc ngựa về khoảng rừng vắng, nghe tiếng cung tên từng chút từng chút nhỏ dần ở sau lưng, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Âm thanh của nước phía trước lớn dần, ầm ầm như tiếng thác, Mộ Dung Nghi vén cây cối ra, quả nhiên là một hồ nước xanh trong vắt, dòng nước nhỏ từ trên núi chảy xuống, tựa dải ngân hà tuột khỏi mây. Hồ không sâu, nhưng thấy được cả những đám mây trên trời xanh, còn có chú cá nhàn nhã quẫy đuôi, tưởng lay động cả những tầng mây in soi đáy nước.

Mộ Dung Nghi cưỡi mũ giáp, xuống ngựa, ngồi lên tảng đá cạnh hồ, vốc uống một ngụm nước suối, ngọt quá! Đây mới là vị của nước chứ. Lập tức cởi giày, thả chân xuống, mát cả người, nằm ra thành hình chữ đại, chỉ chừa lại đôi chân ngâm trong làn nước.

Các đó không xa, Mộ Dung Phi Dật tựa người vào thân cây, lẳng lặng nhìn chăm chăm về một con tôm vừa nhảy ùm xuống nước, đến nỗi sắp quên là đã gần tối rồi. Kì thực, Mộ Dung Phi Dật đối với mấy cái lễ hội săn bắn chẳng có hứng thú gì cả, một đám hoàng thân quốc thích đại thần tùm lại, chú nịnh anh, anh nịnh chú, sau lưng âm thầm tính toán tên kia săn nhiều hơn mình bao nhiêu con, quá nhàm chán tới nơi. Thế nhưng lại có một tên tiểu hà tử tung tăng cưỡi ngựa chạy thật xa, sau đó tự mình lột vỏ, ung dung tự tại đến chín tầng mây.

Tôm nhỏ à, em vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi chứ? Trên môi Mộ Dung Phi Dật yên lặng lan ra một nụ cười nhỏ, tựa như thứ đẹp nhất trên đời này chỉ đơn giản là một nụ cười khế ẩn chứa nỗi dịu dàng thanh lặng như thế thôi.

Mộ Dung Nghi vươn vai, từ từ ngồi dậy, trong nháy mắt, một mũi tên sượt tới.

(*) Nho tướng: người vừa có dũng khí vừa có mưu lược, văn võ song toàn. Ví dụ như Gia Cát Lượng, Nhạc Phi, Viên Sùng Hoán,....

25. Chương 25

Một mũi tên phóng thẳng về phía Mộ Dung Nghi, nó chỉ kịp hét lên một tiếng, vô thức lùi lại rồi ngã xuống, “Phập——” đầu tên cắm phập vào thân cây, Mộ Dung Nghi chỉ thấy trên cổ đau rát, gờ tay sờ lấy, ầm ầm, chảy máu rồi!

Rốt cục, cái thứ giết người này của đứa nào! Mộ Dung Nghi loạng choạng ngồi dậy muốn nhắc nhở kẻ bắn phải cẩn thận chút, đừng có thú không thèm bắn mà đi bắn người.

Cách đó không xa tim của Mộ Dung Phi Dật lắm chút là ngừng đập, hấn trợn mắt, cổ họng bất kì âm thanh nào cũng không thốt lên được, mà hai chân đã bắt giắc chạy đến, mắt thấy đứa ngốc kia còn ngơ ngáo đứng dậy làm bia tập bắn cho kẻ khác.

“Tiểu Hà tử! Nằm xuống!” Phi Dật khản giọng gào lên, trong một khoảnh khắc cả cánh rừng đều vang vọng lại tiếng của hắn, Mộ Dung Nghi giật bắn cả người vì sợ, “Ầm——” một tiếng liền rơi xuống hồ, nước bắn tung tóe.

Trong nháy mắt, Mộ Dung Nghi nghe thấy “Vút——” qua trên đầu mình một mũi tên.

Mộ Dung Phi Dật không suy nghĩ nhiều, giương cánh cung lên, động thái như nước chảy mây trôi, và 3 mũi tên với tốc độ chóng mặt lao đi, trong rừng ngay lập tức truyền đến âm thanh lao xao, “Để hắn đi!” Phi Dật xoay người lại, chau mày, thấy Mộ Dung Nghi bị nhúng nước đến gần ngất ngời.

Mộ Dung Nghi bình tĩnh lại, nhìn Lục ca đang đi về phía mình, bước đi nhanh nhưng nặng nề, như cột đá vào chân, ánh mắt tựa quỷ Tula nơi địa ngục, Mộ Dung Nghi dưới khí thế kinh khủng đó ngay cả đứng cũng đứng không nổi.

“Rào rào——” Phi Dật lội vào nước đến trước mặt Mộ Dung Nghi, lần đầu tiên sự giận dữ bên dưới lớp mặt nạ tươi cười bất luận có bao nhiêu khinh rẻ hay chòng ghẹo của Lục ca, mà cả người nó đang bị chiếc bóng của Lục ca che khuất.

Chỉ kịp thấy Mộ Dung Phi Dật vung tay lên, chát một tiếng, một cái tát in lên mặt, Mộ Dung Nghi cảm nhận được trời đất xoay chuyển, rồi ngã úp vào trong nước, ừng ục uống vài ngụm nước.

Thở gấp vài hơi, Mộ Dung Phi Dật vẫn đứng lặng im, trợn tròng mắt, thiếu chút nữa đã tức đến không suy nghĩ mà nói thẳng, cứ thế mà ầm ục vô cùng, sắp nội thương tới nơi.

“Lại đây cho ta!” Phi Dật túm vai Mộ Dung Nghi, giống như gà mà xách đi.

“Úi!” Mộ Dung Nghi đau tới méo mặt.

“Người la cái khỉ gì!”

“Đau mà—— đau—— chân đau lắm——” Mộ Dung Nghi bèn rên đau, thằng điên kia! Đừng có xách nữa, ngộ sắp tàn phế tới nơi rồi.

Mộ Dung Phi Dật đang phăm phăm đi phía trước bỗng nhiên ngừng lại, xoay người, Mộ Dung Nghi thấy cả chân và lưng của mình đều được nhắc bổng lên, rào một tiếng từ dưới nước vọt lên, hồn về rồi mới thấy hóa ra Mộ Dung Phi Dật đang bế mình.

Mộ Dung Nghi vẻ mặt không thể tin được nhìn sườn mặt lạnh lùng của Lục ca, chắc không phải người này không màng sống chết mà kiên quyết tha mình như người chết rồi từ dưới hồ lên, sau đó cười khó ưa nói ‘đồ nhà quê’ đâu ha?

Chỉ trong chớp lát, bản thân đã bị Mộ Dung Phi Dật đặt lên bờ.

Trước mắt Mộ Dung Nghi chính là Lục hoàng tử đang ngồi ở bên, cúi đầu, hai tay ôm lấy mặt nó, dường như bị sốc rất nặng, một hồi lâu sau, buông tay rồi nhẹ giọng hỏi nó, “Có biết vừa rồi nguy hiểm lắm không?”

Mộ Dung Nghi nói không nên lời, chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

“Chân nào bị trật đâu?”

Mộ Dung Nghi lại ngây ngốc chỉ chỉ vào chân trái. Phi Dật nhẹ nhàng nâng chân trái của nó lên, vén ống quần ướt sũng của nó lên, mắt cá chân của nó sưng như bánh bao mới ra lò của Ngự Thiện phòng. Phi Dật nâng cổ chân nó lên, xoay xoay, Mộ Dung Nghi lập tức la oai oái, vô cùng thảm thiết.

“Còn đau chắc là không bị thương đến xương đâu.” Phi Dật ném cho nó một cái lườm, tiếp tục xoa bóp, Mộ Dung Nghi không dám hé nửa lời, nén đau, mặt mũi trắng bệch cả ra.

“Còn bị thương chỗ nào nữa không?”

“Cổ...” Mộ Dung Nghi cổ chỉ vào vết xước khi mũi tên kia sượt qua.

Phi Dật ngẩng đầu, trong mắt nháng lên sự kinh ngạc, sau đó chậm rãi vươn tay, vén đi những sợi tóc ướt dán trên cổ Mộ Dung Nghi, thấy được vết tích màu máu kia, ngón tay run lên, chỉ một chút nữa... Chỉ một chút nữa thôi thì đứa ngốc này đã mất mạng rồi.

Mộ Dung Nghi nhìn gương mặt Lục ca, lưỡng lự hỏi “Không phải huynh ghét đệ lắm ư? Sao lại đối xử tốt với đệ quá vậy?” Vừa dứt lời, nó mới biết được là mình thật sự rất ngu.

Trên mặt Phi Dật hiện lên một nét cười, người Mộ Dung Nghi cũng hiện lên một tầng gai ốc.

“Muốn biết ư?” Ngón tay Phi Dật nhẹ nhàng chạm vào môi Mộ Dung Nghi.

Còn chưa kịp trả lời, cả người Mộ Dung Nghi đã bị người đối diện đẩy ngã, đôi môi ngay lập tức bị đặt ở giữa môi Phi Dật, vừa định mở miệng, lưỡi đối phương liền trượt vào theo kẽ hở của hai cánh môi, vật trơn ướt ấy bướng bỉnh tiến vào không nhân nhượng, đến khi tìm được đầu lưỡi của Mộ Dung Nghi, đầu tiên là chơi trò quần quýt va chạm, vừa thả lỏng cho nó một chút lại lao vào triền miên không dứt, nó muốn né tránh, tiếc rằng bàn tay đang ghì sau ót căn bản không cho nó cơ hội đó, trái lại lưỡi của mình còn bị mút vào mãnh liệt hơn. Lưỡi Phi Dật tạt trong miệng Mộ Dung Nghi châm ngòi lửa, lẽ ra chỉ lướt qua thôi rồi kết thúc nhưng đôi môi lại không nghe lời mà nhếch lên. Cánh môi Mộ Dung Nghi bị mút đến tê dại, nước bọt không nuốt xuống được dọc theo khóe miệng chảy xuống.

Bàn tay lúc đầu mạnh mẽ ghì đầu của Mộ Dung Nghi chậm rãi trượt xuống, đi tới cổ, Phi Dật đẩy môi Mộ Dung Nghi ra, không khí ứa vào, trong tâm trí Mộ Dung Nghi trống rỗng, chỉ biết thở gấp liên tục, và môi Phi Dật từng chút một chạm vào chân mày, mặt, rồi vành tay của nó bị Phi Dật ngậm lấy, nhay liếm, thân thể Mộ Dung Nghi như bị điện giật, đột nhiên giật mình nhận ra tình huống trước mắt là vô cùng không bình thường.

26. Chương 26

“Lục ca... Lục ca...” Mộ Dung Nghi vươn tay muốn đẩy Phi Dật ra, nhưng lại càng cố sức khiến đầu xoay qua, làm đường cong nơi cổ bắt đầu lộ ra, còn có vết tơ máu đỏ rớm kia. Lưỡi Phi Dật liếm dọc theo vết thương đến yết hầu nó, nhẹ nhàng cắn một cái, Mộ Dung Nghi nắm lấy tóc Phi Dật ở kéo về phía sau, nhưng chỉ trong nháy mắt, hai cổ tay nó liền bị Phi Dật bắt lấy, giữ chặt ở hai bên mạn sườn, Phi Dật vẫn men theo cổ lần đến xương quai xanh, trượt xuống ngực, cách một lớp áo, chơi đùa với quả anh đào nhỏ xinh, cả người Mộ Dung Nghi đều run rẩy, càng làm cho nó không ngờ tới, chính là, Phi Dật cắn lấy quần lót của nó, chính là, đem quần nó kéo xuống.

“Lục ca!” Mộ Dung Nghi vừa sợ vừa thẹn, giãy dụa muốn đưa tay che nơi riêng tư kia lại, nhưng một khắc sau, thứ ‘đó’ của nó đã bị Lục ca ngậm vào, bị răng hằn nhẹ nhàng rên lên, Mộ Dung Nghi giật mình run lên không kiềm chế được, khoái cảm trượt từ gốc chạy đến đỉnh, Mộ Dung Nghi chỉ thấy trong một khoảnh khắc tất cả thân nhiệt của mình đều tụ dồn về chỗ ấy, không khống chế được mà phun trào.

“A ha!” Theo sau là một tiếng kêu sợ hãi, Mộ Dung Nghi say đắm nhìn gương mặt Lục ca dính những vết trắng đục.

“Đệ... Đệ không cố ý...” Mộ Dung Nghi muốn lau đi, nhưng tay vươn ra lại bị nắm lấy, sau đó Phi Dật đem tay nó đặt lên thứ nóng rực kia, Mộ Dung Nghi muốn rút tay về nhưng lại bị giữ chặt lấy.

“Cho em hai lựa chọn: dùng tay,” Gương mặt đỏ ửng của Phi Dật mang theo vẻ mỉa mai, tay hằn chỉ đến đôi chân còn chưa khép lại kịp của Mộ Dung Nghi, chỗ giữa hai cánh mông “hoặc dùng nơi này?”

Mộ Dung Nghi ngơ ngác nhìn dung nhan tuyệt thế của Lục ca, không nói nên lời.

Khóe miệng Phi Dật vươn ra một nụ cười mê hoặc, “Nể tình đệ đang bị thương, tha cho đệ một lần...” Sau đó cầm tay Mộ Dung Nghi đặt lên thân dưới nóng cháy của mình mà lên xuống.

Mộ Dung Nghi cảm thấy thứ nóng hây hây trong tay mình vừa lớn thêm một vòng nữa, cất mắt lên liền nhìn thấy Lục ca nhắm hai mắt lại, đầu hơi ngửa, yết hầu thỉnh thoảng phát ra vài tiếng ngâm nhẹ. Nó thấy mặt mình nóng kinh khủng, tầm mắt không biết nên để ở chỗ nào mới đúng.

Không biết là bao lâu, thứ trong tay Mộ Dung Nghi giật lên, có thứ gì đó bắn ra, sau đó Phi Dật đem tay nó vục xuống nước, giúp nó rửa lấy.

“Sao thế? Chưa tự thử qua lần nào sao? Phi Dật châm chọc.

Mộ Dung Nghi cúi đầu nhìn đối phương đang rửa tay cho mình, căn bản không biết phải nói gì.

“Nghe này, sau khi trở về phải nói là vết thương của đệ là do bị ngã mà có.”

“Tại sao?”

“Nếu không muốn chết thì nghe lời ta.”

“Dạ.” Mộ Dung Nghi gật đầu.

Phi Dật đứng cách đó không xa cởi mũ giáp ra hết, cho nó mặc vào, rồi sau đó dắt ngựa đến, nâng nó lên, bảo: “Đệ đi trước, ta ở ngay phía sau.”

Trên đường đi, tim Mộ Dung Nghi đập thình thịch thiếu điều lao ra khỏi lồng ngực, muốn quay đầu lại cũng không dám, vì vừa quay lại sẽ bắt gặp ánh mắt Mộ Dung Phi Dật.

Mãi đến khi vào trường, bị bọn Thái Y vừa nhào vừa nặn, Mộ Dung Nghi nhanh chóng khóc ra nước mắt.

“Lục đệ, hình như đệ không có sẵn được gì cả.” Ngũ hoàng tử vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

“Không bị người ta xem như con mồi để bắn là mừng rồi.” Phi Dật cười, nhấp một ngụm trà, một câu này thôi cũng khiến Mộ Dung Nghi run bầy bầy.

“Câu nói này sao lại giống như có hàm ý khác nhỉ?”

“Thôi không nói chuyện này nữa, lễ hội săn bắn năm nay, phần thắng không phải lại thuộc về Tam ca nữa chứ?”

“Đúng rồi.” Ngũ điện hạ buồn bực sờ cằm.

Đúng lúc đó, Đinh Hiên tiến vào. Vừa nhìn thấy Mộ Dung Nghi bị thương, liền lập tức tiến đến bên cạnh.

“Ầy... Làm sao lại ra nông nỗi này chứ?” Đinh Hiên nhíu mày, ôm lấy chân Mộ Dung Nghi xoa rượu thuốc giúp nó, “Sớm biết vậy huynh đã đi cùng đệ rồi.”

“Đệ bị...” Mộ Dung Nghi mém chút nữa đã buột miệng bảo mình bị tên bắn trúng, nhưng chạm phải ánh mắt cảnh cáo của Phi Dật, “...té”.

“Làm thế nào lại bắt cấn vậy chứ?”

“Đừng có nhắc chuyện này nữa, Tứ ca sẵn được gì vậy?” Mộ Dung Nghi vội vàng lảng sang chuyện khác.

“Cũng không có gì nhiều nhận, chỉ có một con hồ li với vài ba con thỏ rừng, lát nữa sẽ nướng cho đồ ngốc này ăn.” Đinh Hiên cười cưng chiều với nó, “Hay là làm cho đệ một cái găng tay bằng da hồ li?”

“Ầy gù, vậy thì hay quá,” Mộ Dung Nghi suy nghĩ một hồi, “Cái bao tay đó, đệ có được quyền cho người khác không?”

“Ai? Uẩn nương nương?”

“Ừm, không phải, là Như Thần tử tử. Chị ấy suốt ngày ru rú trong cung, thường chẳng được ai tặng cái gì đẹp cả, cho nên đệ...”

“Được, được, chờ làm xong rồi cho đệ đem đi làm quà, được không?”

“Cảm ơn Tứ ca!”

Mùa săn bắn cũng kết thúc, bằng đầu không ngoài dự đoán lại rơi vào tay Tam hoàng tử Mộ Dung Lăng, nhưng thật ra cái tên công tử Thanh Trúc gì đó cũng thu hoạch khá bộn, Phụ Hoàng mừng rỡ ra mặt cứ không ngừng khen hân ‘văn võ song toàn’, trong khi Mộ Dung Nghi đau đến trợn trắng cũng không thêm để ý tới.

Trở về cung, quả nhiên Tiểu Lam tử oai oái đến tận nửa ngày “Tiểu chủ tử của tôi ơi!” Làm cho lỗ tai Mộ Dung Nghi sắp điếc tới nơi, Mẫu phi cũng trách cả nửa ngày là tại sao lại không cẩn thận tới vậy, Mộ Dung Nghi ngoại trừ cười trừ hì hì thì là cười ruồi hì hì.

Vài ngày sau, đôi găng tay làm bằng da hồ li đã giao đến, Mộ Dung Nghi liền mang theo nó đi thăm Như Thần. Như Thần cứ vắn về đôi găng một lần lại một lần, Mộ Dung Nghi nghĩ thầm, có thể làm cho tí tí vui đến thế, bản thân chịu chút thương tích cũng coi như không có gì đáng tiếc.

27. Chương 27

Mấy hôm nay trong cung vô cùng bận rộn, bởi vì có sứ thần của Diên La từ phương Bắc đến thăm.

Mộ Dung Nghi ngồi trong phòng của Tứ ca vừa ngủ tới ngủ lui, vừa ngược mắt nhìn Đình Hiên đọc sách nhân tiện quấy rối.

“Như một con chuột, tìm cái gì đó?” Tầm mắt Mộ Dung Nghi hết ngóng qua đồng sách vở lại lia xuống đai lưng không biết là đang tìm cái gì.

“Tứ ca, cái này đựng gì vậy? Thơm quá à, nhưng không phải mùi đàn hương cũng không phải mùi son phấn phụ nữ...” Mộ Dung Nghi rút cục cũng tìm được mục tiêu, đó là một chiếc lọ màu nâu nho nhỏ, mở ra, bên trong có chứa một ít chất lỏng đông đặc lại.

“Đó là đặc sản của Diên La, gọi là ‘Thục Lộ’, là mật ong tinh tuyển của cả nước cùng nhựa cây bưởi hòa với nhau theo tỉ lệ đặc biệt mà thành, chỉ cần lấy một thìa nhỏ, hòa với nước ấm, ẩm nhuận sạch trong. Đây là Diên La dâng tặng cho Hoàng Hậu nương nương, vừa lúc có huynh ở đó, Hoàng Hậu liền tặng cho huynh một lọ.”

“Tứ ca——” Mộ Dung Nghi vắn môi, tròn mắt nhìn Đình Hiên.

“Biết rồi, biết rồi, cho đệ chứ gì.” Đình Hiên vươn tay đẩy đẩy trán Mộ Dung Nghi.

Mộ Dung Nghi cười, ôm bình mật chạy đi, thứ tốt như vậy, tất nhiên là muốn đem tặng Như Thần tí tí rồi.

Nhưng khi đến cung điện của Như Thần, lại thấy rất nhiều cung nhân không biết ở nơi nào, vào viện, thấy vài tên thái giám mang theo tơ lụa, mã não ngọc bích vân vân vũ vũ hết vào rồi lại ra.

“Đây... Có chuyện gì sao?” Mộ Dung Nghi nhìn bóng lưng của Như Thần ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm cho kẻ hầu trang điểm.

Như Thần xoay người lại, nở một nụ cười, nhưng ai cũng có thể nhìn thấy nỗi buồn ẩn sâu trong đó, “Đệ đệ ngốc, người xem, những... vậy này đều là Phụ Hoàng ban cho mà.”

“Tặng phẩm của Phụ Hoàng? Phụ Hoàng chẳng phải đã quên mất sự tồn tại của tỉ từ lâu rồi hay sao? Tại sao đột nhiên lại ban thưởng những thứ linh tinh kia?” Mộ Dung Nghi đặt bình mật xuống, nhìn đồng lụa là gấm vóc, gậy như ý, ngọc trai ngự ban kia chất chồng khắp gian phòng.

Như Thần chỉ cười, không nói lời gì. Mộ Dung Nghi bỗng nhiên có một loại cảm giác chẳng lành, nó giữ chặt hai vai Bích Nhi tra hỏi: “Bích Nhi nói đi, rốt cục là có chuyện gì rồi?”

“Cửu điện hạ, bệ hạ, bệ hạ muốn dùng công chúa để tạo quan hệ thông giao với Diên La!” Mắt Bích Nhi đỏ hồng, phồng phồng đã khóc từ lâu.

“Cái gì?” Mộ Dung Nghi cảm thấy có chút hơi choáng váng, “Là thật sao? Tại sao lại như vậy?”

“Cửu đệ ngốc, tỉ tỉ của đệ cũng phải lập gia đình chứ, bộ đệ không mừng thay cho ta sao?” Như Thần yêu thương vỗ vai Mộ Dung Nghi.

“Có gì để mừng sao? Nếu Đoan Ngọc công chúa của Hoàng Hậu nương nương không muốn lấy chồng xa xứ, thế nào lại đến phiên Như Thần chủ tử chứ?” Bích Nhi vẻ mặt không cam tâm, “Chỉ có Đoan Ngọc công chúa là công chúa thôi, phải gả cho hoàng thân quốc thích, Như Thần công chúa của chúng ta không phải công chúa, phải bị coi như hàng hóa mà...”

“Im miệng, Bích Nhi!” Như Thần nhú mày.

“Ta đi tìm phụ hoàng! Ta đi cầu cha thu hồi lại mệnh lệnh!” Mộ Dung Nghi vừa nói đã muốn chạy ra khỏi phòng, lại bị Như Thần chặn lại.

“Vô dụng thôi, thánh chỉ đã hạ.... Quân vô hí ngôn, huống hồ ở nơi này cô đơn quạnh vắng, không bằng Như Thần gả đi bằng thân phận công chúa, nở mày nở mặt vinh quang bước đi, trở thành một vị Vương Phi...”

“....” Mộ Dung Nghi cúi đầu, không nói nên lời.

“Ta trong hậu cung 2 năm nay thật sự rất hạnh phúc, vì có một đứa em trai tri kỉ lại thiện lương như đệ vậy.”

“Đệ đi tìm phụ hoàng,” Mộ Dung Nghi ngắc đầu, “Đệ muốn tiền tỉ xuất giá!”

Hoàng đế Lan Phủ đương triều nhìn người đang quỳ trước mặt xin được phép làm đặc phái viên cầu thân hộ tống Như Thần công chúa đi xuất giá, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Đứa con này của ông từ nhỏ đã lớn lên chốn dân gian, đối với quyền vị không có dã tâm gì, cầm kì thi họa đều dốt đặc, thậm chí còn bị vài người anh trai khinh thường, nhưng đây là lần đầu tiên nó Mộ Dung Nghi nghiêm túc thỉnh cầu ông điều gì đó.

“Nghi nhi, con phải biết rằng, đưa dâu đường xá xa xôi, còn phải đi qua sa mạc phương Bắc, đổi lại còn phải tuân theo tập tục của Diên La nữa, không phải chỉ đơn giản là đi đến một nước nào đó thăm thú đâu.” Hoàng đế hết lòng khuyên nhủ con trai.

“Vượt sa mạc khổ cực, nhi thần không sợ. Không hiểu lẽ Mộ Dung Nghi của Diên La, nhi thần có thể lập tức đi học. Nhưng Như Thần là tỉ tỉ của nhi thần, chị ấy từ nhỏ đã mất mẹ, thử nghĩ đi cỗ kiệu cưới của chị ấy trên đường, ngay cả một đứa em trai là con cũng không muốn đưa tiễn, trong lòng cô đơn biết bao nhiêu.”

“Cái này...” Hoàng đế trong lòng cũng có chút dao động, “Con vẫn chưa tròn 18, lỡ như...”

“Phụ hoàng, Cữu đệ quả thật là ít tuổi hơn con,” Mộ Dung Phi Dật chậm chậm đi vào tấm cung, hành lễ, nói “Nhưng năm sau em ấy cũng sắp 18 rồi, là một người lớn rồi, nên tuyển phi rồi. Lần này hộ tống cầu thân coi như là để sau này tham khảo. Huống hồ có Lục ca là nhi thần đây, không xảy ra chuyện gì được đâu.” Dứt lời, Phi Dật quỳ xuống bên cạnh Mộ Dung Nghi mỉm cười thâm sâu.

Cuối cùng, Hoàng đế đồng ý.

Trên đường về, Mộ Dung Nghi ở phía sau nói vọng lên Phi Dật ở đằng trước: “Cảm ơn.”

Nó cho rằng Phi Dật sẽ quay đầu lại, nhưng y chỉ đơn giản là phẩy tay vài cái.

Nửa tháng sau, Mộ Dung Nghi theo đội ngũ tiễn dâu đi rời kinh. Nó nhìn xe ngựa đỏ thẫm phía trước, lòng trầm mồi ngổn ngang. Như Thần xóc rềm xe lên, hỏi: “Nhìn kìa, đó là chỗ đệ với Tiểu Vũ uống trà đúng không?”

Mộ Dung Nghi giấu đi gương mặt xấu hổ mà tươi cười gật đầu.

“Mau nhìn kìa, chỗ đó là Tự Tiên các đúng không?” Như Thần vui vẻ hét như một con chim vừa sổ lồng vậy, chỉ có điều, rời bỏ chiếc lồng này, để sa vào một chiếc lồng khác.

“Đúng rồi...” Mũi Mộ Dung Nghi cay cay.

“Tỉ hiện tại rất rất hạnh phúc, Nghi nhi à,” Như Thần nở nụ cười, Mộ Dung Nghi chưa bao giờ biết ngoài Phi Dật hóa ra còn có một người cười đến khuyên thành như vậy, “Nếu như không phải lần hòa thân này, chỉ sợ rằng cả đời cũng không có cơ hội được nhìn thấy những nơi em và Tiểu Vũ đã từng đi qua.”

Mộ Dung Nghi nhìn ra xa, thở dài.

Tiểu Vũ, người hiện tại có khỏe không? Ta nhớ người, nhớ lắm.

28. Chương 28

Ra khỏi biên giới, là sa mạc mênh mông vô bờ, gió lớn thổi qua liên như sóng biển nhấp nhô bất định.

Mộ Dung Nghi liếm đôi môi khô khốc, đem bình nước đưa vào xe ngựa cho Như Thần công chúa.

“Ta không khát, đệ cực khổ như vậy, đệ uống đi!” Như Thần vạn phần yêu thương nhìn Mộ Dung Nghi bị gió cát sa mạc hành hạ đến phờ phạc thấy rõ.

Nhiệt độ ban ngày ở sa mạc giống như thui người trên lửa, đến đêm lại lạnh như dưới hầm băng.

Buổi tối, bọn lính đi theo đoàn hòa thân ngồi quây quần trước đồng lửa, Mộ Dung Nghi xoa xoa tay, thần thờ nhìn ánh lửa. Lúc này, một túi nước bỗng lắc lư trước mặt nó.

“Uống chút rượu sữa ngựa đi, không thì ban đêm sẽ lạnh hơn.”

Mộ Dung Nghi ngẩng đầu, ngất ngây một hồi, Lục ca của nó sau quá trình ăn bờ ngủ bụi như bao người nhưng mặt lại không lộ chút mệt, vẫn là nụ cười gió thoảng mây bay như bao lần.

“Sao huynh tỉnh quá vậy? Ở đây hầu như mọi người mệt đến ngồi còn ngủ được đó.” Mộ Dung Nghi ngược mắt lên.

“Vì họ ôm khư cái tâm tình bị bắt đi làm khổ sai nên tinh thần tuột dốc càng nhanh, mà ta, chỉ là đến đây để thưởng thức sa mạc cô yên, mênh mang hoang hoải, không có thâm cung lục viện tranh nhau đấu đá, vì sao không vui vẻ hưởng thụ?” Ánh mắt Phi Dật tìm về nơi xa, chẳng ai nắm bắt được.

Mộ Dung Nghi cảm giác được một cánh tay choàng qua người mình, kéo đầu mình nhẹ nhàng tựa lên đôi vai của người nọ.

Người đang ôm lấy sưởi ấm cho mình chính là Lục ca ư? Lục ca vẫn nhạo báng nó đấy ư? Trong giây lát chợt nhớ đến lễ hội săn bắn kia, mỗi Lục ca, lưỡi Lục ca, đầu ngón tay của Lục ca, chỉ thấy tim đập càng gấp, một luồng nhiệt tuôn xuống dưới bụng.

“Sao vậy?” Giọng nói của Phi Dật vang lên trên đỉnh đầu.

“Không... Không có gì đâu... Lục ca,” Mộ Dung Nghi dừng một chút, “Huynh sao lại tốt đột xuất vậy?”

“Ngủ đi.” Phi Dật cái gì cũng không trả lời, chỉ nhắm mắt lại.

Trải qua hành trình 2 ngày 1 đêm trên sa mạc, đám người Mộ Dung Nghi đến được Diên La, 3 ngày sau đặt chân đến đô thành.

Hôn lễ diễn ra vào ban đêm, Mộ Dung Nghi nhìn món quà đáp lễ là Như Thần bị chồng nàng ôm lấy, bước qua tấm thảm nỉ thẫm đỏ, bước qua đám người đang hò reo rộn rã, tiến vào phòng tân hôn, một giọt nước mắt không kèm được mà lặng lẽ trào ra.

“Sao thế? Người là hoàng tử chứ có phải công chúa đâu, nước mắt đàn ông không dễ chảy.” Phi Dật cầm một chén rượu đi tới trước mặt nó.

“Lục ca không đi hưởng thụ ôn hương nhuyển ngọc (*) đi lại chạy tới đây cười nhạo ta.... Mĩ nhân chốn này giống như cảnh sắc sa mạc vậy, cả đời thấy được chưa đến vài lần đâu.” Mộ Dung Nghi tức giận nói, dù sao ở đây cũng đâu phải hoàng cung, đâu sợ đắc tội tên Lục ca diên khùng kia.

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Tâm tình Phi Dật dường như một chút cũng không bị khí sắc của Mộ Dung Nghi phá hỏng.

“Ta nghĩ, tất cả những người bên cạnh đều lần lượt rời xa ta, bốn năm trước là Tiểu Vũ, bây giờ là Như Thần, sau này không chừng sẽ đến Mẫu Phi rồi cả Tiểu Lam tử cũng bỏ ta mà đi!” Mộ Dung Nghi nói một mạch, trừng mắt nhìn Phi Dật, “Người vừa lòng chưa!”

“Ta sẽ không bỏ rơi em.” Mộ Dung Phi Dật cười, cầm chén rượu trở lại cùng đám mĩ nhân của hắn.

“Cái gì?”

Trong nháy mắt, nét mặt Phi Dật rất đổi dịu dàng, giọng nói rất đổi chân thành, khi hắn xoay người đi, Mộ Dung Nghi biết rằng bản thân vừa trải qua một giấc mơ, một giấc mơ nó không bao giờ muốn tỉnh.

Ngày thứ hai của hôn lễ, Mộ Dung Nghi nhìn về phía Như Thần, nàng ngồi trước bàn, hướng mắt về phía Cửu đệ của mình, không ngờ lại lộ ra ý cười hạnh phúc. Chồng của nàng đáng vẻ cục cằn, nhưng đối với nàng lại vô cùng mềm mỏng. Như Thần nói với Mộ Dung Nghi, nàng tuy rằng sau này không còn cơ hội trở lại quê nhà, chứ đừng nói là gặp lại em trai, nhưng trực giác đã mách bảo rằng, nàng không gả nhầm người.

Lúc chia tay, Mộ Dung Nghi thấy thứ đang treo trên tường kia chính là con diều mà nó đích thân làm tặng Như Thần.

“Cửu đệ à, trong lòng ta chỉ có con diều đó mới thật sự là quà cưới thôi.” Nàng công chúa này tại chốn thâm cung chịu bao khinh nhờn, vậy mà nơi chốn xứ xa lại tươi cười như hoa. Trong giây lát, Mộ Dung Nghi chợt thấy an lòng.

Đoàn đưa dâu 7 ngày sau trở về, khi đi, Mộ Dung Nghi vẫy chào thành lâu như âm thầm nói “Bảo trọng.”

Lúc mọi người lần thứ 2 đối mặt với sa mạc, không ít người bắt đầu thở dài, ngược lại Mộ Dung Nghi lại hô to “Mọi người cố lên! Qua cửa này nữa thì chúng ta về đến nhà rồi!”

“Này nhà quê, phấn khích quá vậy?” Phi Dật cười theo sau Mộ Dung Nghi.

“Lục ca,” Mộ Dung Nghi xoay người, cười xấu xa, “Huynh có phát hiện là trước mặt người khác huynh vô cùng thích trên ta nhà quê, chế giễu ta chỉ mong sau ta ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, nhưng mà lúc không có ai, thì lại... là người khác? Huynh có phải là bị bệnh lâu năm mà giấu không?”

Mặt Mộ Dung Phi Dật đành lại, Mộ Dung Nghi trong lòng thầm gào lên nguy to, sau đó Phi Dật xuống ngựa, thay lạc đà, giương roi lên, kéo theo một màn cát bụi mịt mù, Mộ Dung Nghi tiện thể nhai thấy một miệng toàn cát.

Phải rồi, ta bị bệnh, Mộ Dung Phi Dật thoáng nhìn trời, bệnh của ta chính là đem em chôn vào tim.

Rong ruổi trên sa mạc suốt một ngày đêm, mọi người đều có chút uể oải, nghĩ lại chỉ cần một ngày đường nữa thôi là có thể uống nước mát quê nhà, ăn trái cây mọng nước, trong lòng liền khắp khởi.

Bỗng nhiên, phía trước một đội nhân mã chạy tới, Mộ Dung Nghi chồm người nhìn ra xa, bỗng nhiên một mũi tên lao vun vút về hướng này, một thị vệ ngã xuống.

Mọi người đều ngỡ ngàng.

“Xếp thành hàng! Rút kiếm! Chúng ta đang bị tập kích!” Giọng Phi Dật đập tan sự im lặng, mọi người đều giật mình, bên tai Mộ Dung Nghi đều là tiếng kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

Đám người đó là ai?

“Qua đây!” Phi Dật lôi Mộ Dung Nghi từ trên lạc đà xuống, kéo về phía sau.

Một giây sau lại có vài mũi tên phóng tới, Phi Dật khéo léo ngăn lại, sau đó giương cung, gần như không cần nhắm liền bắn đi, trong đoàn người của địch ngay lập tức có vài tên ngã xuống.

“Chúng cười ngựa, xem ra đã mai phục từ lâu!”

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: ý chỉ thân thể người phụ nữ, da thịt trơn mịn thơm tho.

29. Chương 29

Chỉ trong chốc lát, đám người đó đã nhất tề xông lên. Trang phục của họ rất kì lạ, Mộ Dung Nghi chưa từng thấy qua bao giờ, nhưng hoa văn của nút thắt trên viền cổ áo lại giống như trang phục của Điền La.

Bên tai đã vang lên tiếng leng keng của binh khí chém vào nhau, Mộ Dung Nghi lúng túng nhìn cảnh tượng trước mắt mình, bỗng nhiên trên đỉnh đầu một cái bóng vụt qua, nó ngẩng đầu lên, một lưỡi đao nhằm đang nhằm vào nó mà bổ tới.

“...” Mộ Dung Nghi há hốc mồm, nhưng không phát ra được bất kì âm thanh nào.

Khi nó cho rằng thanh đao kia sẽ cứ như vậy mà phang lên đầu mình, bàn tay đang nắm chặt đao cứ thế buông lơi, thanh đao nhỏ rơi xuống bên chân nó, hoàn hồn lại, thấy gã cầm đao ban nãy giờ đã bị một kiếm đâm xuyên.

“Người không biết tránh hả?” Phi Dật đẩy gã kia xuống, đồng thời kéo Mộ Dung Nghi qua giúp nó né được một nhát từ đằng sau.

Phi Dật lôi Mộ Dung Nghi tránh tránh trái né phải, kĩ thuật dùng kiếm của Phi Dật quả thật rất đẹp, mỗi một chiêu tung ra đều vô cùng sạch sẽ, linh hoạt. Lập tức quân địch ý thức được hắn là một tên khó đối phó, nhiều hơn một người bắt đầu bao vây. Chúng nhìn ra Phi Dật đang bảo vệ Mộ Dung Nghi, đao lớn đao nhỏ đều hướng nó mà chém tới, Phi Dật vì để nó không bị thương mà để cánh tay, lưng mình hứng lấy không ít vết chém.

“Lục ca! Lục ca đừng lo cho đệ nữa! Người đi đi!” Mộ Dung Nghi muốn đẩy tay hắn ra, nhưng vòng tay của Phi Dật thật sự rất chặt.

Phi Dật một kiếm cho gã địch nhân đang cưỡi ngựa cạp đất, vừa đẩy Mộ Dung Nghi lên ngựa, vừa vung kiếm cản địch.

“Lục ca! Huynh cũng lên đi chứ!” Tay Mộ Dung Nghi muốn kéo Phi Dật lên.

“Người đi đi! Không được quay lại!” Mộ Dung Phi Dật vỗ lên bụng ngựa.

“Không đâu! Lục ca không đi ta cũng không đi!” Không được, không thể nào bỏ Lục ca lại, chúng nhất định sẽ giết y!

Phi Dật trừng mắt nhìn Mộ Dung Nghi, Mộ Dung Nghi vẫn im lặng nắm tay áo hắn, Phi Dật thở dài, xoay người lên ngựa, đánh một cái lên bụng ngựa, thoát cái đã chạy xa.

Phía sau là tiếng người la lên: “Mau đuổi theo! Chúng cưỡi ngựa chạy mất rồi!”

Mộ Dung Nghi quay đầu lại đã thấy vài con ngựa đuổi theo.

“Đã bảo là người đi trước đi rồi mà!” Hai chân mảy Phi Dật nhăn tít lại, “Giữ dây cương cho chắc!”

“Không được!” Mộ Dung Nghi nắm chặt bàn tay đã muốn buông dây cương của Phi Dật, “Không được nhảy! Người nhảy ta cũng nhảy!”

“Người——” Phi Dật ghen hờn, nhưng lòng gợn lên niềm ấm áp.

Một lát sau, Mộ Dung Nghi quay đầu lại, thấy mặt Phi Dật trắng bệch, không khỏi thốt lên: “Lục ca...”

Phi Dật không nói lời nào, vẫn như trước dùng sức thúc ngựa, ngay trong nháy mắt, con ngựa hí vang trời, dây cương không khống chế được, hai người lập tức té xuống, ra là ngựa bị trúng tên.

Mộ Dung Nghi đứng lên, muốn đỡ Phi Dật, tức thì nhận ra trên lưng Phi Dật cắm một mũi tên.

“Lục ca! Lục ca!” Mộ Dung Nghi nâng Phi Dật dậy.

“Trốn... Trốn mau...” Phi Dật nắm tay nó đẩy đẩy ý bảo chạy đi, Mộ Dung Nghi không chịu, dìu Phi Dật lên đi nhưng chưa đến hai bước đã ngã.

Mà kẻ địch cũng đuổi đến rồi.

“Tiểu tử! Người muốn chạy đi đâu!” Đối phương cầm đao vung về phía họ.

Mộ Dung Nghi nhìn về phía trước, hình như có rất nhiều ngựa đang chạy đến đây.

“Mộ Dung Ngọc của Lan Phũ đây——” Âm thanh vang dội của Tam ca vang lên.

Đám người kia nhìn thấy quân đội ở phía xa, la lớn: “Rút!” Ngay lập tức lên ngựa theo đường cũ trốn về.

Mộ Dung Lăng lại gần hai người bọn họ, gọi người nâng Mộ Dung Phi Dật đi, còn mình dẫn theo binh lính đuổi theo đám người kia.

Mộ Dung Nghi nhìn Lục ca, máu lượn dọc theo bờ vai, cánh tay của hắn, theo từng đầu ngón tay hoàn mỹ thấm xuống biển cát, theo vào lòng nó, đến từng góc ngách, như lửa bùng thiêu rụi.

Lục ca, Lục ca, người đừng xảy ra chuyện gì được không! Sau này người muốn gọi ta là đồ nhà quê, người chế giễu ta trước mặt mọi người ta cũng sẽ không nói gì cả!

Khi bọn họ trở về từ biên quan, Phi Dật liền được Thái y chữa trị, Mộ Dung Nghi muốn túc trực bên người hắn, nhưng lại bị trút cho một thang thuốc an thần, lúc đang mê man cạnh giường bệnh của Phi Dật thì bị khiêng về.

Năm ngày sau, Hoàng Thượng cũng tự mình đến biên quan, dù gì thì chuyện lần này có liên quan đến hai vị hoàng tử, hơn nữa còn là vấn đề về ngoại giao. Theo lời khai của mấy tên tù binh biết được bọn chúng là lính đánh thuê của Tây Quỷ. Tây Quỷ cùng Lan Phũ và Điền La tiếp giáp nhau, nhưng lại có nhiều mâu thuẫn với Lan Phũ, hôm nay Lan Phũ cùng Điền La kết thân, quốc quân Tây Quỷ trong lòng không vui, muốn gây xích mích trong quan hệ của hai nước vừa thành thông gia của nhau. Vì vậy cho người giết đội cầu thân của Lan Phũ, nhưng kế hoạch đã bại lộ.

Mộ Dung Nghi uống xong thang thuốc an thần thì ngủ tròn một ngày, tỉnh lại chuyện đầu tiên nhớ tới là Mộ Dung Phi Dật.

Nó đi đến phòng Phi Dật, nhìn Lục ca mặt trắng bệch nằm lặng yên trên giường, Thái y đã nói rằng tính mạng hắn không bị đe dọa, nhưng mất nhiều máu nên cần tĩnh dưỡng một thời gian.

“Người nhìn cái gì?” Phi Dật mở mắt, nhìn Mộ Dung Nghi ngây ngốc đứng lặng ở đầu giường mình.

“Nhìn người,” Mộ Dung Nghi ngồi xổm xuống, sờ lên gương mặt Phi Dật, nói, “Sợ rằng người sẽ không tỉnh dậy.”

“Làm sao vậy được?” Phi Dật quay đầu lại, “Ta cũng cho rằng mình sẽ không bao giờ dậy nữa, nhưng lại mơ thấy vật nhỏ nào đó cứ kéo ta, nói rằng muốn bên ta trọn đời, muốn cưới ta làm vợ, ta sao nỡ bỏ nó chứ?”

Mộ Dung Nghi giật mình, nó bỗng nhiên cảm thấy câu nói ấy rất đối quen thuộc, nhưng cũng không tài nào nhớ nổi là đã nghe ở được ở đâu.

Nhưng, không thể không nói, có thể nắm tay Phi Dật như thế này, Mộ Dung Nghi cảm thấy an tâm không gì bằng. Họ còn sống. Bội A Nghi nó tuổi Ngọ hay sao mà từ nhỏ tới lớn bị té ngựa miết luôn vậy???

30. Chương 30

Mấy ngày gần đây binh mã nơi biên quan được điều động liên tục thậm chí ngay đến Mộ Dung Nghi cũng cảm nhận được bầu không khí khẩn trương này. Theo lời Đinh Hiên, bởi đám lính đánh thuê nhận nhiệm vụ ám sát đoàn Mộ Dung Nghi không quay về Tây Quỷ phục mệnh (*) đoán chừng Tây Quỷ không lâu nữa cũng sẽ thực hiện bước tiếp theo.

Mấy ngày sau, nghe nói Điền La phái sứ giả đến để giải thích sự tình nên Hoàng đế Lan Phũ quyết định tự mình tiếp đãi họ. Ngày yến hội, ngoại trừ Mộ Dung Phi Dật vì bị thương mà phải vắng mặt, các vị hoàng tử đều phải tham dự tiệc tẩy trần (*).

Tại yến tiệc, sứ giả Điền La đề cập một chút đến sự việc lần này còn tỏ vẻ hoàn toàn ủng hộ Lan Phũ.

Giữa chiều, Mộ Dung Nghi hỏi thăm một chút về công chúa Như Thần thế nhưng người nọ lại chỉ đáp là lúc đi vội vã quá chưa kịp gặp qua công chúa khiến Mộ Dung Nghi không khỏi tiu nghỉu trong lòng.

Lúc đang múa hát tưng bừng, tâm trạng tất cả mọi người đều có chút rộn ràng, sứ giả Điền La thừa dịp ai nấy đều đang phấn khích liền đề nghị để vũ công của họ lên múa vài điệu. Mộ Dung Nghi bĩu môi không quan tâm nhưng phụ hoàng thì lại vỗ tay hoan hô liên tục.

Trống đã vang nhịp, nhạc được tấu lên, vài cô gái Điền La nối đuôi đi vào, điệu múa nhẹ nhàng khiến tất cả mọi người đều bị những bóng hồng uyển chuyển kia thu hút, Mộ Dung Nghi thì ngược lại cảm thấy có chút kì lạ, bởi điệu múa của Điền La hình như đơn giản hơn, nhịp điệu mạnh mẽ chứ chẳng hề uyển chuyển tha thướt như thế.

Vẫn còn đang hồ nghi, bỗng một ả vũ công rút dao lao về phía hoàng đế, mọi người đều giật thót nhưng đáng tiếc Tam ca Mộ Dung Ngọc ngồi ở quá xa nên không kịp cứu giá.

Lúc ai nấy đều nín thở, bất chợt một mũi tên từ đầu phóng ngang tầm nhìn của mọi người mà cắm phập vào lưng vũ công kia, ả ngay lập tức gục bên ghế của hoàng đế vậy mà vẫn còn cố giãy giụa muốn nhào về hướng hoàng đế trước khi bị thị vệ nhanh chóng ngăn lại.

Một vị tướng khoác giáp bạc dẫn theo đội binh lính vào trong điện, tên sứ giả Điền La kia thấy không ổn liền rút con dao trong giày ra hướng ghế chủ tọa mà chém tới. Vị tướng sĩ giáp bạc kia liền rút thanh kiếm đeo bên hông ra, mọi người chỉ thấy ánh kiếm nháng lên, máu trên lưng sứ giả nọ liền tung tóe.

Hoàng đế sau khi chứng kiến một màn biến động như vậy cũng đã bình tĩnh trở lại.

Vị tướng khoác giáp bạc kia khụy một gối xuống, cúi đầu hành lễ, thanh âm trong vút:

“Nhi thần cứu giá chậm trễ làm phụ hoàng hoảng sợ! Mong phụ hoàng tha tội!”

Giọng nói kia vang lên trong điện, đem ba hồn bảy vía của những người ở đó lôi hết về, Mộ Dung Nghi nghe thấy giọng nói ấy, cả người không kiềm được mà run lên. Hoàng đế nhìn trần trối về bộ giáp bạc kia hồi lâu, không thốt thành lời.

“Thập đệ? Là Thập đệ sao?” Đinh Hiên ngồi dậy.

“Thì ra là Vũ Nhi! Mau mau đứng lên!” Phụ hoàng thôi không còn bàng hoàng, nhìn con mình đứng trước mặt cả người toát ra khí độ hiên ngang oai hùng thì mặt liền lộ rõ vẻ vui mừng rồi ngai nâng cậu dậy, “Con cứu mạng phụ hoàng, phụ hoàng sao lại trách tội con chứ?”

Thì ra, Tây Quỷ lúc biết âm mưu thất bại, lại nghe được là hoàng đế Lan Phũ dự định đích thân đến biên ải, vì vậy liền lệnh cho năm nghìn binh lính tinh nhuệ phải một lưới mà tập kích tóm gọn cả Thục Châu mà Mộ Dung Vũ đang trấn thủ cùng biên giới Lộ Châu giữa Lan Phũ và Điền La. Nhưng mưu đồ của chúng lại bị phe của Mộ Dung Vũ phát hiện ra, toàn quân bị tiêu diệt tại cửa ải mà Mộ Dung Vũ mai phục. Mộ Dung Vũ biết được Tây Quỷ đã giết sứ thần Điền La rồi giả mạo đoàn sứ giả tiếp cận hoàng đế nhằm thực hiện âm mưu ám sát, vì thế liền không quản ngày đêm từ Thục Châu chạy về Lộ Châu.

Mộ Dung Nghi ngẩn ngơ nhìn Mộ Dung Vũ đã thay da đổi thịt khác xưa rất nhiều, không biết nên khóc hay cười. Là thật ư? Bốn năm, rốt cục cũng được thấy cậu rồi ư?

Cậu cao hơn trước rất nhiều, đường nét trên gương mặt càng thêm tinh tế, nam tính và đầy khí phách, nhưng không giống nét thâm trầm của Tam ca, Tiểu Vũ bây giờ như thanh đao sắc lẹm đã được tuốt khỏi bao.

Người có còn nhớ lời hứa năm nào không? Còn có thể hồn nhiên hỏi liệu ta có thích người nữa không?

Phụ hoàng cứ liên tục vỗ vai Tiểu Vũ nói cái gì mà “Thật sự là trưởng thành rồi!” “Phụ hoàng đưa con ra biên ải quả là một quyết định sáng suốt!” này nọ lọ chai, Tiểu Vũ vẫn cứ gật đầu: “Cảm ơn phụ hoàng đã cất nhắc!”

Một Tiểu Vũ như vậy, khiến cho Mộ Dung Nghi cảm thấy tuy gần ngay trước mắt, nhưng xa tận chân trời. Rất muốn lên ôm chầm lấy cậu, nhưng có người lại đang bị bá quan văn võ vây quanh, hỏi han, ca ngợi, mời rượu....

Mộ Dung Nghi thở dài, rời tiệc.

Nó vẫn mãi là một Cữu hoàng tử ăn không ngồi rồi, mà cậu đã một thân tướng quân mũ giáp kinh qua muôn sống chết chốn sa trường. Bốn năm không quá dài nhưng cũng chẳng hề ngắn kia, đã vụt qua tự bao giờ.

Mộ Dung Nghi nằm trên giường, thổi đèn, khép mắt lại.

Đêm đã khuya, trời trở lạnh. Mộ Dung Nghi cuộn chăn lại, không tài nào ngủ được.

Cửa “kétttttttt” một tiếng bị mở ra, “Muộn thế này rồi....” Mộ Dung Nghi còn chưa nói hết câu, đã bị một bàn tay bịt chặt miệng.

“Ta nhớ huynh lắm, Cửu ca...” Trong đêm, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời.

“Tiểu Vũ?” Mộ Dung Nghi muốn ngồi dậy nhưng lại bị đối phương đè xuống. Ngón tay Tiểu Vũ nhẹ nhàng lướt trên mặt nó, chậm rãi vuốt ve cả gương mặt nó, rê tới chóp mũi nó, tại nơi đôi môi nó lưu luyến không rời.

Sau đó, Tiểu Vũ cúi xuống. Một thứ mềm mại chạm lên môi Mộ Dung Nghi, trong một khoảnh khắc, lòng Mộ Dung Nghi nóng cháy, tay ôm lấy vai Tiểu Vũ. Lưỡi Tiểu Vũ miết lấy khóe môi nó, trượt vào, tha thiết nuốt lấy nước bọt nó. Hai tay Tiểu Vũ nâng cằm Mộ Dung Nghi, rải từng nụ hôn nhỏ vun xuống đến cổ nó, lưỡi cậu chạm đến yết hầu nó, ngậm lấy chỗ nhô lên kia, Mộ Dung Nghi không kiềm được “A...” một tiếng, mặt lập tức đỏ lên, nó vội vã vươn tay bịt lại miệng mình, xấu hổ đến mức muốn lấy chăn trùm lại quách cho rồi.

(*) Phục mệnh: báo cáo nhiệm vụ đã hoàn thành.

(*) Tiệc tẩy trần: tiệc chào mừng người tới từ phương xa.

31. Chương 31

Tiểu Vũ nắm tay Mộ Dung Nghi lại, nhẹ giọng nói: “Đừng che... Ta muốn nghe tiếng người...”

Giọng Tiểu Vũ rất dịu dàng, không có một chút nào gọi là kiêu hùng như trước mặt phụ hoàng, Mộ Dung Nghi nghe thấy thì trong lòng nhũn ra. Tiểu Vũ kéo hai tay Mộ Dung Nghi giam trên đỉnh đầu, một tay khác, nhẹ nhàng cởi áo nó ra... Sau đó đầu kê bên ngực Mộ Dung Nghi, khẽ thở dài: “Cửu ca, tìm huynh vất vả, tốt quá.” Cầm Tiểu Vũ cọ cọ trên ngực Mộ Dung Nghi nhẹ nhẹ, sau đó vươn lưỡi liếm lên thùy du trước ngực Mộ Dung Nghi, vẽ một vòng tròn rồi ngậm vào miệng.

“Tiểu Vũ...” Mộ Dung Nghi cả người đều nóng hổi.

Tiểu Vũ lại một lần nữa hôn lên môi nó, ngón tay cậu miết bên hông, đi đến rốn, chậm rãi trượt xuống, sâu hơn nữa, Mộ Dung Nghi giật mình muốn kêu to, nhưng lưỡi lại bị Tiểu Vũ nuốt lấy mất rồi. Tay cậu vói vào khố của Mộ Dung Nghi, vuốt ve hai túi cầu, sau đó phủ lấy vật kia mà lên xuống, Mộ Dung Nghi cảm thấy dường như toàn bộ nhiệt độ cơ thể đều dồn xuống vào một chỗ, yết hầu liên không khỏi phát ra tiếng nức nở mỏng manh.

“Khó chịu sao?” Tiểu Vũ hỏi nhỏ bên tai.

Mộ Dung Nghi lắc đầu, đầu ngón tay Tiểu Vũ vuốt nhẹ qua linh khẩu, nhẹ nhàng gãi lên khe hở, Mộ Dung Nghi muốn giãy hai chân để tránh khỏi bàn tay kia, nhưng Tiểu Vũ ngậm lấy vành tai nó, ngón tay rời linh khẩu để đi đến dương vật, nhẹ nhàng ve vuốt, mãi đến khi Mộ Dung Nghi giật mình một cái.

Trong tầm tối, Tiểu Vũ nhìn Mộ Dung Nghi đang hào hứng, nói: “Làm cùng ta, được không?”

Trong một khắc, Mộ Dung Nghi cảm thấy đây mới chính là Tiểu Vũ của nó, một Tiểu Vũ một lòng một dạ nói phải bảo vệ mình, một Tiểu Vũ tâm tình trẻ con cứ lặp lại mãi ba chữ “Ta thích huynh.”

Ngón tay Tiểu Vũ đi đến cánh móng nó, lần mò tìm đến nơi tư mật kia, Mộ Dung Nghi trong lòng vô cùng căng thẳng, co cứng cả người, Tiểu Vũ cúi đầu xuống, hôn lấy chóp mũi nó: “Đừng sợ, thả lỏng nào...” Mộ Dung Nghi thả lỏng một chút, sức nặng cả cơ thể như được trút đi. Ngón tay Tiểu Vũ tiến vào, Mộ Dung Nghi cảm thấy rất khó chịu, liền giẫy giụa, thế nhưng Tiểu Vũ chỉ thở gần một tiếng: “Cửu ca, bên trong huynh nóng quá.” Tròng bích nóng ẩm hút lấy ngón tay cậu, cậu gần như muốn ngay lập tức bắt cháp tất cả mà tiến vào cơ thể này rong ruổi ngao du, nhưng cậu biết, như vậy người đó sẽ rất đau.

Ngón giữa Tiểu Vũ bên ngoài mật huyết hết xoa tròn rồi ấn quanh, muốn nhấn vào trong, nhưng đột nhiên Mộ Dung Nghi lại hô lên: “Đừng! Không được!” Tiểu Vũ không biết làm gì hơn là tiếp tục đẩy ngón tay

vào vào ra ra, nhưng cậu đã cảm giác được phần thân dưới đã ngóc đầu kia đã vào tư thế sẵn sàng chuẩn bị xông trận, muốn nhin đi là chuyện không tưởng.

Tiểu Vũ bỗng rút tay lại, nói một câu: “Sau này nhất định phải báo thù!”

Mộ Dung Nghi chợt cảm giác hai chân mình bị kéo lên, đùi bị hai tay Tiểu Vũ bắt lấy, khe giữa hai đùi bị một thứ gì đó cực nóng chèn vào, cả người không nhin được mà run lên, đó là cái gì, nó đương nhiên biết.

Thân dưới của Tiểu Vũ bắt đầu đưa đẩy giữa hai chân Mộ Dung Nghi, Tiểu Vũ hơi ngửa đầu, cổ họng phát ra những tiếng rên rĩ với âm vực trầm khàn, Mộ Dung Nghi chỉ thấy vật nóng cháy ở hai chân từng chút một trướng to ra, cọ lên đùi trong của nó đến đau.

Không biết sau bao lâu, một dòng nước âm ẩm phun lên bụng nó, Tiểu Vũ nằm trên người Mộ Dung Nghi, giang tay ôm nó vào lòng, hai người mơ màng ngủ.

Sáng sớm, Mộ Dung Nghi bị một tia nắng sớm len qua khe cửa làm tỉnh giấc, bên cạnh là gương mặt bình yên còn say ngủ của Tiểu Vũ, nhớ lại những chuyện đêm qua, mặt nó đỏ lựng còn tim bang bang đập. Nhìn gương mặt Tiểu Vũ, thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều so với bốn năm trước, có một loại mị lực khiến người khác cảm thấy an lòng, còn có sống mũi ngày trước từng khiến nó phải nao lòng hôm nay càng thêm cao thẳng. Mộ Dung Nghi bỗng nổi lên ý xấu, kề sát lại gần, cắn nhẹ lên chóp mũi cậu.

Trong nháy mắt, Tiểu Vũ xoay người đem Mộ Dung Nghi đặt dưới thân, trên mũi vẫn còn dấu răng nhàn nhạt, trong mắt ngập ý cười, cong lên thành hai mảnh trăng khuyết.

“Sao đây? Sáng sớm dám đi trêu chọc ta. Nếu đêm qua mà có thuốc bôi trơn, hôm nay phỏng chừng có người không ngồi dậy nổi đâu.”

Mộ Dung Nghi nghe xong nóng cả mặt, bỗng đẩy Tiểu Vũ ra: “Mém chút là quên đi thăm Lục ca rồi!” Sau đó mặc quần áo vào, vừa muốn nhảy xuống giường thì bị Tiểu Vũ túm lại.

“Lục ca? Huynh đi thăm hán? Huynh với hán thân với nhau hồi nào vậy?” Mày Tiểu Vũ cau chặt lại.

“Cũng không phải chuyện hay ho gì cho lắm... Bọn huynh bị đám quân của Tây Quỷ truy sát, Lục ca vì bảo vệ huynh mà bị thương! Tới tận bây giờ vẫn chưa khỏe lại nữa!” Mộ Dung Nghi quần áo chỉnh tề rồi quay đầu lại cười toe, “Làm người thì không được vong ân phụ nghĩa đâu!”. Sau đó đẩy cửa chạy ra ngoài.

Tiểu Vũ cúi đầu, vẻ mặt rầu rĩ, “Sao có thể? Mộ Dung Phi Dật không lí nào lại đi bảo vệ kẻ khác được...”

Mộ Dung Nghi vui vẻ chạy đến phòng Phi Dật, thấy người ta đang nằm trên giường đọc sách, lên tiếng hỏi: “Lục ca, huynh khỏe chứ?”

Phi Dật Mộ Dung Nghiêng đầu qua, chọc nó: “Không có tên nhà quê người bảnh mắt ra là đã quang quác cái mồm thì ta sẽ khỏe nhanh hơn!”

Mộ Dung Nghi cười ha hả: “Đệ lớn tiếng quá hả? Xin lỗi xin lỗi, tại người ta vui quá thôi, đệ cuối cùng cũng gặp lại Tiểu Vũ rồi!”

“Thập đệ?” Phi Dật nhướn mày, “Không phải đệ ấy ở biên quan à?”

Mộ Dung Nghi gãi gãi đầu, bắt đầu kể lại chuyện Mộ Dung Vũ anh dũng cứu giá đêm qua kể lại, trông chẳng khác gì một cô vợ nhỏ đang khoe khoang với mọi người về chồng mình.

Phi Dật híp mắt, quyển sách trong tay bị vụng đến sắp gãy làm đôi, hán thoáng nhìn thấy dấu hôn đỏ hồng trên cổ nó, cất lời Mộ Dung Nghi: “Hôm qua người ngủ với nó?”

“Đúng vậy....” Mộ Dung Nghi còn chưa nói xong đã bị Phi Dật túm lấy, hán nhìn thẳng vào nó, ánh mắt ấy, lạnh lẽo nhưng rất đỗi xót xa.

Chưa kịp phản ứng, ngón tay Phi Dật đã ngang nhiên luồn vào cánh hông nó, nhấn xuống.

“Lục ca... Lục ca đang làm cái gì vậy?” Mộ Dung Nghi có một loại cảm giác không an toàn.

32. Chương 32

“Người cho nó làm gì rồi?” Đây là lần đầu tiên Phi Dật dùng thái độ lạnh lùng nhường này để nói chuyện với nó.

“Chưa... Không cho...” Nghi rất muốn chạy đi, nhưng bản thân không hiểu sao lại giống như con sâu nhỏ rơi vào mạng nhện, vô phương vùng vẫy.

Phi Dật không nói lời nào, chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm nó, ánh mắt phức tạp ấy khiến nó cảm thấy bị đe dọa đến tận cùng, ngoại trừ đứng trên người ra chịu trận chứ chẳng thể đoán được đôi mắt ấy muốn nói gì.

“Cút! Cút đi cho ta!” Phi Dật bỗng nhiên xô Nghi ngã trên mặt đất, sau đó chỉ ra cửa mà hét lên.

“Lục ca...” Nghi bò dậy, mới giây trước vẫn còn hiền hòa được một chút, chớp mắt cái đã trở mặt thành như vậy, nó thật sự không hiểu nổi.

“Ta nói, cút——”

Nghi quả thật không dám tin, chưa bao giờ Lục ca lộ ra vẻ mặt giận dữ như vậy, nó đành phải thất thủ chạy ra ngoài.

Tối đến, Mộ Dung Phi Dật ngồi trên giường, ôm gối, âm ức cắn cắn góc chăn, hình ảnh hai thiếu niên môi tím môi đỏ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu hắn, ánh mắt dần trở nên thâm trầm.

“Đang nghĩ cái gì vậy? Nghe nói cả ngày hôm nay có người không chịu uống thuốc.” Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, không cần nhìn cũng biết là Đinh Hiên.

“Tứ ca muốn nói gì thì nói?” Phi Dật không nhìn hắn, mắt nhắm nhắm nhìn về phía trước.

“Phụ Hoàng đã hạ chỉ điều Thập đệ về kinh thành phụ giúp Tam ca.”

“Thì sao?”

“Huynh biết người không muốn Nghi nhi gặp lại Tiểu Vũ, nhưng ta nhắc người, Tiểu Vũ đã khác xưa rồi, Nghi nhi cũng không còn là con nít, nó biết nghĩ, biết suy xét, nếu người sử dụng thủ đoạn chia cắt chúng, Nghi nhi sẽ phát hiện.”

Phi Dật chậm rãi ngẩng đầu lên, tươi cười nhìn Đinh Hiên: “Đa tạ Tứ ca nhắc nhở, Tứ ca lo xa quá rồi.”

Đinh Hiên mở miệng, định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Trên đường về kinh thành, Nghi tuy có Tiểu Vũ bầu bạn thì vui vẻ không gì bằng, nhưng Lục ca vẫn mãi một mực tỏ vẻ lãnh đạm với nó, một câu chòng ghẹo cũng không thấy, điều này làm cho nó có chút bất an.

Về lại cung, mọi chuyện vẫn như cũ, chỉ có một điều thay đổi, chính là Nghi không còn thui thủi một mình nữa, Tiểu Vũ những lúc rảnh rỗi sẽ đi cưỡi ngựa với nó, hoàng tử đủ mười sáu đã có quyền ra vào kinh thành tự do, muốn đi chơi cũng không cần phải giả trang thành tiểu thái giám như ngày trước nữa. Có một lần hai người đi ăn ở Cẩm Thấu Lâu trở về, tình cờ dạo qua Tự Tiên Các, chợt bắt gặp cô nương áo đỏ năm nào vẫn như trước đứng tại cửa bắt chuyện với khách, không khỏi nhìn nhau bật cười.

Sau hai tháng, kì thi năm nay đã khép lại, Trạng Nguyên là một thư sinh vô danh. Ngay từ đầu, những học sĩ của Hàn Lâm Viện không ai có ấn tượng tốt với vị Trạng Nguyên này, tuy rằng Vạn Tuế gia rất thích văn của hắn, nhưng mọi người lại cho rằng người này tuổi còn nhỏ, bản lĩnh làm sao đủ. Nhưng đến lúc Hoàng Thượng sai người đọc bài văn của Trạng Nguyên trên đại điện, mọi người ai nấy đều tấm tắc khen, ngay đến ông già cổ hủ là Tà học sĩ còn phải cảm thán một câu: “Quả thực là ‘Trường Giang sóng sau xô sóng trước’ không sai mà!” (*)

Nghi cũng rất kính phục văn tài của người này, thế nên trên đường từ thao trường trở về cung lập tức bàn luận vô cùng phấn khích: “Tiểu Vũ nè, đệ nói thử coi một người có thể viết ra thứ văn chương mang tự nhiên nhưng lại mang ý nghĩa thực tế như vậy phải là người như thế nào?”

“Cửu ca muốn biết không? Vậy đi gặp hắn coi thử đi!” Tiểu Vũ đẩy đẩy mũi nó.

“Được, mà hần tên gì vậy?”

“Là Lục Tử Mặc, Cửu ca, huynh kính nể người ta kiêu gì mà tên người ta cũng không biết là sao!”

Nghi bật cười nắc nẻ, không may đụng vào một người, người đó cả người toàn là màu đỏ của bộ triều phục, có một loại khí chất rất nho nhã, nhưng lại có vài phần lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác căng thẳng, nhìn chẳng ra sự yếu đuối mà một thư sinh nên có.

Nghi nhanh chóng đỡ lấy người nọ, xin lỗi luôn mồm, nhưng đối phương lại cứ nhìn chằm chằm vào gương mặt nó, giống như vẫn còn chưa kịp hoàn hồn lại.

Tiểu Vũ trêu nó: “Cửu ca này thật là, thô lỗ đến mức làm người ta sợ luôn rồi kìa.”

“Người? Sao người lại ở đây?” Chân mày người kia nhăn tít lại, Nghi còn chưa kịp phản ứng lại thì vai đã bị túm lấy.

Tiểu Vũ bước lên phía trước: “Vị đại nhân này, không biết Cửu ca đã đắc tội với các hạ khi nào, làm ơn nói cho rõ ràng.”

Đối phương không thêm để ý, nhìn Nghi một lúc lâu: “Người thật sự không nhớ sao? Mấy năm trước tại Tụ Tiên Các, người đã bỏ ra một tấm ngân phiếu để chuộc thân cho ta, bảo ta cố gắng giúp dân giúp nước rồi hăng đến trước mặt người, người nhớ không?”

Mặt Nghi ngậy ra một lát, mắt đột nhiên sáng lên: “A! Là người! Là người! Thành nhóc rất có khí phách năm đó!”

“Đúng! Là ta! Người lúc đó nói người nghèo đến hết mức sẽ chỉ còn lại khí phách mà thôi, ta đến giờ vẫn còn nhớ rõ! Ta đã tìm người rất lâu! Người lúc đó chỉ vào hướng Đông, ta đến thành Đông hỏi thăm hết tất cả mọi người vẫn không tìm được người!”

“Cái gì? Người nhớ rõ lời ta đến vậy, không phải là muốn tìm đánh ta đó chứ? Lúc đó nói người nghèo đến mức chỉ còn khí phách trơ ra cũng vì muốn cổ vũ tinh thần cho người thôi...” Nghi hết sức khẩn trương mà giải thích, nơm nớp sợ người nọ hiểu lầm.

“Tại hạ hiểu! Tìm kiếm huynh đây để chứng minh cho các hạ thấy năng lực của ta, ta không phải là người chỉ có mỗi cốt khí không thôi!” Đối phương tuôn một tràng với Nghi.

“Thì ra là vậy...” Nghi thở hắt hắt mà rằng.

“Tại hạ là Lục Tử Mặc, xin hỏi các hạ tên chi?”

“Ha ha, Lục huynh.... Hả? Người là Lục Tử Mặc?”

(*) Trường Giang sóng sau xô sóng trước: Ý tứ giống như câu “Tre già măng mọc” chỉ thế hệ sau sẽ ngày càng tiến bộ và tài hoa hơn thế hệ trước.

33. Chương 33

Lục Tử Mặc gật đầu: “Không thể giả được.”

“Ha ha, như vậy thì tại hạ là Cửu hoàng tử Mộ Dung Mộ Dung Nghi, cũng không giả được, người này là đệ đệ của ta, Mộ Dung Vũ.” Nó chỉ Tiểu Vũ bên cạnh.

Trong mắt Lục Tử Mặc hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng mặt lại không hiện lên một chút sợ hãi nào, nói một câu: “Hân hạnh được gặp.”

Ban đêm, Mộ Dung Nghi mời Lục Tử Mặc cùng Tiểu Vũ đến Huê Phương điện cùng uống rượu.

Chính vì chỉ có mỗi ba người cùng nhau uống, ba người ngồi im lặng đến khó chịu, mặt dù Lục Tử Mặc vẫn không có nhiều biểu cảm cho lắm. Lúc ra về, Lục Tử Mặc đưa cho Mộ Dung Nghi tờ ngân phiếu ba nghìn lượng làm cho nó chẳng hiểu gì sất.

“Cửu điện hạ không nhớ à? Chuyện lúc trước người cho ta ba nghìn lượng bạc muốn ta trong vòng mười năm phải thi đậu Trạng Nguyên ấy?”

“Đúng, nhưng mà Lục huynh mới năm năm đã đậu rồi. Tiền này... khỏi trả lại.”

“Điện hạ không nhận bạc, có phải là vẫn chưa thừa nhận ta không?”

Mộ Dung Nghi bắt đắc dĩ cười, tên Lục Tử Mặc này quả thật là hết thuốc chữa, đành phải nhận lấy tám ngàn phiếu.

Mấy ngày sau, Mộ Dung Nghi đang định tìm Lục Tử Mặc để tâm sự, Tiểu Vũ bây giờ so với lúc vừa về kinh càng ngày càng bận hơn. Thế nhưng lúc đến phủ Trạng Nguyên mới thấy Lục Tử Mặc đang thu dọn đồ đạc. Thì ra là ba châu Lũng, Ngô cùng Trữ đang bị lũ lụt, phụ hoàng phong Lục Tử Mặc làm khâm sai đại thần đi giám sát việc cứu trợ và thi công công trình trị thủy. Tuy rằng Mộ Dung Nghi vừa buồn vì Lục Tử Mặc sẽ rời kinh, nhưng cũng vừa vui vì y được phụ hoàng xem trọng.

Đáng hận chính là, ba ngày sau, Tiểu Vũ bị điều đi ra tít ngoài ngoài ô, chịu trách nhiệm huấn luyện cái gì đó đó. Mộ Dung Nghi chỉ có thể sáng sáng ngâm ngùi cưỡi ngựa gần cả canh giờ, đến quân doanh lại ngâm ngùi đứng nhìn Tiểu Vũ duyệt binh từ đằng xa xa, trưa mới được cùng nhau ăn bữa cơm. Tiểu Vũ nhìn Mộ Dung Nghi cười tít mắt như trẻ con, vui sướng nói muốn ở bên cạnh cậu, nói nó cảm thấy rất rất là vui. Sau đó là màn đê nhau ra làm loạn, hai người bình thường vẫn hôn hít đến quên trời đất, may mắn một điều người đưa cơm hằng ngày là tâm phúc của Mộ Dung Vũ, bằng không, chuyện tình cảm mờ ám của hai vị hoàng tử này đã thành đề tài trà dư tửu hậu cho bọn binh lính từ lâu.

Tiểu Vũ thi thoảng cũng hỏi thăm một vài chuyện trong cung.

“Ngoại trừ phụ hoàng thân thể không được khỏe cho lắm, bình thường hay ho khan, mặt mày trắng bệch, hình như cũng không có chuyện gì đặc sắc.”

“Là do cái tên Thanh Trúc công tử kia hằng đêm hành phụ hoàng ra bã cũng nên?”

“Nè nói bậy cái gì đó!”

Nửa tháng sau, có tin tức của Lục Tử Mặc, nhưng tuyệt đối không phải tin tốt. Hắn bị bắt giam vì tham ô tiền cứu trợ thiên tai của triều đình.

Mộ Dung Nghi nghe tin này xong ngỡ ngàng không thốt nên lời. Nó đã từng đến phủ của Lục Tử Mặc, bên trong ngoại trừ những thứ Hoàng Thượng ngự ban ra thì chẳng có cái gì gọi là quý giá cả, hơn nữa, lúc y còn ở kinh thành còn chẳng thèm nhận quà của các quan viên mang tặng, chả nhẽ làm khâm sai rồi thì biến thành người khác à?

Cũng ngày hôm đó, Mộ Dung Nghi không đi tìm Tiểu Vũ, nó đi đại lao Hình bộ.

Trong nhà lao, Lục Tử Mặc gầy nhom, nhưng không hề suy sụp, lưng thẳng, vẻ mặt kiên cường.

Mộ Dung Nghi nhìn thấy ánh mắt của y liền biết y không tham ô số tiền cứu trợ kia, bởi vì một người trước nay đề cao danh dự như thế, chắc chắn sẽ không làm chuyện dơ bẩn như thế. Vì thế, Mộ Dung Nghi không hỏi rằng người có thực sự làm chuyện kia không, mà hỏi rốt cuộc là thằng khốn nào vu oan người.

Thì ra lúc Lục Tử Mặc nhậm chức mới phát hiện ra hầu hết những quan viên cứu nạn đều coi khoản tiền cứu trợ như con dê béo, ai cũng muốn xin tí huyết. Lục Tử Mặc tất nhiên là không đồng ý nhập bọn cùng chúng, bọn chúng liền lôi ông ngoại của Thái tử, thừa tướng đương triều ra dọa, thì ra kẻ đầu têu ăn chặn quỹ công chính là Tần thừa tướng. Lục Tử Mặc biết chuyện bèn viết sớ tố cáo tội tham nhũng của Tần thừa tướng, oan nghiệt thay, tờ sớ kia lại trót rơi vào tay vậy cánh của bọn ác ôn, nực cười một lẽ chính là bọn ấy vừa ăn cướp vừa la làng, đổ toàn bộ tội danh lên đầu Lục Tử Mặc.

Mộ Dung Nghi nghe xong thì nghiêng răng nghiêng lợi: “Lũ sâu mọt khốn khiếp!”

Lục Tử Mặc chỉ đơn giản là lắc đầu: “Quan trường mục ruỗng. Giống như một cái chảo nhuộm, nhảy vào rồi làm sao không thấm màu?”

“Ít ra người vẫn là Lục Tử Mặc mà ta biết.” Mộ Dung Nghi âm thầm hạ quyết tâm, “Lục huynh, người viết sớ số lại một lần nữa đi.”

“Điện hạ, người không nên nhúng tay vào chuyện này.”

“Không nhúng tay vào thì làm sao biết là nên hay không nên!”

Ban đầu, Mộ Dung Nghi kể chuyện này cho Tiểu Vũ nghe, vẻ mặt Tiểu Vũ rất nghiêm trọng, Mộ Dung Nghi vẫn đang lo lắng rằng Tiểu Vũ cũng sẽ khuyên nó đừng dây vào. Thế nhưng Tiểu Vũ chỉ nhẹ nhàng cười, bảo: “Quân tử có cái không nên, có cái nên làm, Cử ca của đệ chính là quân tử, tiểu đệ đây cũng chỉ có thể liều mình bồi quân tử thôi.”

Hai người cùng nhau bàn bạc, chỉ mỗi tấu chương của Lục Tử Mặc thôi thì chưa đủ thuyết phục, cần phải có bằng chứng xác thực nữa. Tiểu Vũ quyết định phái một số binh sĩ thân tín cải trang thành bách tính trà trộn vào ba châu bị thiên tai, kêu gọi mọi người viết yêu sách vạn dân chứng nhận rằng Lục Tử Mặc đến nhậm chức sau chính là quan thanh liêm, còn đám quan viên hủ trước giờ mới thực sự là hủ bại, sau đó xem tình hình xem có thể nào đào ra chứng cứ từ bọn kia không. Mà tất cả những việc này phải được hoàn thành trong vòng một tháng, nếu không sợ rằng đến lúc tam ti hội thẩm thì đầu trên cổ Lục Tử Mặc khó mà giữ nổi.

Hai mươi ngày sau, Mộ Dung Nghi có được yêu sách của vạn dân, nhưng sổ sách bằng chứng thì không một tờ, trong lòng ảo não không thôi. Trên đường rời cung đến quân doanh, Mộ Dung Nghi gặp Phi Dật.

“Lục.... ca...” Chợt nhận ra là đã ba tháng rồi mình chưa gặp vị Lục ca này, không khỏi căng thẳng.

“Là nhóc nhà quê à?” Phi Dật cười, thoáng nhìn thấy bản yêu sách trong lòng nó.

“À...” Mộ Dung Nghi nhét nhét cái gì đó vào trong, nhưng tay Phi Dật lại nhanh hơn, thoáng cái đã giật được bản yêu sách.

34. Chương 34

“Đừng—— Lục ca!” Mộ Dung Nghi vươn tay muốn chop lại.

“Cái gì đây? Yêu sách của vạn dân này!” Phi Dật quăng yêu sách lại cho Mộ Dung Nghi như đồ chơi, “Thiệt là lỗi thời mà!”

“Hả?” Mộ Dung Nghi nhét bản yêu sách vào lòng cẩn thận rồi giương mắt nhìn Phi Dật, ngơ như bò đeo nơ.

“Này nhà quê, nếu nhóc muốn buộc tội ai đó gây hấn với người của mình, tìm Ngự Sử không phải nhanh hơn à?” Nói xong Mộ Dung Phi Dật quay đầu bỏ đi một nước.

“Ngự sử? Ngự sử là Tứ ca Đình Hiên mà?”

Lúc Mộ Dung Nghi đem bản yêu sách vạn dân đưa cho Đình Hiên cũng là lần đầu tiên Đình Hiên lộ ra vẻ mặt bối rối.

“Cửu đệ, đệ có biết phe phái của Tàn thừa tướng trong triều là không hề ít không? Lại bộ, Hình bộ đều là học trò của hắn, ngay cả phụ hoàng của chúng ta cũng là do một tay hắn nâng lên. Không bằng không chứng, căn bản là có đội cũng chẳng trôi đâu!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tử Mặc thật sự là không có tham ô ba trăm vạn lượng bạc đó, nhưng mà y chạy không thoát được! Sợ rằng đến lúc đó Tàn thừa tướng sẽ có cơ để chém bay đầu y mất!” Mộ Dung Nghi lòng như lửa đốt, “Không chỉ là bạn của đệ, cái chính, y là một vị quan thanh liêm!”

“Cửu đệ! Đệ nên biết rằng, nếu ta buộc tội thừa tướng không thành, không chỉ một mình ta gặp họa, Tàn thừa tướng cũng không đời nào bỏ qua cho đệ đâu!” Đình Hiên giữ chặt hai vai Mộ Dung Nghi lớn tiếng lạnh lùng cảnh báo.

“Vậy nên phải khoan tay đứng nhìn ư? Tứ ca à, ta không làm được!” Mộ Dung Nghi quỳ xuống, ngẩng đầu lên, đôi ngươi nhoe nước, “Tứ ca, cầu xin huynh mà! Lục Tử Mặc là một vị quan tốt! Còn có bá tánh ba châu đang phải chịu nạn ngoài kia nữa!”

Đinh Hiên xoay đi không nhìn, Mộ Dung Nghi cắn răng đứng dậy, “Thôi vậy, Cửu đệ không dám làm Tứ ca khó xử nữa!” Đang muốn đẩy cửa rời đi, Đinh Hiên gọi nó lại “Trước hết hãy buộc tội Hình bộ Trần Thuận Kim, mượn cơ hội đó lục soát nhà hần, sau đó tìm được sổ sách rồi hăng tố cáo Tàn thừa tướng sau.”

Mộ Dung Nghi quay đầu lại, mắt sáng rực: “Huynh đồng ý giúp bọn đệ sao?”

“... Tiểu Vũ cũng dính vào, ta không muốn một lần mất đi cả hai đứa em trai, huống hồ, lão Tàn thừa tướng kia càn quấy bấy lâu nay cũng đủ lắm rồi.”

Ba ngày sau, Mộ Dung Đinh Hiên một mình gặp phụ hoàng để dâng tấu sớ tố cáo Hình bộ thượng thư Trần Thuận Kim góp tay buôn lậu muối, muốn được âm thầm điều tra, Hoàng Đế nhớ đến đạo gần đây ngân khố trống rỗng vì lũ lụt, nếu Trần Thuận Kim thật sự dám cả gan buôn lậu muối, ngay lập tức tịch biên tài sản của hắn để hỗ trợ ngân sách. Chiều hôm ấy, trong gian mật thất của Trần Thuận Kim người ta không chỉ tìm được sổ tiền của do bán muối lậu mà kiếm được, mà còn có một quyển sổ khiến cả vua và dân phần nộ, chính là biên bản chi tiết ghi lại quan lại vùng ba châu gánh chịu lũ lụt đã tham ô công quỹ ra sao, trong đó tất nhiên là có cả tên của thừa tướng đương thời, Tàn thừa tướng.

Đêm xuống, lúc bản yêu sách của nhân dân, quyển sổ đó cùng tấu chương của Lục Tử Mặc được bí mật trình lên cho Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đã chỉ cảm lạnh. Một lát sau, tấu chương trên bàn tất cả đều bị hắt sạch xuống.

“Tàn Chư Lưu! Người đứng thật quá quắt mà! Là thừa tướng, dưới một người trên vạn người! Vẫn chưa đủ sao! Nếu không phải tham ô đến bậc này, dân bị nạn của ba châu làm sao nổi dậy, còn khiến triều đình phải phái binh đi trấn áp! Bây giờ bách tính nói gì chứ! Nói ta là thứ hôn quân! Bắt! Bắt hết... những tên sâu mọt này cho ta!”

Đêm hôm đó mọi thứ lật sang một trang mới, Tứ hoàng tử Mộ Dung Đinh Hiên xưa nay không tranh với đời lạng lẽ mang theo thị vệ bắt gọn Tàn thừa tướng Tàn Chư Lưu, Lại bộ thượng thư Trương Phùng Cảnh, tả tướng quân Lục Bính... Những quan viên trên tam phẩm bị dính dáng đã hơn hai mươi người. Triều đình được thiết lập lại, Thái tử Mộ Dung Lăng bị ông ngoại mình liên lụy phải lặn lội đến đi ba châu để trấn an dân tị nạn.

Mộ Dung Nghi cùng Tiểu Vũ đứng trước cửa đại lao Hình bộ đón tiếp Lục Tử Mặc, vì y là vị quan liêm khiết nên được Hoàng Đế đề bạt lên làm Hình bộ thượng thư, cùng Mộ Dung Đinh Hiên tra án rõ này.

Đang lúc Mộ Dung Nghi nhiệt tình hỏi thăm rằng Lục Tử Mặc nên ăn nhiều vào để bồi bổ thân thể thế này thế nọ, Lục Tử Mặc lại nhíu mày bảo rằng: “Tàn thừa tướng bị hạ bệ dễ dàng như vậy thật đáng ngờ...”

Mộ Dung Vũ cũng có chút hoài nghi “Đúng đó, phụ hoàng dù sao cũng là do một tay lão ta phò trợ, còn tưởng rằng phụ hoàng sẽ không dễ dàng động đến lão, hiện tại thì hình như phụ hoàng cũng muốn hắt đổ lão.”

“Đừng có nghĩ nữa đi, Tử Mặc thoát nạn là tốt rồi!” Trong lòng Mộ Dung Nghi cũng chợt dâng lên một nỗi bất an khó hiểu.

Ồ kia gió nổi, sắp chuyển mùa rồi chẳng...

Tiểu Vũ bên cạnh nhìn rồi khều khều nó, Tiểu Vũ dường như đã cảm nhận được sự bất an trong nó, nắm tay nó thật chặt.

Trong Lạc Hà điện, Mộ Dung Phi Dật nhìn ánh nến chập chờn, trên vai là đầu của Thanh Trúc công tử đang tựa vào.

“Nghe nói phụ hoàng dạo gần đây thân thể không khỏe, người không ở cùng người sao?” Ngón tay Phi Dật nhàn nhàn quăn lấy một lọn tóc mảnh của Thanh Trúc.

“Điện hạ thật là vong ân phụ nghĩa đó, nếu như không phải ta kể với Hoàng Thượng là Tàn Chư Lưu chiếm lấy tòa lầu Hoàng Thượng ban cho ta, mách với ngài ấy là lão ta ba hoa rằng nếu không nhờ ơn lão ta thì Hoàng Thượng làm gì có giang sơn này, huống hồ là một tòa lầu, thì Hoàng Thượng làm sao đá hần xuống chứ?”

“Muốn trách thì trách Tần Chư Lưu quá cứng Tam ca đi, tham ô nhiều tới mức ấy chẳng qua cũng chỉ muốn xây cho tên kia một cơ ngơi vững chắc, nếu không, ta cũng đâu cần động tới hần sớm như vậy.”

“Đâu trách Lục điện hạ được chứ, chẳng phải người chưa từng lên tiếng hay sao? Là nô tài mà dám khi quân phạm thượng, là Tần Chư Lưu tự mình chọc giận Hoàng Thượng!” Thanh Trúc ngồi dậy, “Nhưng mà, hình như vừa nãy ta nghe thấy người gọi tên Cửu điện hạ thì phải? ‘Nhà quê’ đúng chứ? Phải chăng vì đạo này Cửu điện hạ cứ miệt mài lui tới nơi quân doanh ở tận ngoại ô xa xôi cách trở nên hai người không có cơ hội gặp mặt, hửm?”

Phi Dật không đáp lời, chỉ băng quơ nói: “Gần đây bạo dân rất cần rờ, không biết có ầm ĩ đến trong cung không nhỉ?”

35. Chương 35

Cuộc khởi nghĩa của dân chúng càng ngày càng diễn ra theo chiều hướng xấu, thành Húc ở gần kinh thành nhất cũng vừa bị công phá, khiến cả kinh thành vô cùng hoang mang. Tam hoàng tử Mộ Dung Ngọc mang binh đi viện trợ Thái tử trấn áp bạo dân, những châu quận lân cận cũng đều đã điều động binh mã đi trước tiếp viện.

Mộ Dung Nghi vốn cho rằng Tiểu Vũ trở về rồi thì hai đứa sẽ có thời gian vui vẻ bên nhau, ai ngờ vừa về thì Tiểu Vũ lại bị điều đi trấn giữ kinh thành.

Mộ Dung Nghi tiễn cậu đến cửa cung, Tiểu Vũ ôm chặt nó, một hồi lâu mới lên tiếng, “Cửu ca yên tâm, đệ sẽ bảo vệ chúng ta, bất luận là huynh, hay là mẫu phi, hay là phụ hoàng, đệ sẽ bảo vệ cho tất cả mọi người!”

Mộ Dung Nghi nhắm hai mắt lại, lắc đầu, “Huynh cũng là đàn ông mà, huynh sẽ biết tự bảo vệ chính mình. Điều mà bây giờ đệ cần quan tâm nhất không phải là làm thế nào để bảo vệ mọi người, mà là làm sao để nhất định bình an vô sự trở về kia!”

Tiểu Vũ nhìn gương mặt lo lắng của Mộ Dung Nghi, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt nó: “Trước khi đệ trở về, không được gầy đi đâu đó.”

“...” Mộ Dung Nghi đành bất đắc dĩ mà lắc đầu cười khổ.

“Sau đó, xin phụ hoàng ban cho chúng ta phủ đệ, rời cung, mỗi ngày du sơn ngoạn thủy, ném mĩ vị nhân gian, vinh viễn không rời, huynh nói, có được không?” Đôi mắt Tiểu Vũ tràn ngập tin tưởng, như mặt hồ sâu thẳm, thanh âm êm dịu, tựa như là mộng làm người ta mãi trầm luân, chẳng cần tỉnh dậy.

“Một lời... đã định...” Mộ Dung Nghi vươn tay ra, cả hai bàn tay cùng ăn ý vỗ vào nhau.

Tiểu Vũ xoay người lên ngựa, tình cảnh này hết như bốn năm về trước khi cậu bị phụ hoàng đầy đến Thục Châu.

Mảnh áo choàng theo vó ngựa phấp phới như sóng biển dập dềnh, Mộ Dung Nghi đứng trông theo bóng cậu mỗi lúc một khuất xa, bỗng trái tim mãnh liệt đập dồn...

Như là điềm báo của một cuộc chia phôi.

Ba ngày sau, tin chiến trận được truyền về, Thái tử Mộ Dung Lăng bị bạo dân bắt được, Tam hoàng tử Mộ Dung Ngọc không tìm được cách cứu viện, dâng thư thỉnh triều đình phái người đến đàm phán với họ.

Hoàng Thượng nghe tin xong giận đến thổ huyết, sau đó tất cả thái y được triệu hồi vào cung.

Nhìn sắc mặt của những thái y đến xem mạch là biết bệnh tình của Hoàng Thượng không hề khả quan chút nào, mà tâm tình Ngài cũng không được vui, hết thấy Nương Nương, Hoàng tử đến vấn an đều bị cho lui cả, chỉ giữ lại một mình vị Thanh Trúc công tử hầu cạnh bên.

“Thanh Trúc... Người nói xem Thái tử thế nào mà lại...” Hoàng Thượng vừa mở miệng nói là lại ho, Thanh Trúc công tử lập tức vươn tay ra vuốt ngực cho Hoàng Thượng, Người bèn nắm tay Thanh Trúc, “Hãy a, Trẫm sợ là không qua khỏi...”

“Hoàng Thượng chỉ là nhất thời buồn rầu, chờ bạo loạn qua rồi, Hoàng Thượng không còn phiền lòng nữa, chắc chắn sức khỏe cũng khởi sắc thôi.” Thanh Trúc kể sát tai Hoàng Thượng nói khẽ, “Nhưng mà, bên ngoài có vài lời đồn ác ý.... Rằng Hoàng Thượng người vì Thái tử quá bất tài mà lo lắng để vị sau này...”

“Làm sao ta không lo được chứ, Thái tử tuy rằng chính trực nhưng không rành mưu lược, ngày sau lên ngôi chắc chắn mọi việc đều nghe theo Tần Chư Lưu, ta cách chức thừa tướng cũng một phần là vì nguyên do này. Mà nay nó lại bị bạo dân bắt giữ, lỡ như có chuyện gì xảy ra.... Hầy... Tam hoàng tử Mộ Dung Ngọc, bảo nó làm tướng quân đem binh mã đi thống nhất thiên hạ còn được đi, chứ thằng nhóc này thực sự là không có đầu óc đâu; còn thằng con thứ tư này, trầm rất vừa ý nó, nhưng nó lại không ưa tranh đoạt, coi quyền lực như cỏ rác, sợ rằng lỡ như truyền ngôi cho nó, nó cũng chẳng thêm để mắt đến, chỉ đơn giản là đem tặng phút cho ai đó thì khổ; Lão Ngũ, hừm, nó còn thua cả lão Tam!” Hoàng Thượng càng nói càng bực mình.

“Đúng vậy, mấy vị điện hạ còn lại tuổi vẫn còn quá nhỏ, Thập điện hạ mặc dù có công, nhưng chưa phải là tốt nhất.”

Hoàng Thượng muốn ngồi dậy, ý bảo Thanh Trúc thỉnh thừa tướng vừa nhậm chức Triệu Lam cùng với một số vị đại quan vào cung.

Hoàng Thượng đem nỗi trăn trở bàn với các vị đại thần, hỏi bọn họ cuối cùng nên đem để vị truyền cho ai.

Nhưng các vị đại thần của chúng ta cứ hết thảo luận rồi lại thảo luận, nên hay là không nên lập tân Thái tử, thảo luận cả buổi, Hoàng Thượng càng rầu hơn. Nhìn lại, chỉ có thừa tướng Triệu Lam này giờ lặng thinh, chỉ bình thần đứng giữa mọi người.

“Triệu ái khanh thấy thế nào?” Ngay lập tức mọi người im lặng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần cho rằng, lúc này thế sự nhiễu loạn, Thái tử còn đang bị bắt giữ, chưa biết rằng có về được hay không, huống hồ Thái tử với tiền Thừa tướng quan hệ máu mủ, cho dù trở về được cũng chưa chắc lấy được lòng người, vì thế, vi thần nghĩ việc Hoàng Thượng quyết định lập Thái tử là một hành động vô cùng sáng suốt.”

Vừa dứt lời, ai nấy đều thi nhau phụ họa.

“Vậy nên lập vị hoàng tử nào?” Hoàng Thượng đặt câu hỏi, mọi người cùng trầm ngâm.

“Thần cho rằng...” Triệu Lam tiến lên, nói, “nên lập Lục điện hạ Mộ Dung Phi Dật.”

“Cái này,” Hoàng Thượng nhíu mày, “Phi Dật tính cách phóng đảng, e là...”

“Hoàng Thượng,” Triệu Lam cười, “Tại sao Lục điện hạ lại phóng đảng như vậy chứ? Vì Dụ phi nương nương bị tiền Hoàng Hậu hãm hại, Lục điện hạ lẽ nào không đau lòng, mượn cái phóng đảng để che giấu cái ê chề, điều này có thể tha thứ được. Bệ hạ, người còn nhớ chứ, Lục điện hạ ba tuổi biết chữ, sáu tuổi làm thơ, mười tuổi viết quốc sách vạn từ, ngày xưa bệ hạ cũng từng muốn lập người làm Thái tử mà?”

“Nhưng mà bây giờ...” Mặt Hoàng Thượng có chút cảm thương.

“Bệ hạ, người nhìn xem,” Triệu Lam đem một tờ giấy dâng lên, “Tất cả mọi người, ai ai cũng đều biết Lục Tử Mặc văn tài xuất chúng, có cái nhìn vô cùng thiết thực với thế sự, đây là lời bình của Lục điện hạ cho ‘Phương pháp trị thủy’ của Lục đại nhân mà thần vô tình có được, Hoàng Thượng xem qua liền biết Lục điện hạ trong lòng mang thiên hạ.”

Hoàng Thượng nhìn mảnh giấy trong tay, cảm thán: “Trẫm vẫn cho rằng để cho Phi Dật tự do làm những gì nó muốn coi như là để bù đắp việc mẹ nó qua đời, thì ra Trẫm sai rồi...”

“Hoàng Thượng, bây giờ triều đình đại thần chia bè kết phái, bất kể là giữ lại Thái tử hay lập Tam điện hạ, Tứ điện hạ lên, thế lực khắp nơi vẫn không thể cân bằng, nhưng Lục điện hạ xưa nay chưa từng chia phe phái...”

“Trẫm hiểu, chư vị ái khanh à, Trẫm sẽ suy xét kĩ càng.” Hoàng Thượng đưa tay ý bảo bọn họ rời đi.

36. Chương 36

Chư vị đại thần lần lượt rời đi, trong lòng đều tự hiểu rằng Hoàng Thượng đã có chủ ý riêng của mình.

“Thanh Trúc à, trăm đình lập Phi Dật làm thái tử, người thấy thấy nào?” Hoàng Thượng nghiêng người nhìn Thanh Trúc đang pha trà bên cạnh.

“Những chuyện quốc gia đại sự này... Thanh Trúc không rành cho lắm. Lục Điện hạ có thể làm một vị minh quân hay không, Thanh Trúc không biết. Nhưng Thanh Trúc nghĩ, nếu Thái tử lên ngôi, hoàng hậu nương nương sẽ không để yên cho Thanh Trúc, còn Tứ điện hạ, Cửu điện hạ rồi Thập điện hạ cùng nhau hạch tội ông ngoại của Thái Tử, ngày Thái tử trở thành đế vương, e rằng bọn họ...” Thanh Trúc dừng lại, liếc nhìn đôi mày Hoàng Thượng đang chau lại, “Tam điện hạ độc tài, Tứ điện hạ vô tâm, Ngũ điện hạ bất tài...”

“Xem ra chỉ còn mình Phi Dật...” Hoàng Thượng thở dài, không nhận ra trên gương mặt Thanh Trúc lặng lẽ khoét nên một nụ cười.

Trên cổng Ngọ Môn, Mộ Dung Nghi đắm đắm nhìn về một phương trời xa xăm.

Lúc nào bạo động mới có thể chấm dứt, nó cùng cậu liệu có thể nắm tay nhau đi đến cùng trời cuối đất chăng?

Đằng sau tiếng vó ngựa loan tin vừa chạy như bay vào cung là một tầng gió cát mịt mù.

“Báo tình thế nguy cấp! Tam điện hạ bị bạo dân tại châu Ngô bao vây!”

Hoàng đế nghe tin, ngắt tại chỗ.

Thái y sau khi hội chẩn thông báo rằng tình huống rất không ổn, bệnh tình của Hoàng Thượng vốn đang không được khả quan cho lắm bỗng dưng bị kích động dẫn đến khí huyết không thông.

Hoàng Thượng dường như cũng biết ngày sắp không xong rồi, gọi mấy vị hoàng tử trong cung, nhất phẩm đại thần đến Tẩm điện, tại nơi ấy, tuyên bố chiếu thư sắc lập Lục Hoàng tử Mộ Dung Phi Dật kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Những vị đại thần sau khi nghe tin này cũng không có vẻ gì gọi là kinh ngạc, những vị hoàng tử khác đều hết sức che giấu nỗi bất ngờ với chiếu thư này, chỉ có một mình Mộ Dung Nghi tròn mắt ngây ngẩn, ngôi vị hoàng đế đáng lẽ phải do Thái tử ca ca thừa kế chứ?

Hoàng Thượng dằn dò với chư vị đại thần việc hậu sự, Mộ Dung Nghi trước giờ không thân thiết gì với phụ hoàng, nhưng trước cảnh tình này đầy nước mắt vẫn lặn dài. Cuối cùng, Hoàng Thượng giữ Phi Dật lại, có chuyện muốn nói.

“Phi Dật, phụ hoàng biết...” Hoàng Thượng muốn nói gì đó nhưng Phi Dật chỉ mỉm cười, cúi thấp xuống.

“Phụ hoàng,” trong một khoảnh khắc, Hoàng Thượng ngỡ ngàng thấy được một loại biểu cảm vừa mê hoặc vừa tàn nhẫn lộ ra trên gương mặt trước nay phóng đảng bất kham của đứa con trai.

“Người biết Thanh Trúc yêu ai nhất không?”

“Đương nhiên là Trầm...” Hoàng Thượng bỗng dưng cảm thấy bất an.

“Sai rồi, là con đó,” Mộ Dung Phi Dật thỏa mãn khi thấy nét mặt kinh ngạc của phụ hoàng.

“Người biết kẻ bày mưu hãm hại Lục Tử Mặc khiến hấn gánh chịu trăm ngàn tiếng xấu không?”

“Tần... Chư Lưu...” Hoàng Thượng thần thờ đáp.

“Sai, lại là con,” Mộ Dung Phi Dật giả vờ hiểu thảo vuốt vuốt ngực cho Hoàng Thượng, “Bởi vì Lục Tử Mặc bị hãm hại rồi thì Cửu đệ mới có thể cố gắng hết sức cứu hấn, một khi Cửu đệ muốn làm việc gì, chắc chắn Đình Hiên sẽ ra tay giúp đỡ. Mà việc mà Đình Hiên đã muốn làm, lẽ nào lại làm không được? Bọn họ lao tâm khổ tứ hất rơi Tần Chư Lưu, con mới có thể nâng Triệu Lam lên thay thế.... Phụ hoàng của con ơi, chắc người không biết gã Triệu Lam ấy càng yêu mẹ con say đắm bao nhiêu thì càng có ý muốn phù trợ lên Vương vị bấy nhiêu đâu nhỉ?”

“Con... con nói bậy bạ gì đó...” Trong mắt Hoàng Thượng tràn ngập ngỡ ngàng, cả người run lên vì sợ hãi.

“Phụ hoàng biết bạo loạn lần này sao lại lớn tới vậy không? Bởi vì tên cầm đầu chính là Vệ Phong, thủ hạ tâm phúc của con, nên người cứ yên tâm đi, trận bạo loạn lần này con hoàn toàn có thể trấn áp được!”

“Mày... Mày...” Hoàng Thượng vươn tay muốn xé lấy con quỷ trước mặt mình, như đôi tay quơ quào mãi vẫn chẳng bắt được gì.

Mộ Dung Phi Dật ung dung ngồi ở đằng xa, chậm rãi nói: “Đây là để trả thù cho con và mẹ. Nhưng, việc đúng đắn duy nhất người làm suốt cả đời này là mang Nghi nhi đưa về cung, nếu không sợ rằng kiếp này con vĩnh viễn không gặp lại em ấy.”

Một cơn gió thổi qua, nâng nhẹ mảnh rèm châu, lướt qua đôi tay co giật của Hoàng Thượng, xám lạnh như nước.

Nửa khắc sau, toàn bộ hoàng cung bao trùm bởi những tiếng khóc than.

“Hoàng Thượng băng hà, cả nước tiếc thương ”

Nước không thể một ngày không có vua, ba ngày sau Mộ Dung Phi Dật đăng cơ trước đông đảo triều thần.

Lúc bãi triều, bên tai Mộ Dung Nghi là tiếng tung hô tận chín tầng mây “Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”, trong lòng bỗng giật mình, Phụ hoàng đã qua đời? Kể ngồi trên ngai vàng thật sự là Lục ca? Tiểu Vũ vì sao không ở cạnh bên ta?

Mộ Dung Nghi vô thức ngẩng đầu lên, nhìn vị Hoàng Thượng thần thái sắc lạnh trong tay đang nắm giữ thiên hạ nhưng lòng thực ra đã bị khuất phục trước nét cười khuyh thế ấy. Vì Phi Dật mà một đại điển đăng cơ bình thường lại khiến người ta say sưa đến thế.

Lúc đại điển đăng cơ, những lễ quà chúc tụng này nọ đều vì lũ lụt cùng với bạo loạn đều được châm chước. Lúc Phi Dật lệnh cho Mộ Dung Vũ đem theo binh mã tìm cách cứu Tam ca Mộ Dung Ngọc, trong lòng nó cuống hết cả lên, tại sao, tại sao Tiểu Vũ ngày càng rời xa nó vậy?

Nó lặng lẽ siết chặt tay Đinh Hiên, ngón tay Đinh Hiên nhẹ nhàng nhịp nhịp trên mu bàn tay nó. Y vốn định bước lên xin cho Tiểu Vũ được ở lại trấn giữ kinh thành, tiếc là chưa kịp mở miệng đã bị phái đi châu Ngô đàm phán với thủ lĩnh đám bạo dân.

Lúc bãi triều, Đinh Hiên vỗ vai Mộ Dung Nghi: “Cửu đệ, nghe cho rõ đây, ở lại đợi ta cùng Tiểu Vũ trở về, cái gì cũng không được làm, chỉ cần ngồi yên ở điện Huệ Phương là được rồi.”

Mộ Dung Nghi gật đầu: “Tứ ca, huynh nhất định phải giúp đệ, giúp đệ chăm sóc thật tốt cho Tiểu Vũ...”

Cứ như vậy, Tiểu Vũ và Đinh Hiên lặn lội đến châu Ngô.

Nửa tháng sau, bạo động bị triều đình trấn áp thành công, Đinh Hiên đứng ra đàm phán, triều đình đồng ý hỗ trợ một nghìn vạn lượng cho những người dân bị nạn ở cả ba châu, do Lục Tử Mặc đại nhân nổi tiếng đó nay thanh khiết liêm minh giám sát công việc.

Mà Tam ca, còn có đoàn binh của Tiểu Vũ bắt đầu trở về kinh thành.

37. Chương 37

Trước cửa cung Mộ Dung Nghi cùng quan viên các loại hăng hái đứng dàn hàng ngang trong đội ngũ nghênh đón Mộ Dung Ngọc, Mộ Dung Vũ trở về. Nó đang cố tưởng tượng ra hình ảnh Tiểu Vũ của nó cùng Tứ ca cười ngựa oai phong bước vào cổng cung nhưng cuối cùng chỉ thấy Tam ca Mộ Dung Ngọc cùng Tứ ca Đinh Hiên vẻ mặt nghiêm trọng đi đằng trước, phía sau họ là một chiếc xe ngựa chậm chậm lăn bánh theo sau.

Sao thế này? Tiểu Vũ à?

Mộ Dung Nghi xông lên phía trước, chặn đầu xe, đem màn xe xốc lên.

Tiểu Vũ nằm bên trong, sắc mặt trắng bệch, môi không một chút huyết sắc, trước ngực là miếng băng vải tẩm máu. Ngón tay Mộ Dung Nghi run run vươn tới, hơi thở yếu ớt của Tiểu Vũ run rẩy trên đầu ngón tay nó. Mộ Dung Nghi xoa nhẹ lên mặt cậu, nóng quá, hẳn là đang sốt cao.

“Nó.... Bị sao...” Mộ Dung Nghi quay đầu lại.

“Cứu đệ.... Thập đệ lúc dần áp bạo loạn bị trúng tên....” Đinh Hiên xuống ngựa, nhẹ nhàng bắt lấy vai Mộ Dung Nghi, “Vốn muốn mang đệ ấy trở về sớm một chút, nhưng cơn bạo động khiến bọn ta không trở về yên ổn được....”

“Nó chỉ bị thương thôi, sẽ không sao hết mà đúng không?” Mộ Dung Nghi nắm lấy tay Đinh Hiên, run rẩy đến đáng thương.

“Đúng... Chúng ta có nhiều thái y mà....”

Mộ Dung Vũ được đưa về Ngọc Vinh điện, sau khi thái y khám và chữa bệnh xong thương thế rất cục cựa cũng ổn. Mộ Dung Nghi ngày đêm túc trực bên người cậu, vài ngày sau cậu tỉnh lại.

Mộ Dung Nghi ôm cậu, nở nụ cười đầu tiên trong suốt những ngày qua.

“Xin lỗi... Khiến huynh lo lắng rồi....” Tiểu Vũ vươn tay xoa gương mặt tiều tụy của Mộ Dung Nghi.

Mộ Dung Nghi rất cục cựa cũng nhẹ lòng, mối quan tâm hàng đầu của nó mỗi ngày chính là chăm sóc Tiểu Vũ.

Khi nó nghĩ rằng Tiểu Vũ sẽ rất mau khỏi bệnh, Tiểu Vũ bắt đầu sốt nhẹ liên tục, vết thương không thể nào khép miệng, thái y các đến rồi đi không biết bao nhiêu lần, nhưng không đưa ra được cách chữa. Tiểu Vũ từ từ cảm thấy ý thức mất đi sự minh mẫn, rất hay buồn ngủ, mỗi lần yên giấc liền mê man không dưới hai ngày. Uống không ít thuốc, ăn không ít thứ, nhưng cơ thể ấy ngày càng gây rộc đi.

Mộ Dung Nghi mỗi ngày đều sống trong lo sợ, sợ rằng Tiểu Vũ trong giấc ngủ kia sẽ vĩnh viễn rời xa nó, nó đêm đêm sợ đến không dám nhắm mắt, bất kể là Đinh Hiên hay Tiểu Lam tử đến khuyên nó, nó cũng không chịu đi.

Ban đêm gió hơi lạnh, Mộ Dung Nghi ngồi trước giường Tiểu Vũ vô ý thiếp đi, đột ngột giật mình thức dậy thì chuyện đầu tiên nó làm là xem Tiểu Vũ có tỉnh chưa, đáng tiếc người vẫn nằm yên đấy không nhúc nhích. Nó thở dài, cúi đầu mới phát hiện một mảnh áo choàng trên vai mình, quay đầu lại:

“Lục... À không, Hoàng huynh.” Mộ Dung Nghi định khom người hành lễ, chưa bao giờ nó nghĩ rằng khuya thế này mà Mộ Dung Phi Dật còn đến thăm.

Mộ Dung Phi Dật ấn nó về chỗ cũ, nhìn Mộ Dung Vũ nằm trên giường, nói: “Nếu có thể được em lo lắng như vậy, có ngủ suốt đời trăm cũng nguyện ý.”

Mộ Dung Nghi ngẩng đầu nhìn Lục ca tôn quý trước mắt mình, chưa bao giờ nó thấy qua nụ cười nào lại đáng cay đến thế. Phi Dật thoáng cái đã bước đi, Mộ Dung Nghi bỗng nhiên cảm nhận được một sự quyết tuyệt lạnh đến buốt xương.

Buổi sáng ngày hôm sau, Mộ Dung Nghi bị một cánh tay lay tỉnh, nhấp nhem mở mắt ra, liền nghe tiếng nói khàn khàn: “Cứu ca.... Đệ muốn uống nước....”

“Tiểu Vũ, người tỉnh rồi!” Mộ Dung Nghi phấn khởi không thôi.

“Ừm.... Huynh chăm ta như thế, sao ta có thể không tỉnh chứ...” Tiểu Vũ cười yếu ớt. “Ngoài trời nắng đẹp quá, đệ muốn đi dạo thao trường.... Xem cánh đồng hoa vàng nữa...”

“Đệ muốn đi à? Chờ đệ khỏe một chút mình đi xem!”

“Không.... Bây giờ đi đi.... Không cho đệ đi, đệ không thèm uống thuốc...” Tiểu Vũ tự nhiên lại cố chấp đến lạ.

Mộ Dung Nghi hết cách, không biết làm gì hơn là chuẩn bị xe ngựa, mang Tiểu Vũ đến thao trường.

Hai người ngồi trong xe ngựa, trước mắt là một cánh đồng hoa vàng mênh mông, dập dềnh xao động dưới ánh dương rạng rỡ.

“Đẹp quá, Cữu ca.” Đầu Tiểu Vũ tựa vào vai Mộ Dung Nghi, ánh mắt lại như đã phiêu đến đường chân trời nổi liền cánh đồng hoa vàng với thình không xanh biếc.

“Ừm...” Mộ Dung Nghi gác cằm lên đầu Tiểu Vũ, cùng nó nhìn về phương xa.

“Thật là muốn thấy chúng biến thành cầu bông, bay bay khắp trời...” Tiểu Vũ mỉm cười.

“Được, đợi tới lúc đó chúng ta lại cùng đến xem.”

“Cữu ca, đệ hạnh phúc lắm...”

Mãi đến giữa trưa hai người vẫn còn tựa vào nhau, rất nhiều năm sau đó, Mộ Dung Nghi vẫn ước rằng phải chỉ thời gian đứng lại ngay khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc mình tâm tình lúc nào cũng tràn đầy sự nhiệt huyết cùng người thiếu niên kia ngồi cạnh bên nhau, giản đơn mà ấm áp.

“Tiểu Vũ, trưa rồi, chúng ta về cung thôi.” Mộ Dung Nghi lay lay Tiểu Vũ nằm trong lòng, nhưng nó không có phản ứng.

“Tiểu Vũ, đừng không nhéo nữa, ngày mai mình lại đến nữa, được không?” Mộ Dung Nghi cọ cọ mặt Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ...” nó ôm siết Tiểu Vũ vào lòng, “Đừng bỏ huynh mà, được không?”

Nó nâng đầu Tiểu Vũ đặt tựa lên vai mình, nhưng sau đó, đầu của Tiểu Vũ trượt xuống, lại gác thêm một lần, vẫn trượt.

Ánh mặt trời vẫn dịu dàng ngời sáng, phác họa trên người Tiểu Vũ những dấu tích muôn màu, khoe môi cậu cong lên, tựa như vẫn còn mãi đắm chìm trong niềm hạnh phúc nho nhỏ ấy.

Mặt trời dần khuất núi, mãi đến khi tia hoàng hôn cuối cùng cũng ẩn vào chân mây.

Đình Hiên đứng trước xe ngựa, nhìn Mộ Dung Nghi đang ôm lấy Tiểu Vũ.

“Cữu đệ...” Khi thấy ánh nhìn thần thờ của Mộ Dung Nghi, y nhắm mắt, thở dài khe khẽ. Chạnh nhớ đến một bài thơ của Nam Cao, tên là “Trôi”

“Tôi thả con thuyền giấy

con thuyền giấy trôi

tôi thả một bông hoa

bông hoa trôi

tôi thả một chiếc lá

chiếc lá trôi

tôi ôm em trong tay

em vẫn trôi “

38. Chương 38

Đình Hiên đánh xe ngựa quay về cung, lần thứ hai màn vén lên, Mộ Dung Nghi vẫn ngồi như thế, bất động.

“Cữu đệ,” Đình Hiên tiến vào, muốn tách Mộ Dung Nghi và Tiểu Vũ ra, vừa kéo mạnh một chút, Mộ Dung Nghi bỗng nhiên run rẩy, ôm Tiểu Vũ lúi vào trong góc, hét lên thất thanh: “Không được tách bọn ta ra! Không được tách bọn ta ra!”

Nhìn dáng vẻ của nó, Đình Hiên lần đầu biết cái gì gọi là đau lòng.

Mãi đến khi ánh trăng treo lơ lửng trên đỉnh cung điện, Mộ Dung Phi Dật đến trước xe ngựa, nhìn Mộ Dung Nghi ngồi bên trong, hần lẳng lặng ngồi cạnh nó, đặt tay lên đầu nó, dịu dàng khẽ bảo: “Không có Tiểu Vũ, ta cũng sẽ ở bên người, buông nó ra đi, được không?”

“Các người không giống vậy.... Không giống mà....” Mộ Dung Nghi ngơ ngác ngẩng đầu.

“Bọn ta.... Không giống chỗ nào?” Giọng Mộ Dung Phi Dật bắt đầu run lên.

“Lỡ mà buông đệ ấy ra.... Thì sẽ không được gặp nữa.”

Phi Dật không nói gì, hai tay ôm siết Mộ Dung Nghi, cúi đầu.

Giây phút đó, Đinh Hiên bên ngoài xe ngựa giống như đã hiểu rõ điều gì.

Nửa tháng sau, Mộ Dung Nghi vẫn ngơ ngác ôm Tiểu Vũ, Tiểu Lam tử thính thoảng rót nước cho nó mà thở dài. Mỗi buổi tối, Phi Dật đều đến thăm nó, dứt từng thìa cháo một vào miệng nó, điều này khiến ngay đến Tiểu Lam tử cũng kinh ngạc, trước giờ nó chưa bao giờ nghĩ vị Hoàng Thượng bị người ta hình dung rằng “phóng đảng bất kham” lại có lúc dịu dàng đến thế.

Cửa đột nhiên bị xô mạnh ra, gió thốc vào phần phật, Mộ Dung Nghi rướn người chỉ vào cửa kêu to: “Đóng cửa mau! Đóng cửa mau! Đừng để Tiểu Vũ cảm lạnh!”

Vừa dứt lời, người mở cửa đã tát thẳng vào mặt Mộ Dung Nghi, máu rỉ xuống khóe môi.

“Nếu biết con suốt đời này cứ ử ệ tuyệt vọng như thế này, mẹ thà lúc đó bóp chết con cho rồi còn hơn sinh ra một thằng con như vậy!” Uẩn Phi hơi ngửa đầu, ánh mắt toát ra nỗi niềm chua xót, “Con hiểu mà, Tiểu Vũ trấn áp bạo động vì ai? Là vì muốn đem lại cho con một cuộc sống bình an vô sự! Là để con được sống! Mà bây giờ con lại lãng phí cuộc đời mà Tiểu Vũ phải đánh đổi bằng cả mạng sống của mình! Về suy sụp này của con, chẳng nói lên điều gì ngoài hai chữ ‘nhu nhược’! Con không có tư cách nhận những gì Tiểu Vũ đã từng li từng tí bảo vệ!”

Mộ Dung Nghi giật mình nhìn người phụ nữ thương tâm cực độ trước mặt mình, bỗng dòng lệ tưởng chừng đã cạn khô lại ứa tràn nơi khóe mắt. Vậy mà nó đã quên, quên công ơn dưỡng dục của mẹ, quên Tiểu Vũ một lần lại một lần bảo với nó: “Đệ sẽ bảo vệ huynh.” Vậy mà bây giờ nó dẫm đạp lên thứ mà Tiểu Vũ hết lòng trân trọng. Nó nhìn người nằm trong lòng trái tim đã ngừng đập, chậm chậm buông ra. Em là gió, cho nên, huynh phải buông tay chứ nhỉ?

Ba ngày sau, Tiểu Vũ được an táng tại Hoàng Lăng.

Mộ Dung Nghi đứng ở cổng thành, đã bao lần tại nơi này, nó tưởng tượng ra người thiếu niên cưỡi ngựa nhảy xuống ngay trước mắt nó. Mà nay, ngoại trừ gió thốc liên hồi, chỉ là một con đường sỏi đá kéo dài đến vô tận.

“Người sẽ không bao giờ quên nó đâu, đúng không?” Chẳng biết từ lúc nào, Phi Dật đến bên cạnh nó, tựa vào tường thành bên cạnh nó.

“Đúng.”

“Thật đáng buồn, người sống vĩnh viễn không thể nào so sánh được với người đã khuất.”

Mộ Dung Nghi nghiêng người qua, nhìn những sợi tóc của hoàng huynh tán loạn trong gió mà thầm thở dài. Y cũng biết buồn chứ, chỉ là giấu đi quá lâu, đến cuối cùng lại quên mất làm sao để buồn rồi.

Cuộc sống của Mộ Dung Nghi dần dần bình thường trở lại, mỗi ngày nếu không đọc sách thì là chơi cờ với Tiểu Lam tử, khiến Tiểu Lam tử hơi không quen. Trước đây Mộ Dung Nghi lúc nào cũng trèo nóc nhà, leo cây bắn chim, không có việc gì thì lên chuồn ra thao trường, từ khi mười sáu tuổi đủ thì nghiệm chạy ra ngoài cung, khiến cho Tiểu Lam tử nó ôm đầu ngồi trong Huê Phương điện không ngừng lẩm bẩm: “Sao giờ còn chưa chịu về...” Mà nay, chủ tử của nó lặng im đến thâm trầm.

Kì thực, Mộ Dung Nghi cũng không muốn thay đổi thói quen sống của mình, nhưng mỗi nơi chốn đều in dấu của Tiểu Vũ. Có những chuyện không phải không muốn nhớ, nhưng mỗi khi nhớ đến, lòng sẽ quặn đau.

Những ngày cuối hạ, Mộ Dung Phi Dật thu xếp việc triều chính dành ra một ngày một đêm đưa Mộ Dung Nghi đến mảnh đất ở ngoại ô.

“Ta còn nhớ, lúc đánh cược thắng thua với Ngũ ca cũng vào khoảng thời gian này.” Tòa nhà lớn chẳng thua gì phủ Vương gia.

Phi Dật mỉm cười, nắm tay Mộ Dung Nghi đi đến ban công.

“A.... Ruộng ngô lớn quá!” Mộ Dung Nghi tròn mắt, một mảnh xanh vàng dập dềnh như sóng bể, tít tắp không thấy chân trời, nhắm mắt lại, dường như còn nghe thấy mùi ngô nhè nhẹ ươm trong gió.

“Trước đây, đệ nói là thích chạy chơi trong ruộng ngô nhất, đệ nói rằng thích âm thanh gầy đổ của cây ngô, khi đệ gĩa chân lên, thả người về phía trước, lúc sắp ngã xuống thì tiện tay kéo mấy cây ngô kia ngã xuống theo.” Ánh mắt Phi Dật trôi đi xa, tựa như đã đi đến một thế giới khác.

“Ha ha, hình như là vậy,” Mộ Dung Nghi sờ mũi, “Chỉ là đệ không có nhớ là nói cho huynh nghe lúc nào hết nha!”

“Đúng vậy, chỉ có ta nhớ mà thôi, lúc trước đệ gọi ta là Phi Dật ca ca.”

“Hoàng huynh, từ khi nào mà người bắt đầu dịu dàng với ta vậy?”

“A...” Mộ Dung Phi Dật buông rũ mi rèm, “Ta đối với em chưa hề thay đổi, chỉ là, em chưa bao giờ nhận ra thôi.” 2 tháng nữa....

39. Chương 39

Mười năm trước, có một vị hoàng tử bé, mẫu thân của nó là Dự phi, mỹ nhân khuynh thế, xinh đẹp nhất lục cung, cũng là mục tiêu đáng ghê tởm nhất của Hoàng Hậu và các vị phi tần. Một hôm, vị hoàng tử bé ấy nuôi được một chú thỏ trắng, mỗi ngày đều bông nó đi chơi khắp nơi vui chơi là vui, không may gặp phải Hoàng Hậu nương nương tại Ngự hoa viên. Hoàng Hậu nương nương hỏi, Phi Dật à con có thích con thỏ này không? Hoàng tử gật gù đầu. Hoàng Hậu nương nương cười bảo, hèn gì mà con thỏ béo núc, Đức công công, người bảo người đem con thỏ này nấu canh rồi ban cho các nương nương mỗi người nếm thử một chén đi. Vì thế, chiều hôm ấy bé con thấy một chén canh thịt thỏ được bưng vào tẩm cung của nó. Dự phi xoa đầu vị hoàng tử mà nói, Phi Dật à, Hậu cung này là nơi mà hễ con càng thích cái gì thì càng phải lờ nó đi, vậy thì con mới có thể bảo vệ nó được.

“Nghi nhi, ở trước mặt bao nhiêu người, cười nhạt em, là bảo vệ em và cũng chính là phương thức dịu dàng của ta.” Phi Dật kể xong câu chuyện xưa kia, nhẹ nhàng bảo.

“Lục...ca...” Trong nháy mắt, chân mày Mộ Dung Nghi không kềm được mà nhăn lại, trong mắt là một nỗi mong lung.

“Đáng tiếc, cái phương thức ấy cũng đã đẩy em vào vòng tay người khác.” Phi Dật vén mớ tóc lòa xòa trong gió, “Nhưng mà từ giờ trở đi, ta đã có quyền đối xử với em như ta vẫn hằng khao khát.”

Phi Dật trước mắt này nơi nét mi đường mày chẳng có sự mê hoặc chết người, trong mắt cũng không tồn đọng một tia phóng đảng bất kham nào, khóe môi cong lên cũng chẳng hề lộ ra chút gì châm biếm, chỉ là một Phi Dật lặng yên, nhưng khiến Mộ Dung Nghi như đứng trước vực thẳm, ánh mắt không biết từ khi nào đã rơi thẳng xuống đó.

Một tháng sau, Mộ Dung Nghi lại đến hoàng lăng viếng mộ Tiểu Vũ, Tiểu Lam tử vấn dĩ muốn về chung, Mộ Dung Nghi phải hết lần này đến lần khác thuyết phục rằng bản thân suy nghĩ thông suốt cả rồi, tuyệt đối không làm chuyện gì điên rồ cả đâu, chỉ là muốn một mình trò chuyện với Tiểu Vũ mà thôi.

Cậu mua điểm tâm, nước trà ở ngoài cung vào ngồi trước mộ Tiểu Vũ đến tận khi mặt trời đã khuất bóng nơi ngọn núi đằng tây.

“Tiểu Vũ này, đệ nói xem sao trà này không ngon như hồi đó vậy?” Mộ Dung Nghi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Chắc là vì mỗi lần đều bị đệ chọc cười, trong lòng rất vui, ăn cái gì cũng thấy ngon cả...”

“Cửu vương gia nhớ Mộ Dung Vũ tới vậy, chắc là không muốn biết ngài ấy chết như thế nào đâu nhỉ?” Đột nhiên giọng nói của một người đàn ông vang lên từ đằng sau, Mộ Dung Nghi quay đầu lại, không ngờ lại thấy Thanh Trúc công tử.

“Sao người lại ở đây?”

“Sao, bệ hạ chưa từng nói qua với ngài là Thanh Trúc thủ lãg cho tiên đế à?” Thanh Trúc cười nói.

“Cớ gì người lại hỏi ta có biết nguyên nhân cái chết của Tiểu Vũ hay không? Đệ ấy hi sinh không phải là do trúng tên...” Mộ Dung Nghi nhú mày, nếu là tên Thanh Trúc này nói, cậu không muốn nghe, nhưng một khi nói về Tiểu Vũ, dù có ghét Thanh Trúc đến thế nào, chính bản thân cũng không nhịn được mà hỏi thử.

“Ngài có biết có một loại thuốc tên là ‘Ái lô’ không?”

“Chưa nghe.”

“Đây là một loại thuốc khá là đặc biệt, mỗi ngày chỉ cần cho một chút vào thức ăn của một ai đó, vết thương của người này sẽ không khép miệng, cứ liên tục sốt nhẹ không dứt, qua một thời gian thì suy tim mà chết.” Thanh Trúc công tử sâu xa mà nhìn Mộ Dung Nghi đang ngây ra.

Lời kể của Thanh Trúc với bệnh trạng của Tiểu Vũ giống nhau như đúc, lẽ nào Tiểu Vũ bị người ta hạ loại độc này mà chậm rãi chết mòn? Càng nghĩ càng thấy lạ, ngay từ đầu thái y đã nói là vết thương của Tiểu Vũ không nguy hiểm, vậy tại sao miệng vết thương không khép lại? “Người nói cho ta biết những... này là có mục đích gì hả?” Mộ Dung Nghi cảnh giác hỏi.

“Đương nhiên không phải vì Tiểu Vũ. Chỉ là muốn nhìn thấy người khổ sở một chút thôi. Người khổ sở, vậy thì hần cũng chẳng bao giờ được yên bình đâu.”

“Người nói ai?”

“Cái gì cũng nói toạc ra cả thì còn gì hay ho chứ. Nếu không ngại thì người đi hỏi Thôi thái y thử xem, rốt cục ai là người sai ông ta đổi thuốc đó cho Tiểu Vũ uống.” Thanh Trúc nói xong câu đó liền cất bước, để lại một Mộ Dung Nghi cau mày ngây ngẩn.

Tất nhiên nó sẽ đi hỏi Thôi thái y, nhưng nó biết nếu chỉ hỏi suông thì đời nào tìm ra đáp án chứ, hơn nữa, nếu nó nhớ không lầm thì Thôi thái y đang chuẩn bị cáo lão hồi hương.

Mộ Dung Nghi hồi cung liền tới Ngọc Vinh điện đem chiếc áo giáp mà Tiểu Vũ từng khoác mang trở về, sau đó bảo Tiểu Lam tử chuẩn bị một sợi dây đủ dài, đợi lúc phòng thuốc không có ai thì đem sợi dây luồn qua cửa sổ.

Đêm đó, Thôi thái y trở về phòng thuốc thu xếp đồ đạc, Mộ Dung Nghi sai người đi thông báo rằng Uẩn Phi nương nương không khỏe trong người, điều một vị thái y và một dược đồng đi, trong phòng thuốc chỉ còn lại một mình Thôi thái y. Mộ Dung Nghi bảo Tiểu Lam tử giắt sợi dây, cửa sổ liền bật mở, tiếng càn cạch vang lên liên hồi, Thôi thái y vội chạy ra xem xem có chuyện gì, cửa lại tự nhiên mở toang hoác, cách đó khoảng một trượng là thân người mang giáp bạc đứng sừng sững trong sân.

“Thôi thái y——” thanh âm rùng rợn vang lên.

“Ai!” Thôi thái y kinh hãi, cả người lùi về sau, “Người... Người rốt cục là ai?”

“Thôi thái y —— người khiến Mộ Dung Vũ chết oan ức——”

Vừa dứt lời, Thôi thái y đã buông mình ngã xuống đất: “Đừng... đừng có nói bậy! Thập điện hạ đã...”

“Ta xuống địa phủ, diêm vương gia bảo ta là bị trúng độc Ái Lô mà chết. Nói! Không phải người làm thì là ai?”

“Ta... Ta... Không biết gì hết.... Người là ai! Người chắc chắn không phải Thập điện hạ!” Giọng Thôi thái y run rẩy đến khàn đi. Nhưng vào lúc này, cửa sổ lại một lần nữa bật bung càn cạch.

40. Chương 40

“Người không chịu nói chút gì, vậy đi theo ta nào...” quỷ hồn của “Mộ Dung Vũ” chậm chậm xoay người lại, tóc dài xoa khuất mặt, vết thương nơi lồng ngực còn đang rỉ máu.

“Đừng qua đây! Đừng qua đây!” Thôi thái y gần như chui rúc vào gầm bàn, “Ta nói! Là Hoàng thượng sai ta làm vậy!”

“Hoàng Thượng? Ý người là Mộ Dung Phi Dật?”

“Đúng! Đúng! Không sai!”

“Láo xược! Tại sao là hắn? Vì sao Lục ca muốn hại ta?” Người nói láo! Phi Dật sao lại muốn giết Tiểu Vũ chứ? Tiểu Vũ chưa bao giờ muốn tranh vương vị với Phi Dật mà!

“Không biết! Ta cái gì cũng không biết! Hoàng Thượng muốn ta làm gì thì ta làm đó thôi! Thập điện hạ muốn giết thì đi mà giết Hoàng thượng đi!”

Mộ Dung Nghi giả dạng Tiểu Vũ, đầu óc trống rỗng, cả người lao đảo lùi về sau một bước.

Là Lục ca? Ha... Mộ Dung Nghi ngửa mặt lên trời cười vang, đúng vậy, có thể sai khiến cả Thái y, ngoài đương kim thánh thượng ra, còn ai vào đây? Đi cả một vòng lớn, kết quả lại là thế này đây.

Thôi Thái y ôm chân bàn, không dám mở mắt, mãi đến khi nghe bước chân của “con quỷ” nọ xa dần mới kêu lên thất thanh: “Người đâu! Người đâu cứu mạng! Người đâu!”

Trở lại Huê Phương điện, Tiểu Lam tử nhìn tiểu chủ tử của mình thất hồn lạc phách mà lòng trăm mối ngổn ngang. Đúng vậy, người đứng cầm dây giật làm cửa sổ đóng mở chính là Tiểu Lam tử, những gì Thôi thái y nói nó đều nghe được.

“Ta quả đúng thật là một thằng ngu.” Bóng lưng Mộ Dung Nghi quá đổi đơn bạc dưới ánh trăng, Tiểu Lam tử cơ hồ nghĩ rằng chốc nữa bóng lưng đó có thể nương gió mà tan đi, vì vậy chạy đến ôm lấy cậu.

“Tiểu chủ tử, van cầu người! Đừng nghĩ quẩn mà!” Nước mắt Tiểu Lam tử tuôn trào, “Đó là Hoàng thượng đó! Người làm sao đầu lại ngai ấy? Tiểu Lam tử xin người hãy quên chuyện này đi được không?”

Một bàn tay lạnh lẽo vỗ lấy mu bàn tay Tiểu Lam tử, “”Người yên tâm, chỉ là ta muốn yên tĩnh một chút mà thôi, ta mệt mỏi lắm, không muốn làm gì cả... một chút sức lực cũng không còn rồi.”

Tiểu Lam tử nhìn Mộ Dung Nghi ngoảnh đi trong nụ cười nhạt, cười như hư vô, điều duy nhất mà Tiểu Lam tử có thể làm là lặng nhìn cậu rời xa.

Mộ Dung Nghi ra cửa cung, dọc theo con đường trải đá dẫn đến ngọn đèn dầu chập chờn nơi xa khuất. Ánh trăng như nước, tẩy tủy những phồn hoa, khói sương băng lãng giữa dòng người. Tiếng rao hàng vang lên vẫn cứ đều đặn, cậu bé tay cầm xôi mít quả đầu đeo mặt nạ được mẹ cha dắt tay đi ngang qua mặt cậu, dòng người kéo về Tự Tiên các hương phấn tứ bề, cô nương đứng trước cửa năm nào đã đổi thành một cô gái trẻ tuổi thân khoác lụa xanh, thoát nhìn rất thi vị nhưng lại không còn cái mị tục mà rất đổi hay ho như vị hồng y cô nương ngày xưa. Tự Tiên các cũng bị sửa lại vài chỗ, nhìn qua thì có đôi phần giống như Tú Nguyệt các.

Chỉ là, niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng. (*)

Mà nay, Mộ Dung Nghi đứng ở Tự Tiên các, ngẩng đầu nhìn lầu các tỏa lan mùi rượu, chẳng hề có cái cảm giác muốn vui chơi một phen, thâm nghĩ, dù là một giây, cũng muốn được say trong ngày xưa.

Bất tri bất giác đã đến quây trà lần đầu uống cùng Tiểu Vũ, Mộ Dung Nghi gọi một chén trà, ngồi chính tại vị trí ngày xưa đã từng ngồi, nhớ lại Tiểu Vũ lúc ấy, ngồi trước mặt mình mà liếc mắt đưa tình, dòng người bên cạnh ồ ạt lại qua, chỉ nhìn thấy đôi môi nọ mấp máy nhưng lại chẳng nghe được đang nói điều chi.

Đáy mắt Mộ Dung Nghi tràn nước, rơi vào chén trà, nhưng tuyệt nhiên lại không một gợn sóng.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão... (*) ” Trong khoảnh khắc, bỗng dưng chợt minh bạch lời Tiểu Vũ nói, chính là câu nói này.

Mà nay, người nắm tay mình, là ai?

Mộ Dung Nghi lặng lẽ ngồi, nhìn đằng chân trời kia bình minh đang ló dạng.

Nó trở về cung, trông thấy Tiểu Lam tử đang ngồi chờ trước cửa điện, bảo: “Chiều nay ta muốn cưới ngựa, người thông báo với Hoàng Thượng với ta, bảo rằng ta ở thao trường chờ ngài.”

“Tiểu chủ tử...” Tiểu Lam tử muốn nói rồi lại thôi.

Mộ Dung Nghi mỉm cười: “Ta biết ngươi muốn nói gì. Hắn là Hoàng Thượng rồi, cái gì ta cũng không được làm đúng chứ?”

Tiểu Lam tử cúi đầu không nói.

Trong cung, Mộ Dung Phi Dật ngồi trước thư án, cách không xa là Thanh Trúc đang ngẩng đầu, trên mặt là ý cười như không như có, không có chút gì giống như đang đối mặt với Hoàng Đế.

“Tại sao lại nói với y?” Phi Dật lơ đãng thái độ bất kính của Thanh Trúc, chỉ nhìn hắn rất lâu rồi hỏi một câu như thế.

“Người nói xem? Thanh Trúc nhìn thẳng vào mắt Phi Dật, không hề sợ hãi một chút nào, “Trong mắt ta khi đó, người thắng vĩnh viễn luôn là Người. Ta luôn nghĩ, bất kể ta vì Người mà làm bao nhiêu thứ, ta chỉ là một công cụ mà thôi. Thế nhưng, với Người mà nói, ai lại chẳng là công cụ? Chỉ với cái cố như vậy đã có thể cho ta một lý do để sống tiếp trên cõi đời này, mãi đến lễ săn bắn, ta mới phát hiện ra bí mật nhỏ của Người...”

“Thì ra kẻ bắn tên ngày hôm đó chính là ngươi.” Phi Dật không kinh ngạc mấy.

“Đúng, Mộ Dung Nghi lại không phải là con cờ của Người. Nếu đã vậy, ít ra dùng nó cũng cho ta thắng Người một ván này.”

“Ta không nên để ngươi sống.”

“Sẽ như Người muốn.” Khóe môi Thanh Trúc rỉ máu tươi, “Nhưng mà cũng thật đáng tiếc, chỉ sợ Cửu điện hạ lại nghĩ là Người bức tử Thanh Trúc, chứ không phải là ta tự sát...”

Mộ Dung Phi Dật không đứng dậy, chỉ là nhìn Thanh Trúc lùi ngã về sau rồi gục xuống, đột nhiên cười “xùy” một tiếng. Hắn giơ tay che mắt mình, một lần rồi lại một lần lẩm bẩm tự hỏi chính mình: “Bây giờ ta nên làm gì đây? Bây giờ ta nên làm gì đây?”

(*) niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng.

Đây là 2 câu thơ trích trong Đại bi bạch đầu ông của nhà thơ Đường Lưu Hy Di.

Bản dịch của Lang Xet Tu:

“Năm năm tháng tháng hoa còn đó

Tháng tháng năm năm khách đổi dời.”

(*) Chắp từ chỉ thủ, dữ tử giai lão: Trích từ bài thơ Kịch cổ 4 của Khổng Tử thời nhà Chu

Xin mạn dịch: “Năm lấy tay người, bạc đầu bên người.”

41. Chương 41

Mộ Dung Nghi đi một vòng thao trường, ánh tà dương đã ngã về phía tây, cậu thấy Phi Dật cưỡi ngựa chậm chậm đi đến từ đằng xa liền giơ tay vẫy chào: “Hoàng huynh—— “

Thanh âm trong trẻo như bản nhạc vẫn thường được xướng lên trước khi yến tiệc, khiến Phi Dật phải giật mình.

“Nghi nhi.” Phi Dật cười, “Mặt trời sắp xuống núi mất rồi, hay là ngày mai chúng ta hãy cưỡi ngựa nhé?”

“Được!” Mộ Dung Nghi cười rạng rỡ, rạng rỡ đến khiến lòng Phi Dật bất an, “Chúng ta không cưỡi ngựa, Cửu đệ với Hoàng huynh bắn cung đi!”

“Bắn cung?”

“Đúng rồi, bắn cung. Người thua phải trả lời cho người thắng một câu hỏi, được không?”

“Được.” Bàn về bắn cung, Phi Dật không nghĩ mình sẽ thua, “Ba lượt phân thắng bại.”

Hai lượt đầu, ngang sức ngang tài.

“Ta hồi hận rồi, tại sao lúc trước lại đi dạy em bắn cung chứ.” Phi Dật giương cung chuẩn bị bắn mũi thứ ba, không ngờ Mộ Dung Nghi đã đứng trước bia tự khi nào.

“Sao vậy, hoàng huynh, bắn đi nào!”

Tay Phi Dật run rẩy, lớn tiếng: “Em đứng ở đó làm gì hả! Nguy hiểm lắm có biết không!”

Mộ Dung Nghi bỗng bật cười ha hả, “Hoàng huynh, huynh sao thế này? Chỉ cần huynh muốn, ai đứng trước mặt cũng vậy thôi. Huynh bắn đi!”

“Nghi nhi!” Ánh mắt Phi Dật giao với thần thái bình thản của Mộ Dung Nghi, trong một chớp mắt bỗng cảm nhận được sự tê buốt chạy dọc thân thể.

“Hoàng huynh, nếu huynh không bắn thì sẽ thua đó!” Mộ Dung Nghi chậm rãi tiến lại gần, cho đến khi đầu tên chỉ còn cách yết hầu chưa đến một tấc, “Huynh chịu thua sao?”

Rằng Phi Dật đánh vào nhau, trước mắt như mờ dần đi: “Đúng, ta thua rồi, nên đệ hãy tránh ra đi được không?”

“Nhưng mà đệ sẽ không chịu thua, huynh biết mà, trò chơi này chỉ có một người có thể nhận được đáp án mà thôi.” Mộ Dung Nghi tiếp tục tiến về phía trước, Phi Dật tiếp tục lùi lại, một bước lại một bước tưởng chừng sẽ không bao giờ ngừng lại.

“Thì ra điều Thôi thái y nói là đúng...” Mộ Dung Nghi ngẩng đầu, những tia nắng cuối ngày trải lên gương mặt ửng đỏ.

“Nghi nhi...” Phi Dật muốn bước đến kéo cậu lại, nhưng Mộ Dung Nghi bắt giác lùi lại.

“Tại sao?” Mộ Dung Nghi khép mắt, ánh mắt lạnh lẽo đó như muốn đâm xuyên cơ thể Phi Dật trăm ngàn vết thương.

“Đừng hỏi ta tại sao...” Phi Dật cười, cười đến thê lương ai oán, “Em mới chính là người không được hỏi ta câu hỏi đó. Cứu vớt ta giữa bóng tối cũng là em, quên ta đi cũng chính là em. Ngay cả ta cũng tự hỏi bản thân mình vì cái gì quan tâm em đến vậy, em nói ta biết tại sao đi được không?”

Mộ Dung Nghi lắc đầu nói: “Ta... Không muốn nhìn thấy người...”

Phi Dật đứng ngây ngốc, nhìn Mộ Dung Nghi phi thân lên ngựa mà cơ thể như vô lực mà té xuống. Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn cảm thấy tim mình đau thấu, đau đến không biết phải làm như thế nào. Thao trường rộng lớn đến thế, cho dù hắn ôm mình nằm chịu đau ở đâu, ánh trăng vẫn chiếu rọi một màu, chẳng thể nào trốn thoát.

Mộ Dung Nghi cười ngựa chạy bạt mạng, nó há miệng nhưng không thở nổi nữa, gió ngàn gào thét gạt thay nó những giọt nước mắt trên mặt. Nó không muốn hồi cung, không muốn trở về nơi ngục tù đó nữa.

“Cung hoa điện ngọc, sâu tựa biển...” Lời mẫu phi vang bên tai nó.

“Chàng Tiêu từ đó khách qua đường!” (*) Mộ Dung Nghi vụt mạnh roi ngựa.

Rốt cuộc ai mới là chàng Tiêu?

“Ha ha... Biết rồi thì sao chứ!” Mộ Dung Nghi cười to.

Bọn họ, rốt cuộc cũng chỉ đều khách qua đường.

Mộ Dung Phi Dật trở lại hoàng cung đã là lúc hừng đông, nếu như không phải Vệ Phong đến tìm hắn, không chừng hắn sẽ ngồi ở thao trường cả đời.

Trong cung một khoảng trời lặng thinh, đáng tiếc Mộ Dung Phi Dật không để ý đến sự thay đổi đó, mãi đến khi nhìn thấy Mộ Dung Đình Hiên đứng giữa cung điện mới đem hồn phách kéo về.

“Bệ hạ...” Giọng Đình Hiên hơi run lên.

“Tứ ca có chuyện gì sao?” Hắn mệt chết rồi, không muốn xử lý cái gì nữa đâu.

“Cửu đệ... đệ ấy...”

“Đệ ấy làm sao?!” Mộ Dung Phi Dật giật nảy mình nhìn vào gương mặt trắng bệch của Đinh Hiên, cảm giác bất an dấy lên trong lòng.

“Đệ ấy ngã ngựa...”

Phi Dật trợn mắt, trong đầu là một mớ hỗn độn, “Cái gì!!!”

“Lúc đệ ấy được khiêng về cung, toàn thân đầm máu còn hôn mê bất tỉnh, tất cả thái y đều đang ở Huệ Phương Điện, không biết có qua nỗi đêm nay không... Thái y thỉnh bệ hạ đi đến đó...”

Mộ Dung Phi Dật ngẩn người, giống như phát điên, lao vào đẩy hết thái y đang đứng vây quanh Huệ Phương điện, nhìn gương mặt không còn chút huyết sắc của Mộ Dung Nghi, “Đệ ấy bị cái gì! Nói mau!”

“Bẩm hoàng thượng... Cửu vương gia ngã ngựa bị thương, mất máu quá nhiều, lại còn... Sốt cao không ngừng... Uống thuốc cũng không thấy hiệu quả...” Lão thái y đứng trước long nhan đang giận dữ nói ầm lộn xộn.

“Trẫm không cần nghe những lời dư thừa!” Mộ Dung Phi Dật chỉ vào đám người đang quỳ sụp dưới đất, phong thái trước giờ không còn lại gì, hết như một con mãnh hổ gào rít điên cuồng, “Trẫm chỉ cần đệ ấy khỏe lại! Trẫm muốn thấy đệ ấy mở to mắt nói chuyện với Trẫm thôi!”

Mộ Dung Phi Dật ngồi trước giường Mộ Dung Nghi, từng li từng tí vuốt ve gương mặt của cậu: “Ta biết em hận ta, nhưng làm ơn đừng dùng cách này để trả thù ta, được không... Mở mắt ra đi được không?”

Mọi người thấy hoàng thượng dùng giọng điệu như một đứa trẻ con dỗ dành Mộ Dung Nghi, một lần lại một lần cầu xin hẳn hãy tỉnh lại. Chưa từng nhìn thấy một hoàng thượng kì lạ đến vậy, ai cũng tay chân luống cuống không biết phải làm thế nào.

Trước mắt Mộ Dung Phi Dật bỗng tối sầm, cả người đổ gục xuống, bên tai là những tiếng kêu: “Hoàng thượng! Hoàng thượng!”, thật ồn ào... Trong khoảnh khắc nào đó, hẳn đã hiểu rõ; ván cược này, hẳn vĩnh viễn không bao giờ thắng. (*) Chàng Tiêu từ đó khách qua đường: câu này mình mượn bản dịch của cụ Ngô Tất Tố. Điển xưa tích cũ của Trung Quốc kể rằng có 2 người yêu nhau say đắm, nhưng chàng trai nghèo học giỏi không thể nên duyên với cô tiểu thư bị mẹ cha gả bán cho vị nguyên soái. Ngày ngày hai người ngắm nhau từ xa nhưng chẳng thể đến với nhau. Một hôm tết hàn thực 2 người vô tình gặp nhau trên phố, nước mắt lã chã nhìn nhau, chàng trai ngâm lên 4 dòng thơ bi đát:

“Vương tôn công tử theo nỗi gót

Ngập ướt khăn the lệ vẫn tràn

Cung hoa điện ngọc, sâu tựa biển

Chàng Tiêu từ đó khách qua đường. ”

4 câu thơ thể hiện nỗi bất lực, tuyệt vọng trong tình yêu của chàng trai trước cảnh người con gái mình yêu bị đẩy vào cửa nhà quyền quý.

42. Chương 42

Nếu có thể như cứ như vậy mà chết đi, Mộ Dung Nghi sẽ không bao giờ muốn tỉnh lại, bởi vì người đầu tiên hẳn nhìn thấy lại chính là Mộ Dung Phi Dật.

“Cút... ngay...” Cậu không muốn nhìn thấy hẳn, bất kể gương mặt đó vì mình mà tiêu tụy ra sao, ánh mắt ấy trông đỡ dẫn đến thế nào cũng không muốn gặp lại con người đó.

“...” Mộ Dung Phi Dật nhìn Mộ Dung Nghi hơi hé môi cùng với ánh nhìn trống rỗng, tim nhảy thót một cái, giống như lời nguyện cầu bao ngày đã được ông trời đáp ứng, mắt hẳn tràn đầy niềm vui, nắm lấy bàn tay buông thõng bên giường: “Em tỉnh rồi... Cuối cùng cũng đã tỉnh...”

“Đừng... đừng...g vào ta... Đi đi...” Hốc mắt trũng sâu của Mộ Dung Nghi bỗng xót đau.

“Thái y! Thái y!” Phi Dật như không nhìn thấy sự xua đuổi của Mộ Dung Nghi, xoay người mở cửa lớn tiếng gọi, thái y run rẩy chạy tới, vừa bắt mạch vừa xem xét thần sắc, cuối cùng kết luận Mộ Dung Nghi đã qua cơn nguy kịch, sau này chỉ cần chuyên tâm an dưỡng là được.

Nửa khắc sau, Phi Dật bưng chén thuốc, mức từng muỗng nhẹ nhàng thổi cho thật nguội rồi đưa đến bên mép của Mộ Dung Nghi, dịu dàng dỗ dành: “Thái y nói đệ mất máu nhiều lắm, nhiều ngày rồi chưa có ăn gì cả, bây giờ chỉ được ăn những thứ nhẹ thôi. Đến đây, uống thuốc đi nào.”

Mộ Dung Nghi nghiêng đầu nhìn vào gương mặt thê lương của hắn, râu trên cằm mọc lún phún, không khỏi ngoảnh mặt đi, lồng ngực phụt chốc nhói lên. Tại sao lại dịu dàng đến thế kia? Người có thể dịu dàng với ta như vậy, cơ sao rắc tâm lại làm ra chuyện ác độc đó chứ?

“Nghi nhi...” Thanh âm của Phi Dật lần thứ hai vang lên, mang theo nhiều cảm xúc phức tạp, dò xét, chịu đựng và gần như là... van xin.

Ta nên làm thế nào đây? Giả vờ như không biết gì? Uống thuốc người mới, hưởng thụ sự dịu dàng chỉ dành riêng cho ta sau đó vừa vui vẻ vừa hãnh diện? Phi Dật, ta thật sự không làm được. Kể nằm dưới mộ kia không ai khác chính là Tiểu Vũ...

“Bệ hạ...”

“Nghi nhi, đệ muốn nói gì?” Mắt Phi Dật sáng bừng lên, rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với hắn rồi!

“Ban cho thần một vương phủ, để thần xuất cung đi.” Giọng Mộ Dung Nghi không một tia cảm xúc, không thể trả thù hắn. Bọn họ chẳng những là huynh đệ, còn có nỗi khổ tâm khác nữa.

Phi Dật trợn tròn mắt, sau đó lại dịu dàng nhìn Mộ Dung Nghi một hồi lâu, hỏi rằng: “Chúng ta sẽ không bao giờ có thể trở lại được như ngày xưa, đúng chứ?”

“Phải. Mà hình như ta cùng hoàng huynh cũng chẳng có nhiều kỉ niệm gì cùng nhau lắm đâu.” Mộ Dung Nghi cắn chặt răng mà rằng.

Phi Dật khẽ nhướng mày, khóe môi cong lên đẹp một cách hoàn mỹ, ánh mắt mê hoặc mà rất đổi xót xa, “Ta làm nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc chỉ khiến em không muốn nhìn thấy ta, đúng chứ?”

Mộ Dung Nghi lặng lẽ gật đầu.

“Ta không thể, Nghi nhi à.” Giọng Phi Dật rất nhẹ nhưng cực kì kiên quyết, “Ta không thể chịu được cảm giác không biết em đang ở đâu, em chỉ có thể ở đây mà thôi.”

“Bệ hạ!”

“Nếu em không muốn thấy ta, ta có thể không gặp em...”

“Bệ hạ!” Mộ Dung Nghi cảm nhận được ánh mắt thần thờ của Phi Dật, giống như đang tự lảm bảm với chính bản thân mình vậy.

“Nhưng tuyệt đối đừng rời khỏi đây...”

“Người đâu! Bên ngoài có ai không!” Mộ Dung Nghi bỗng nhiên hoảng sợ, đôi mắt trống rỗng đỏ của Phi Dật khiến nó cảm giác vô cùng bất an. Cửa bật mở, Tứ ca Đình Hiên nhìn thấy ánh mắt của Phi Dật cũng không kém phần hoảng hốt.

“Bệ hạ! Bệ hạ!” Đình Hiên lắc mạnh vai Phi Dật.

Phi Dật bỗng nhiên giật bắn người, đánh mặt lại bảo: “Phải! Chính là như thế! Đệ không được đi đâu cả! Tiểu Lam tử, hãy trông coi chủ tử của người cho cẩn thận, nếu một ngày nào đó ta không nhìn thấy hắn, ta nhất định hỏi tội nhà ngươi!”

Tiểu Lam tử quỳ phục trên đất bối rối nhìn mọi chuyện đang diễn ra.

Đình Hiên nhìn theo bóng dáng Phi Dật vừa rời đi, chỉ đành thở dài.

“Ta phải làm sao bây giờ? Tứ ca?” Mộ Dung Nghi ngẩng đầu, nước mắt cuối cùng cũng tràn ra như ý nguyện.

Đinh Hiên khẽ nhíu mày, ôm Mộ Dung Nghi vào lòng, nhẹ giọng nói: “Tin huynh đi, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà. Em chỉ cần đợi... đợi Phi Dật thật sự trưởng thành...” Đợi hắn ta hiểu thế nào là yêu.

Ba tháng sau, Mộ Dung Nghi cuối cùng đã có thể xuống giường đi lại, tuy nhiên trên trán lại có một vết sẹo dài khoảng một tấc. Cậu nhớ khi đó mình đang trên lưng ngựa, gió rất lạnh, đêm càng lạnh hơn. Cậu bèn buông dây cương, tự ôm lấy chính mình như cái ôm của Tiểu Vũ năm xưa. Tất nhiên, sau đó liền bị văng khỏi lưng ngựa, bên tai vang lên một âm thanh thật to, cảm giác cơ thể của mình văng đi thật xa....

Hiện tại, ngoại trừ vết sẹo trên trán này, có thể cả đời sẽ không bao giờ... cưỡi ngựa được nữa, bởi vì chân trái bị gãy kia mỗi khi trời mưa liền đau nhức không thôi.

Mấy tháng đầu tiên, mỗi bước đi của cậu là đám người hầu kẻ hạ cứ nơm nớp theo sau léo nhéo không ngừng miệng: “Ôi, Vương gia người đi chậm chậm thôi! Cẩn thận! Phía trước có hòn đá!”

Sau khi nhẫn nhịn được vài hôm, có một người rất cuộc cũng nổi đóa: “Ngoại trừ Tiểu Lam tử, cút hết cho ta!”

Một đám thái giám ngơ ngác nhìn nhau không hiểu tại sao Mộ Dung Nghi tự nhiên nổi giận dè dè như vậy.

“Nhìn chân ta đi, nó chưa có liệt đâu! Thấy không hả!” Mộ Dung Nghi giơ chân trái lên, trừng mắt mà rống. Tất cả thái giám đứng đờ người, nhìn Mộ Dung Nghi tập tễnh đi tiếp về phía trước.

43. Chương 43

Vài ngày sau, Mộ Dung Nghi phát giác mấy tên nô tài hay đi theo mình đã vắng mặt. Không cần hỏi, nhất định là sự tình mình phát giận đã tới tai Phi Dật rồi.

Hắn cũng từng nghĩ tới việc mặc quần áo của Tiểu Lam Tử chuồn ra khỏi cung. Đáng tiếc, còn chưa ra khỏi cung đã bị thị vệ chặn lại. Mộ Dung Nghi những tưởng rằng Phi Dật sẽ tức giận với mình, như vậy mình có thể tranh cãi với hắn một trận. Tốt nhất là có thể làm Phi Dật tức điên lên, nói không chừng hắn sẽ ra tay bóp cổ mình. Sau đó mình liền có thể như nguyện, một mạng quy thiên. Đáng tiếc, Phi Dật lại sai người đến tặng hắn một câu: Nếu ngày nào đó trẫm phát hiện ngươi không ở trong cung, nhất định sẽ chiếu cố hảo nô tài của ngươi cho đâu được ở riêng.

Tên thái giám tới truyền lời vừa bước ra khỏi cửa, liền nghe thấy trong Huê Phương điện truyền ra âm thanh đồ vật bị đập phá ầm ỉ.

Mộ Dung Nghi nắm lấy cạnh bàn, không thở nổi. Hắn cảm thấy mình chính là tử tù ở trong tay Phi Dật, bốn vách tường cung cấm này chẳng khác gì nhà lao. Mộ Dung Nghi nhất thời kích động, hắn muốn xông ra khỏi cung, nhưng đi như thế nào, hắn còn chưa kịp nghĩ tới.

Tiểu Lam Tử nhìn tiểu chủ tử của hắn hấp tấp chạy về phía trước, giống như hy vọng khi chạy nhanh như vậy sẽ nương theo sức gió mà bay lên. Đáng tiếc, hắn vĩnh viễn không đạt được tốc độ đó.

Không tới nửa khắc sau, Mộ Dung Nghi phải dừng cước bộ. Nguyên nhân không phải vì hắn gặp Phi Dật, mà là hắn đụng ngã Linh phi – ái thiếp của Phi Dật. Ngay lúc đó phản ứng đầu tiên của hắn là cúi xuống muốn nâng Linh phi dậy. Nhưng không đợi hắn động thủ, đám nô tài đã vội hoảng sợ đỡ Linh phi đứng lên, bởi vì hiện nàng đang mang trong bụng hài tử của Phi Dật.

Ngay đúng khoảnh khắc Linh phi đứng lên, nàng vươn bàn tay nhỏ dài, giáng vào mặt Mộ Dung Nghi một bạt tai.

“Lớn mật! Dám đụng phải bổn cung! Người chịu trách nhiệm sao đây!”

Trong nháy mắt đám nô tài ở một bên liền quỳ rạp xuống: “Cửu vương gia bớt giận!”

Mộ Dung Nghi đứng sững ra tại chỗ, hắn đụng phải nương nương đang mang long thai, bị người ta cho một cái tát là xứng đáng, tại sao lại lo sợ cầu xin hắn bớt giận?

Linh phi nhìn bọn tì nữ, thái giám đang kinh sợ ở quanh bốn phía, càng thêm tức giận, chỉ vào Mộ Dung Nghi nói: “Vì sao phải sợ hấn? Hấn không phải là một Vương gia tàn tật đã trưởng thành lông bông chơi đùa trong cung sao?”

Mộ Dung Nghi ngẩn ngơ, lập tức cười nói: “Vậy làm phiền nương nương khẩn cầu hoàng huynh nhanh chóng đem Vương gia tàn tật vô dụng này đuổi ra ngoài đi! Nếu Mộ Dung Nghi thật có thể rời khỏi hoàng cung này, tại hạ chắc chắn sẽ lập cho nương nương một trường sinh bài lớn nhất trong các triều đại ở kinh thành này, cầu chúc nương nương phúc thọ lâu dài a!”

“Nghi nhi đây là muốn lập trường sinh bài cho ai a ——” một tròng nam âm trong sáng kéo dài vang lên, cùng với tiếng của chúng nô tì vang vọng: “Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”. Ngay cả Linh phi cũng hấp tấp quỳ xuống, nhưng vừa ngẩng đầu lại thoáng thấy bóng Mộ Dung Nghi đứng thẳng tắp dưới ánh mặt trời.

“Lớn mật! Thấy Hoàng Thượng cũng không hành lễ!” Linh phi nũng nịu nói.

Mộ Dung Nghi cười cười, ước gì đối phương mượn cơ này chém đầu mình luôn cho xong.

“Nghi nhi, gần đây thân thể thế nào a?” Mộ Dung Phi Dật cũng không có tiến lên, chỉ nhẹ nhàng dựa vào rào chắn bằng bạch ngọc, ở phía sau hấn nước chảy róc rách mà qua, lộ vẻ hài lòng.

“Đương nhiên rất tốt, đến nỗi ngay cả Linh phi cũng phải ghét bỏ thần đệ rằng đã trưởng thành còn mãi ở trong cung chơi đùa, không biết hoàng huynh khi nào thì ban thưởng cho thần đệ một phủ trạch a!”

“Ra là Linh phi ghét bỏ Nghi nhi a, Thường công công”, Mộ Dung Phi Dật cúi đầu, hết thấy ở trong nụ cười của hấn im lặng mà hài hòa, “Người liên chuẩn bị cho Linh phi xuất cung đi.”

“Hoàng Thượng!” Khuôn mặt vốn tươi tắn như hoa của Linh phi bàng hoàng thất sắc ngẩng đầu lên.

Phi Dật nhẹ nhàng xoay người, Mộ Dung Nghi mở to hai mắt, sững sốt một lát rồi cục cựa phản ứng.

“Mộ Dung Phi Dật, người nổi điên làm gì!” Mọi người nghe thấy Mộ Dung Nghi gọi thẳng tọc danh của Hoàng đế cũng cúi đầu không nói, chỉ có Linh phi lại kinh ngạc nhìn Mộ Dung Nghi.

Phi Dật quay đầu, phong thái tuyệt trần khẽ cúi đầu rồi ngẩng lên, trong ánh mắt rõ ràng phát ra một tia nóng giận cùng với nỗi bi thương thống thiết: “Người vì một nữ nhân như vậy mới chịu gọi ta lại sao?”

Tâm thần Mộ Dung Nghi trong tức thì rơi vào trong nỗi phiền muộn của đôi mắt đó, “Cũng không... Hoàn toàn là...”

Phi Dật không nói gì, xoay người tiếp tục bước đi.

“Mộ Dung Phi... Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Mộ Dung Nghi nhìn Linh Phi ở một bên thần sắc rất đáng thương, liền đuổi theo hướng Phi Dật rời đi, “Linh phi đang mang thai! Cầu Hoàng Thượng thông cảm cho nàng, đừng đưa nàng xuất cung!”

“Quân vô hí ngôn...”

Mộ Dung Nghi dừng bước lại, nhìn chăm chú vào bóng dáng Phi Dật, cúi thấp đầu, nhìn cái bóng thon dài của Phi Dật đổ trên nền đá cẩm thạch màu trắng, đột nhiên cảm giác trong mắt một trận đau đớn.

Lục ca, giữa ta và người, còn lại gì?

Hoặc là giống như vậy, chỉ có thể chăm chú nhìn vào bóng dáng đau đớn của nhau mà thôi.

Chuyện của Linh phi ở trong cung truyền ra, Mộ Dung Nghi phát hiện mình đã trở thành người bị người khác e sợ tránh né, không khỏi cảm giác càng thêm bất lực cam chịu. Dần dần, chuyện này ở trong cung cũng nhạt đi, bởi vì lại có sứ thần Điện La đến, hơn nữa lần này còn đưa tới Công chúa Mật La để hòa thân. Trong cung ngoài cung đều vội vàng thu xếp, cũng nhờ vậy giúp cho Mộ Dung Nghi được thanh tĩnh đi không ít..

Mộ Dung Nghi ngồi bên cạnh ao, nhìn trong nước con cá ung dung tự tại bơi lội dưới mặt nước, không khỏi không ngừng hâm mộ.”Nhìn các người, ở nơi chỉ có một tắc vuông cũng có thể sống yên ổn. Còn ta? Ở trong hoàng cung lớn như vậy lại chẳng khác gì cái cũi...”

Gió khẽ thổi đến, một đám lông tơ nhỏ nhỏ lướt qua cung tường, phiêu đảng bồng bênh bay trên đỉnh đài lầu các, sà xuống mặt nước. Mộ Dung Nghi chợt nhớ tới lời hẹn mình từng cùng Tiểu Vũ sẽ đợi tới lúc đám tiểu hoa cúc bên ngoài thao trường biến thành tiểu nhung cầu, liền cùng nhau đi xem. Mà giờ đây, chỉ còn lại mỗi mình mình.

Tiểu Vũ, người với ta vì sao còn có nhiều hứa hẹn không thực hiện được ?

44. Chương 44

Mấy ngày nay trời rất đẹp, ánh nắng nhu hòa không khiến cho người ta sinh biếng nhác. Mộ Dung Nghi thường xuyên mang ghế ra nằm ở đình lý trong ngự hoa viên, nghe tiếng chim hót côn trùng kêu râm ran bên tai, ngủ quên từ khi nào. Tiểu Lam Tử ở một bên, nhìn chủ tử lười biếng nằm nghiêng đầu, vẻ mặt lộ vẻ quá quen thuộc, liền đắp cho hắn một tấm chăn mỏng.

“Thường công công, chỗ này thật lớn quá a, ta đi tới đi lui đều rất dễ lạc đường!” Một tràng thanh âm cười nói của nữ tử vang vọng trong đình viện. Tuy âm thanh này đã đánh thức Mộ Dung Nghi tỉnh lại, nhưng tiếng cười vô cùng chân thật, không hề có hơi hướm giả tạo, thật làm cho hắn có vài phần hảo cảm, liền tiếp tục giả bộ ngủ, nghe xem những người kia đang tán gẫu chuyện gì.

“Công chúa Mạt La về sau sẽ ở lại đây, người sẽ nhanh chóng quen thuộc a!”

Ra là công chúa hòa thân của Diên La, không biết có cơ hội gặp nàng có thể hỏi thăm tin tức của Như Thần tỷ tỷ chăng.

“Ai nha, công chúa, lát nữa ở trong ngự hoa viên người nên nhỏ tiếng một chút.”

“Làm sao vậy?”

“Nhìn thấy không, trong đình có người đang ở nghỉ mà!”

“Hắn là ai vậy a? Làm cho công công ngài cẩn trọng như vậy... Không phải kia là nam sủng của Hoàng Thượng phu quân tương lai của ta chứ?” Thanh âm của Mạt La nhỏ dần, đáng tiếc nữ tử đại mạo hào sảng đã để cho Mộ Dung Nghi nghe thấy lời của nàng rõ mồn một. Hắn nghĩ mình từ một vương gia tàn tật trong mắt vị công chúa này biến thành nam sủng của Mộ Dung Phi Dật, thiếu chút nữa đã bật cười ra tiếng.

“Ôi, công chúa, người đùa hơi quá rồi a. Ở trong đình lý kia chính là đệ đệ được Hoàng Thượng thương yêu nhất – Cửu vương gia đương triều a... Trước đây thậm chí là Linh phi được Hoàng Thượng cực kỳ sủng ái, mà vì bất kính với Cửu vương gia nên dù trong bụng đang mang long thai cũng bị Hoàng Thượng trả về nhà mẹ đẻ. Công chúa tới hòa thân, cho nên mọi sự đều phải cẩn thận.”

“Mạt La hiểu rồi.”

Hắc, hình tượng của hắn Mộ Dung Nghi lại một lần nữa bị bôi đen. Dường như ai cũng nghĩ mình như đang y vào sự sủng ái của Hoàng Thượng mà tác oai tác quái tung hoành trong cung, có ai biết hắn muốn lập tức rời khỏi chỗ quỷ quái này biết bao nhiêu a!

Tiểu Lam Tử từng nói rằng sau cơn mưa là lúc thái dương tỏa sáng nhất, hắn Mộ Dung Nghi hiện tại thậm chí nghĩ trời càng nắng to thì sau đó lại là mưa dầm kéo dài. Đặc biệt khi ngồi ở bên cửa sổ nhìn mưa phùn giăng giăng như tơ nhện, gõ lên bệ cửa tích táp, không khiến cho lòng người phiền muộn. Sách còn chưa xem được bao lâu, hắn liền thờ dài thờ ngắn gấp lại, lắc lắc lúc lắc ở trong phòng đi tới đi lui, làm cho Tiểu Lam Tử thấy hoa cả mắt.

Tới tối, thì lại càng sống không yên. Mấy ngày liền mưa dầm làm cho chỗ mất cá chân ngựa bị thương của Mộ Dung Nghi lại phát đau. Lúc mới mưa hai ngày đầu thì chỉ đau tê tê, qua nhiều ngày mưa thì càng thêm trầm trọng. Mộ Dung Nghi đau đến mức trên trán đổ mồ hôi lạnh, căn bản không thể ngủ, ngay cả Tiểu Lam Tử cũng đau lòng nói muốn thỉnh thái y tới thăm khám cho hắn. Nhưng thái y đến đây thì phải nói thế nào? Nói hắn Mộ Dung Nghi là bệnh cũ tái phát, lại kê vài an thần thang cho hắn ngủ qua cơn đau a!

Nửa đêm, Mộ Dung Nghi nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, mắt cá chân đau đớn khiến toàn thân căng thẳng. Mà hắn lại không muốn gọi Tiểu Lam Tử, bằng không chỉ sợ đêm nay Tiểu Lam Tử so với hắn còn cuống quýt khổ sở hơn nữa.

Có tiếng cánh cửa được mở ra, Mộ Dung Nghi buồn cười nói: “Tiểu Lam Tử à? Quay về đi ngủ đi, ta không sao.”

Đối phương lại không đáp lời, lẳng lặng đi đến bên mép giường của hắn. Mộ Dung Nghi vươn tay muốn thấp nền lên, bàn tay vừa mới đưa ra, đã bị đối phương nhanh chóng nắm lấy. Mộ Dung Nghi có thể cảm giác được đầu ngón tay hơi lạnh của đối phương, lại mang theo độ ấm từ lòng bàn tay, ngón tay của hắn thon dài ôn nhuận như ngọc, không thể nào là tay của Tiểu Lam Tử.

“Không cần đốt đèn, dù sao ngươi cũng không muốn thấy ta.” Thanh âm của đối phương du dương mềm mại, nhộn nhạo trong tiếng mưa rơi tích tí tách, làm cho nỗi phiền não trong lòng Mộ Dung Nghi chìm trong ngử điệu của hắn, cũng lặng yên lắng xuống.

“Hoàng Thượng? Đã trễ thế này...”

Bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ trầm thấp của Phi Dật, tay hắn luồn vào trong chăn, đầu ngón tay mới vừa tiếp xúc với chân Mộ Dung Nghi, hắn cả kinh hắn nhích chân ra, ngay lúc đó Phi Dật đã nắm lại được.

“Đừng nhúc nhích, ta sẽ không làm gì ngươi... Ngươi không phải đang đau chân sao?” Trong đêm tối, hình dáng Phi Dật thật mơ hồ, làm cho người ta không thể nào thu lại tầm mắt của mình, lại bất giác làm cho hắn sinh ra cảm giác yên bình. Mộ Dung Nghi bắt đầu thật cẩn thận nhìn vào khuôn mặt của hắn, đôi mắt hắn rũ xuống, thân vận áo ngủ rộng thùng thình, thậm chí có thể đoán được ánh mắt kia cũng thật dịu dàng như chính giọng nói của hắn lúc này.

Ngón tay Phi Dật dọc theo đường cong trên cẳng chân Mộ Dung Nghi, chậm rãi trượt, nhẹ nhàng vuốt ve. Mộ Dung Nghi không dám thở mạnh, cảm giác của hắn trong bóng đêm bỗng nhiên trở nên miễn cưỡng, sâu sắc vô cùng. Đến cả ngón tay thon dài của Phi Dật đặt trên da thịt mình cũng đều cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Phi Dật nắm lấy chân của hắn xoa nắn, cung cách vô cùng thuần thực dễ chịu. “Ngủ đi... Chờ ngươi ngủ rồi ta sẽ đi.”

“Ta không ngủ được.” Mộ Dung Nghi lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, lẽ ra hắn nên làm bộ ngủ, sau đó chờ Phi Dật rời đi mới phải.

“Thật sự đau như vậy sao?” Tiếng nói Phi Dật vừa vang lên, chân Mộ Dung Nghi bị nâng lên, thân mình ngã về phía sau, đầu nằm lên gối. Đôi mắt Phi Dật nhẹ nhàng đặt lên mắt cá của hắn, từng nụ hôn nhỏ nhẹ mà tỉ mỉ, đầu lưỡi khe khẽ quét lên da thịt hắn, Mộ Dung Nghi cơ hồ phải kinh hô vùng ra.

“Không cần...” Hắn vươn tay muốn Phi Dật đẩy ra.

“Như vậy không tốt sao? Cho ngươi quên đau đớn, chỉ cảm thấy ta...” Phi Dật kéo chân hắn lại, đặt từng chiếc hôn mềm nhẹ mà mang theo câu dẫn ý tứ hàm súc dọc theo cẳng chân uốn lượn khúc chiết. Mộ Dung Nghi càng chống đỡ, muốn trốn lùi về phía sau, lưỡi của Phi Dật đã nhập vào bên trong đùi non.

“Dừng lại, được không?” Mộ Dung Nghi dường như sắp khóc tới nơi.

“Vì sao phải dừng lại? Ngươi chịu không được, phải không?” Câu hỏi của Phi Dật không hề có ý châm chọc hay đùa giỡn, tựa như một câu ân cần thăm hỏi dịu dàng. Hình như hắn hơi say.

Mộ Dung Nghi muốn khép chặt hai chân lại, Phi Dật lại trước tiên trấn áp hành động của hắn, cẩn nhẹ vào da thịt non nớt ở đùi trong của Mộ Dung Nghi, Mộ Dung Nghi liền cả kinh hít dài một hơi.

45. Chương 45

“Van cầu người đi đi ...” Lời cự tuyệt yểu ớt của Mộ Dung Nghi lúng búng trong cổ họng đang thở dốc, không thoát ra được.

Phi Dật linh hoạt kéo lấy tiết khố của hần xuống, đem phân thân non nớt của hần nhập khẩu. Đầu lưỡi đảo qua, thân thể Mộ Dung Nghi từng đợt run rẩy, đó là một loại ôn nhu đến cực điểm tra tấn.

Mộ Dung Nghi mới vừa xuất ra, lưỡi Phi Dật lại trườn lên, tiếp tục như thế cho đến khi hần sức cùng lực kiệt mê man qua đi.

Khi Mộ Dung Nghi nhắm mắt lại, khuôn mặt hần đã ướt đầm nước mắt.

Hần biết rất rõ, trong lòng hần có một vết thương rất lớn, rất sâu, rất đau. Đôi khi chính hần cũng hoài nghi rốt cuộc làm cho mình trắng đêm khó ngủ là mắt cá chân bị thương hay là vết thương ở trong sâu trong lòng hần. Hần thậm chí nghĩ rằng, nếu kẻ hại chết Tiểu Vũ là người khác mà không phải Phi Dật, mình có thể đau lòng tới mức này hay không?

Hần chịu không nổi sự ôn nhu của Phi Dật.

Hần biết Phi Dật muốn dùng sự ôn nhu dung túng như vậy để hàn gắn vết thương đó trong lòng hần. Đáng tiếc, càng ôn nhu, càng đau lòng.

Khi Mộ Dung Nghi tỉnh lại đã là quá Ngọ ngày hôm sau [giờ Ngọ = 12h trưa], Tiểu Lam Tử nói mấy ngày nay hiếm khi thấy hần ngủ ngon như thế, nên không đành lòng đánh thức hần. Trong tầm điện không hề lưu lại một dấu vết nào của Phi Dật, giống như tất cả sự việc đêm qua chỉ là một giấc mộng của Mộ Dung Nghi mà thôi.

Nửa tháng sau, trong cung lại có thêm một vị phi tần, không ai khác chính là công chúa Mạt La.

Vị nương nương này không giống các vị hậu phi tuyển tú khác luôn trầm tĩnh, nàng thường xuyên ở phía bãi cỏ phía sau cung chơi môn cưỡi ngựa đánh bóng, khiến cho mấy kẻ hầu hạ tới lui của các cung điện khác cũng phải dừng lại xem.

Trước nay Mộ Dung Nghi thích ngủ trưa trong ngự hoa viên, hiện tại hần thích đứng ở trước băng ghế trong Tứ Nguyệt các, nhón chân ngưỡng mặt, theo vó ngựa chạy trên bãi cỏ kia mà trong lòng rất phấn chấn. Sau khi Mạt La đánh trái cầu bay vào giỏ thành công, trông lên thấy thân ảnh Mộ Dung Nghi ở trên lầu các, lập tức nhoẻn miệng cười thật tươi, ngoắc tay ý bảo hần “xuống đây”.

Một đám nô tài kinh sợ thỉnh cầu Mộ Dung Nghi không được lên ngựa, nhưng hần thật sự kìm nén không nổi, bất chấp tất cả liền lên ngựa. Chân trái tuy rằng không đặt vừa với mã đặng [chỗ để chân ở 2 bên hông ngựa], nhưng hần cảm thấy ở trên bãi cỏ này cưỡi ngựa sẽ không thể nào ngã được.

Chính Mạt La cũng kêu to không cho hần lên ngựa. Thực ra kỹ thuật đánh cầu của Mạt La rất tốt, Mộ Dung Nghi căn bản không có cơ hội chạm vào trái cầu, cho nên hần lên ngựa cũng chỉ là cho nó bước thông dong tản bộ. Nhưng tất cả nô tài đi theo Mộ Dung Nghi chạy theo hần khắp bốn phía, thật là mệt muốn chết. Trong đó có vài tên nhanh trí đã đi bẩm báo với Hoàng thượng.

Vốn Mạt La nửa giỡn nửa thật nói chờ Hoàng thượng tới, Mộ Dung Nghi chỉ sợ không có cơ hội cưỡi ngựa nữa. Không ngờ, Phi Dật lại cho người đưa tới một con ngựa, nghe nói con ngựa này khá thuần tính ngoan ngoãn, mã đặng cũng được thay đổi, chân Mộ Dung Nghi có thể đặt lên đó rất thoải mái. Điều trời buộc duy nhất là hần chỉ được cưỡi ngựa trong bãi cỏ này. Mộ Dung Nghi không khỏi buồn cười, bãi cỏ này có rộng được bao nhiêu đâu? Hần như vậy so với một tiểu hài tử thật có khác gì nhau?

Lúc nghỉ ngơi, Mạt La cười hỏi: “Môn cưỡi ngựa đánh bóng người chơi thật hảo lắm sao?”

“Chơi thật hảo a! Tiếc là không thể cùng hần... Cùng nhau...” Khuôn mặt Mộ Dung Nghi đang tươi cười sáng lạn bỗng chốc dần dần ảm đạm.

“Ai? Bệ hạ sao?” Mạt La cười cười.

Mộ Dung Nghi bĩu môi, lập tức làm bộ không có gì, nói: “Không phải. Ta đã muốn vĩnh viễn không thể cùng hần làm bất cứ chuyện gì.”

Mạt La nhú mày nói: “Tốt nhất là vĩnh viễn không cùng nhau? Nhưng mà, ta biết đối với bệ hạ người là vô cùng đặc biệt.”

“Ý người là việc hần luôn dung túng tha thứ cho ta thật khó hiểu, lại còn giam giữ ta không cho ta đi ra ngoài?”

Mạt La lắc lắc đầu nói: “Những phi tử được Hoàng Thượng sủng ái, ví dụ như Ly phi, khi nàng rũ mắt xuống biểu tình có vài phần tượng tự sắc mặt của người; Trừ tần khi nhoẽn miệng cười tươi cũng rất giống người; còn có mũi của Cẩn chiêu nghi, cũng giống của người...”

Mộ Dung Nghi trong lòng chấn động, ngơ ngác ngẩng mặt.

“Nhưng đáng tiếc, ta không có chỗ nào giống người. Nếu không phải bởi vì ta là công chúa Điền La, chỉ sợ chức Phi tử cũng không được phong tới.” Mạt La quay ngựa, “Hoàng thượng sủng hạnh quá ít, cho nên ta dường như chỉ biết tự mình sủng hạnh chính mình. Tứ ca của người tặng ta một ít quyền bố [khăn vải], chiều nay dùng nó làm trò chơi, người tới không?”

“Bệ hạ sẽ tới sao?”

“Nếu người muốn ta có thể phái người đi thỉnh bệ hạ!” Mạt La buồn cười chớp chớp mắt.

“Đương nhiên không cần!”

Đi vào trong đình viện ở Lộ Hoa điện của Mạt La, Mộ Dung Nghi mới biết được trò chơi của nàng là gì: Hần dùng bạch quyền bịt mắt lại, mặt khác các thị vệ, thái giám cũng bịt mắt lại, hần có thể sờ mặt đối phương qua lớp vải, nhưng không được nói chuyện, cũng không được gỡ bạch quyền xuống, ai tìm được mục tiêu trước thì người đó thắng.

Chiều dài của số người bịt mắt đứng xếp hàng có thể vòng qua nửa đình viện. Mộ Dung Nghi nghĩ Mạt La ở chỗ kia đang cau mày, mò mẫm sờ lên mặt người ta cả nửa ngày trời, đột nhiên có chút thông cảm cho người kia. Bởi vì Mạt La đem quyền bố hung hăng bịt mắt người ta hồi lâu như vậy, phỏng chừng hần cũng sắp tắt thở rồi.

Mộ Dung Nghi nhin ý cười. Đây không phải, mục tiêu là một thái giám, mà qua lớp vải có thể sờ thấy râu của kẻ kia; đây cũng không phải, người cần tìm môi không có nhiều thịt như vậy; đây vẫn không đúng, mũi quá thấp...

Bỗng nhiên, tim của hần chấn động mạnh. Theo đường nét vẽ lên bên ngoài lớp vải này, hần một lần lại một lần nhận ra, cảm giác vô cùng thân thuộc. Này đôi mắt to sâu thẳm, cánh mũi phập phồng, đường cong ở cằm, tất cả đều từng ở gần hần trong gang tấc. Mộ Dung Nghi vừa định mở miệng, tay của đối phương cách qua lớp bạch quyền nhẹ nhàng đặt trên môi hần, tay kia thì chậm rãi cầm ngón tay của hần, dịu dàng thăm thiết, Mộ Dung Nghi cảm thấy thật khó tin.

46. Chương 46

“Hắc, người muốn xả hạ quyền bố sao? Xấu a!” Thanh âm của Mạt La vang lên, đánh thức thần trí Mộ Dung Nghi tỉnh lại.

Là người sao? Tiểu Vũ? Mộ Dung Nghi đưa tay muốn mở bạch quyền ra, Mạt La kêu to không được chơi xấu. Mộ Dung Nghi vẫn một mặt xả hạ bạch quyền bối rối tìm kiếm, hốt hoảng xem xét từng người từng người, nhưng không có ai có gương mặt mà mình muốn nhìn thấy cả.

“Có ai ly khai? Nói a!” Mộ Dung Nghi không kìm chế được, kêu to.

“Chỉ có hai người đến đưa bạch quyền ly khai, bọn họ là người của Tứ vương gia ...” Một thị vệ vội đỡ lấy Mộ Dung Nghi đang lao đảo sắp ngã xuống.

Đôi mắt Mộ Dung Nghi sáng lên, lập tức tuôn chạy tới, khi thấy hai người ăn mặc giống gia nhân đang đi qua cửa cung, gọi lớn: “Các người là đến đưa bạch quyền?”

Hai thị nhân đó quay người lại, tâm thần Mộ Dung Nghi lại sụp xuống.

Không phải, bọn họ đều không phải người mà mình nghĩ tới. Mộ Dung Nghi cười cười, hần làm sao còn có thể gặp lại hần? Tất cả đều là ảo giác rồi. Nhưng mà, hần thực sự muốn được gặp lại người đó.

Hai gia nhân kia nhìn Cửu vương gia chậm rãi ngồi sụp xuống đất, cúi đầu thật thấp, luống cuống không biết phải làm sao.

Hắn rất nhiều lần tự nói với mình, ta đã quá mệt mỏi rồi, ta không muốn tiếp tục tìm kiếm hình ảnh của Tiểu Vũ ở chung quanh mình nữa. Theo mỗi một thân cây, mỗi một góc nghiêng của tia nắng chiếu xuống, đều khiến ta nhớ lại những kỷ ức nhỏ vun mông manh đó. Nhưng thật sự khi nỗi nhớ nhung kéo tới vậy khốn hãn thế này, hắn mới hiểu, rằng mình chỉ có thể giả vờ quên đi mà thôi.

Đêm hôm đó, Mộ Dung Nghi trắng đêm khó ngủ. Hắn thở dài, trần trọc, nhớ tới khuôn mặt như được gió tạc ra của Tiểu Vũ, hàng mày sắc sảo, đôi mắt sáng như sao trời. Đột ngột, Phi Dật bừa bãi cười đem hết thảy xé rách tan, hung hăng đánh vào lòng Mộ Dung Nghi. Khi hắn vươn tay muốn ngăn cản Phi Dật lại, nụ cười của hắn trong nháy mắt hóa thành khôn cùng sầu bi, bao phủ lên chính mình...

Mộ Dung Nghi biết, hắn nên đi khỏi đây. Hoặc là nói, hắn không thể không rời đi. Phi Dật ôn nhu bao bọc lấy hắn, đến mức không thở nổi, làm hắn đau lòng, làm cho hắn giãy giụa...

Mấy ngày sau, hoàng tử thứ ba của Phi Dật ra đời, mẫu phi chính là con gái của Thừa tướng Triệu Lam. Phi Dật mở đại tiệc, trong cung ca múa ồn ào tưng bừng. Mộ Dung Nghi luôn luôn đối với những sự tình náo nhiệt như vậy đều không có hứng thú. Hắn ở trong đình viện cách đại yến không xa, một mình uống rượu. Ánh trăng nhẹ nhàng, tiếng ca văng vẳng, Mộ Dung Nghi nâng chén nhìn lên những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đêm, bỗng nhiên có một bàn tay cầm lấy chén của hắn.

“Uống nhiều rượu như vậy không tốt cho thân thể.” Thanh âm thuần hậu, ngữ điệu dịu dàng, Mộ Dung Nghi không cần quay đầu lại cũng biết người đến là Tứ ca Đình Hiên.

“Tứ ca...” Mộ Dung Nghi cúi đầu cười cười. “Mấy hôm trước ta còn nhận lầm gia nhân người sai đem bạch quyền đến là Tiểu Vũ ... Ta có phải già rồi không? Luôn tưởng nhớ lại hồi ức?”

Đình Hiên nhẹ nhàng thoáng tươi cười, đưa tay ôm hắn vào lòng. “Bởi vì, hồi ức quả thật rất đẹp ...”

“Tứ ca, giúp, giúp ta...” Mộ Dung Nghi ẩn đầu mình thật sâu vào giữa đôi tay của Đình Hiên. “Ta phải rời khỏi nơi này...”

“... Hảo.” Đình Hiên trả lời thực ngắn gọn, tựa hồ đã sớm dự liệu được.

Mộ Dung Nghi ngẩng mặt, nhìn khuôn mặt vừa bình tĩnh lại vừa bí hiểm của Đình Hiên, liền nói: “Giúp... như thế nào?”

“Tháng sau là lễ săn bắn, người nghĩ biện pháp để Hoàng Thượng mang người đi, sau đó ta sẽ nghĩ biện pháp an bài người rời đi.”

“Còn mẫu phi của ta cùng Tiểu Lam Tử thì sao?”

“Người của ta sẽ nghĩ được biện pháp mang Uẩn phi rời đi —— thay mặt đổi đào đã có kế sách hữu hiệu rồi.” Đình Hiên khẽ vỗ vai Mộ Dung Nghi, xoay người rời đi. “Người tự mình có thể suy nghĩ một chút...”

Mộ Dung Nghi nhìn bóng dáng Đình Hiên, nói: “Tứ ca, ta tin người!”

Nửa tháng sau, Uẩn phi đi Lộc Đức Tự ở phía tây ngoại thành cầu phúc, trước khi mặt trời lặn đã trở lại Huê Phương điện. Mộ Dung Nghi đón ngay mẫu phi vào phòng, lúc này Uẩn phi đã là do tâm phúc của Đình Hiên cải trang thành. Bởi vì Uẩn phi rất ít tiếp xúc bên ngoài, từ khi tiên đế qua đời lại càng ít xuất hiện hơn. Hơn nữa Lễ phu nhân thay thế Uẩn phi vốn đã khá giống nhau, sau khi hóa trang lại có sáu phần tương tự, ngay cả Mộ Dung Nghi có đôi khi nửa đùa nửa thật, gọi nàng “Mẫu phi” dài, “Mẫu phi” ngắn, làm hại Tiểu Lam Tử cơ hồ quên rằng vị Uẩn phi đã không còn là Uẩn phi của ngày xưa nữa.

Trong cung đã lại rục rịch bắt đầu chuẩn bị cho lễ săn bắn năm nay. Nhưng thật ra Mộ Dung Nghi mỗi ngày lại vô cùng thanh nhàn, cùng lắm chỉ cùng Tiểu Lam Tử đi đi lại lại trong ngự hoa viên. Đi tới đi lui phát chán ngấy, hắn liền cho người dựng lên một bia ngắm trên bãi cỏ, Mộ Dung Nghi bắt đầu luyện tập bắn tên. Một chiều kia, hắn bắn mười phát trúng tâm hết chín, Tiểu Lam Tử ở một bên cũng phải vỗ tay khen ngợi: “Tiểu chủ tử! Người thật lợi hại!”

“Lợi hại có ích lợi gì?” Mộ Dung Nghi hừ lạnh một tiếng. “Còn không phải là một Vương gia thương tật? Tất cả hoàng thân quốc thích đều có thể tham gia lễ săn bắn, ta lại không thể đi!”

Tiểu Lam Tử bật người tiến lên an ủi: “Chủ tử, Hoàng Thượng cũng chưa nói không cho ngài đi a!”

“Thôi đi! Người xem xem, có ai thèm tới hỏi ta trong lễ săn bắn muốn cái gì không? Ý của Hoàng thượng còn không rõ ràng? Ta là một Vương gia chân bị thương, cưỡi ngựa còn không được, muốn hấn mất mặt a?” Mộ Dung Nghi cố ý đem kéo dài thanh âm, trong mắt dư quang nhìn nô tài ở cách đó không xa. Hấn không ngu ngốc, hấn biết đây chính là người do Phi Dật phái tới trông coi mình.

“Ai... Vậy cũng không có cách a, tiểu chủ tử ngài chịu khó sống yên ổn ở trong cung đi!” Tiểu Lam Tử tiến lên, Mộ Dung Nghi bỗng nhiên đẩy bìa ngấm đổ rầm xuống, sợ tới mức Tiểu Lam Tử thiếu chút nữa té xuống đất. “Chủ tử?!”

“Đủ rồi! Dù sao để ta ở trong này ngạt thở chết cũng tốt!” Nói xong vẻ mặt tức giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Đêm đó, Mộ Dung Nghi dựa hành lang gấp khúc, nhìn những bóng cá chép đỏ im lặng quẫy đuôi trong đáy ao, từng gợn sóng nhỏ nhỏ. Hấn bỗng nhiên trong mắt nổi lên ý xấu, với tay bẻ một cành liễu, quật xuống mặt nước, nhìn đàn cá hốt hoảng bơi tản ra bốn phía. Mộ Dung Nghi cũng không có cảm giác vui vẻ, nhìn cành liễu dập dềnh nổi trên mặt nước, hấn không có... chút nào tức giận.

“Dường như tâm tình của người không được tốt lắm.” Tiếng nói mềm mại, ấm áp không nhanh không chậm vang lên.

47. Chương 47

Mộ Dung Nghi trong lòng cả kinh, âm thầm bình tĩnh hô hấp, sau đó xoay người lại, tỏ vẻ cực độ bất nhẫn nhìn người trước mắt, nói: “Như thế nào? Bệ hạ thấy tâm tình của ta hấn là tốt lắm sao!” Sau đó nghiêng thân mình muốn lách qua hành lang đi qua người Phi Dật.

Ngay lúc đó, Phi Dật kéo mạnh Mộ Dung Nghi lại, hấn xoay người, ngã vào trong lòng Phi Dật. Mộ Dung Nghi cắn chặt răng, đẩy mạnh đôi tay của đối phương đang ôm chặt lấy mình, nói: “Buông!”

Đôi môi Phi Dật cơ hồ dựa vào bên tai hấn, hơi thở như có như không mang ý trêu đùa: “Nghi nhi, nói cho trẫm, vì cái gì phát giận?”

Nếu là trước đây, Mộ Dung Nghi có lẽ sớm đã bị thanh âm của hấn mê hoặc. Nhưng hiện tại, hấn đã không còn là hấn nữa, vừa nghĩ vậy, trong mắt Mộ Dung Nghi lại tràn lên nỗi chua xót. Phi Dật giống như vừa nhìn thấy hốc mắt ướt át của hấn càng thêm siết chặt đôi tay. Mộ Dung Nghi nhìn cái bóng của mình và hấn dưới ánh trăng chiếu xuống, dài nhỏ, gầy yếu, tựa hồ cũng sắp vỡ tan.

“Vì sao chỉ có ta không thể đi hội săn bắn? Ta đã lâu rồi không có thấy sơn, thấy thủy ... Ta có phải ngày nào cũng như ngày nào, ở đây cho tới chết không? Mộ Dung Phi Dật... Người đang tra tấn ta đúng không... Ta chưa từng có gây trở ngại gì cho người... Vì sao chán ghét ta như vậy...”

Phi Dật ở phía sau hấn thở dài một hơi, nói: “Không có, làm sao trẫm có thể chán ghét người được? Nếu người muốn đi hội săn bắn, trẫm sẽ sai người chuẩn bị, chỉ cần người không ly khai khỏi trẫm, người nghĩ gì muốn gì trẫm đều sẽ cho người...”

Mộ Dung Nghi trầm mặc, trong lòng một trận cười lạnh —— ta muốn tự do, người sẽ cho ta sao? Ta muốn trở lại như trước đây, người có thể làm được sao? Điều ta muốn nhất chính là làm cho Tiểu Vũ trở về, người có thể làm được sao?

Tất cả hứa hẹn đều là vô nghĩa.

Mộ Dung Nghi im lặng trở về Huê Phương điện, bình tĩnh nói cho Tiểu Lam Tử biết bọn họ có thể đi hội săn bắn. Từ đầu Tiểu Lam Tử đã rất cao hứng, tới lúc này liền vô cùng khẩn trương, “Tiểu chủ tử, chúng ta sẽ thành công rồi đi sao?”

“Ai biết được?” Mộ Dung Nghi xoay người lại cười ảm đạm, Tiểu Lam Tử cũng hít một hơi thật sâu.

Nửa tháng sau, Mộ Dung Nghi cũng được như ý, ngồi trong xe ngựa đi đến lễ sân bắn, trong xe còn có Tiểu Lam Tử. Ở phía trước, cách xe ngựa không xa chính là long xa của Mộ Dung Phi Dật.

“Hoàng Thượng xem chừng rất chặt ...” Tiểu Lam Tử rút đầu từ ngoài cửa sổ vào nói.

“Không biết Tứ ca có thể nghĩ ra biện pháp gì...” Mộ Dung Nghi nhú mày nghĩ ngợi.

Ban ngày, Mộ Dung Nghi cưỡi ngựa đi dạo quanh rừng núi, hẳn biết phía sau cách đó không xa chính là Phi Dật đi theo hẳn, còn có đại nội thị vệ, Mộ Dung Nghi cười lạnh, bọn họ biến thành giám thị hết cả rồi.

Ban đêm, trở lại doanh địa, mọi người đốt lửa trại làm tiệc nướng. Mộ Dung Nghi cùng Tiểu Lam Tử trở lại lều trại của mình, bên ngoài quả nhiên có vài tên thị vệ nối đuôi nhau đứng gác.

“Chủ tử, sao ta lại thấy chúng ta có chạy đằng trời a?” Tiểu Lam Tử nhìn vẻ mặt khó chịu của Mộ Dung Nghi.

“Cửu vương gia, Tứ vương gia phái người đưa tới cho ngài chút hoa quả cùng thịt nướng.” Ở ngoài cửa có tiếng người hầu thông báo vào.

“Cho hẳn vào.” Mộ Dung Nghi biết, lúc này Đình Hiên phái người đến tặng đồ, nhất định chính là nói với mình bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Người đến tặng đồ cúi đầu bưng thức ăn tiến vào, Mộ Dung Nghi ý bảo đối phương thả chúng xuống bàn, nói: “Tứ vương gia có lời gì căn dặn, nói mau!”

“Hắn nói người... Đi theo ta.”

Nghe thấy âm thanh của đối phương, Mộ Dung Nghi đứng ở tại chỗ, cảm giác như suy nghĩ của mình trong nháy mắt tựa hồ đã trải qua một hồi dài lưu lạc triền miên, cuối cùng lắng xuống chưa bao lâu, trái tim mờ mịt không biết như thế nào nhảy lên.

“Người không muốn đi theo ta sao?” Đối phương ngẩng đầu lên, từ trong đáy mắt sáng lấp lánh, đôi mắt nheo nheo cười cong cong như con sông mềm mại, ôn nhu bao bọc lấy nỗi lòng của Mộ Dung Nghi.

Tiểu Lam Tử ở một bên thật hít một hơi, ngã xuống đập mông xuống đất. Hắn “A... A...” nửa ngày lại nói không thốt lên nổi một lời.

Thật lâu sau, Mộ Dung Nghi chậm rãi bước đến phía trước, cố gắng kìm chế nỗi lòng đang ào ạt cuộn sóng mà nói: “Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

“Đương nhiên không phải.”

“Thật là người sao?” Mộ Dung Nghi run rẩy vươn ngón tay về phía hắn.

Đối phương nhanh chóng nắm lấy bàn tay của hắn, đặt ở ngay trên ngực mình. “Nó vẫn còn ấm, nó vẫn còn đập, bên trong nó vẫn có người...” Ngay khi Mộ Dung Nghi chạm vào khuôn ngực kia, đôi mắt không kìm nén nổi bắt đầu cay nóng ướt át, cảnh vật trước mặt bắt giác nhòe đi hết thấy.

“Thật là người... Làm sao có thể a... Có phải ta đã chết rồi không? Tiểu Vũ! Tiểu Vũ!”

Nếu như nói tất cả mộng đẹp phải có lúc tỉnh lại, như vậy cảnh tượng hiện tại quyết không là ở trong mộng.

Người mang hoa quả tới không phải ai khác, chính là người đã chết bao lâu nay – Tiểu Vũ.

“Thập... Thập ...” Tiểu Lam Tử nghe thấy tiếng Mộ Dung Vũ cảnh báo, liền nhỏ giọng nói, “Ngài rút cuộc là người hay quỷ a?”

“Ha hã, đương nhiên là người.” Mộ Dung Vũ nhẹ nhàng trấn an Mộ Dung Nghi đang ở bên cạnh, nâng lấy khuôn mặt vẫn đang như mộng du của hắn, đặt trên môi hắn những nụ hôn dài thật dài, tựa như bù đắp cho cả một đời. “Ta đến mang người đi, sau khi chúng ta rời khỏi nơi này, làm những việc chúng ta muốn làm, sống những ngày như chúng ta đã từng ao ước, được không?”

“Chỉ cần là người, vô luận người phải mang ta đi làm sao, ta đều theo người, lên trời xuống đất, đều không sao cả...” Mộ Dung Nghi nắm chặt tay Tiểu Vũ, sợ hãi hắn lại đột nhiên lại biến mất. “Hiện tại, ta bất kể gì cũng không sợ.”

Hắn thật muốn khóc lớn một hồi, bao nhiêu đau khổ trong hai năm nay trong khoảnh khắc lại được nhìn thấy Tiểu Vũ vui sướng ập tới. Hắn khẩn cấp muốn cảm kích trời xanh, giấc mộng ngọt ngào của dĩ vãng lại đột ngột trở về. Hắn thật muốn đem tất cả yêu thương trao hết cho Tiểu Vũ.

“Chính là... Người không phải đã được an táng ở hoàng lăng rồi sao? Người như thế nào lại ở đây a?”

Mộ Dung vũ bật cười nói: “Ai nói với người, người bị an táng ở hoàng lăng kia nhất định là ta Mộ Dung Vũ?”

End 45,46,47

Tiểu Vũ chưa chết!

Á khẩu cứng hàm chưa bà kon? ‘____’ lúc bạn đọc tới đoạn này, bạn cứ phải nói là nổi hết cả da gà da vịt. Vui và xúc động quá đôi! Có thể nói là cảm nhận được niềm hạnh phúc “gặp được người chết” của em Nghi, một người mà dù muốn gặp lại bao nhiêu cũng không thể gặp lại được nữa, cuối cùng lại đứng sừng sững ngay trước mặt ta. Tiểu Vũ chưa có chết, Tiểu Vũ quay về mang em Nghi trốn đi. Liệu bọn họ có trốn thoát nổi không? Nếu trốn thoát rồi, vậy Phi Dật ca ca phải làm sao đây? Phi Dật ca ca đã yêu em, chờ em hơn mười mấy năm rồi mà, hux hux T____T ko lẽ cứ thế mà mất em sao? Mất thì mất, đằng này chị au chị ấy không có thích xử cho nó đơn giản như thế, chị ấy thích hành anh Dật ra bã luôn ~.~. Lúc nào bạn nghĩ tới cái ending cũng khóc như mưa, khổ thân T____T

Như vậy là chỉ còn 4 chap nữa thôi, 4 chap để kết thúc hết tất cả những hờn giận, hi vọng ái ố, yêu thương và thù hận của Tịch Chiêu Huê Phương Điện... Ôi chưa end mà bạn đã xúc động quá, ahhhhhhhhh!

48. Chương 48

Chuyện là, vết thương do trùng tên của Mộ Dung Vũ mãi không lành không khỏi khiến Tứ ca Đình Hiên hoài nghi, rốt cục cũng phát hiện ra việc Thôi thái y dụng độc với Tiểu Vũ. Đình Hiên tuy muốn cứu Tiểu Vũ, nhưng nói cho cùng có câu “Quân xử thần tử thần không thể không tử”, nên cho dù có vạch trần được Thôi thái y thì ý Phi Dật muốn giết Tiểu Vũ cũng đã quá rõ ràng. Vì thế đơn giản hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, Đình Hiên dùng “Mị hồn thang” tìm cơ hội cho Tiểu Vũ uống vào, để mọi người nghĩ rằng thương thế của hắn quá nặng không thể chữa khỏi, rồi sau đó đem Mộ Dung vũ “giả” an táng tại hoàng lăng. Đây là dùng chiêu “thâu lương hoán trụ” [tráo đổi] trước tìm cách thoát thân, sau sẽ tìm cơ hội mang Mộ Dung Nghi ra ngoài cùng Tiểu Vũ đoàn tụ. Không ngờ, Phi Dật quá chặt, hai năm nay ngay cả Đình Hiên cũng không tìm được cách nào dẫn hắn ra ngoài, mãi đến tận bây giờ ...

“Nhìn bên ngoài, diện hạ, chúng ta làm sao trốn được.” Tiểu Lam Tử chỉ chỉ ngoài cửa, quả thật, bên ngoài có đến chín ngự lâm quân đứng thẳng hàng. “Cho dù chúng ta trốn ra được, một khi Bộ hạ phát hiện ra, cho nhân mã đuổi bắt lại chúng ta không phải là việc khó.”

Mộ Dung Vũ vuốt cằm cười cười, có vài phần sâu cạn khó dò. “Vậy phải làm cho Bộ hạ không rảnh mà bận tâm đến chúng ta.”

“Ha?” Tiểu Lam Tử giương mắt, bộ dạng vô cùng ngốc nghếch.

Bỗng nhiên, ngoài trường truyền đến tiếng động ầm ầm. Cách doanh trại không xa có ánh lửa bùng lên, ngập trời toàn là khói đen.

“Sao lại thế này?” Mộ Dung Nghi đi ra ngoài trường hỏi đầu lĩnh ngự lâm quân.

“Bẩm Vương gia, hình như là doanh trường của Bộ hạ bị cháy!”

Mộ Dung Nghi trong lòng cả kinh, lập tức đã hiểu được năm, sáu phần kế sách của Đình Hiên. Không tồi, hiện tại đại bộ phận nhân mã đều tụ tập đến chỗ Phi Dật dập lửa, nếu như mình thừa dịp đào tẩu, đợi đến lúc Phi Dật phát hiện, e rằng mình đã ra khỏi kinh thành. Vì thế hắn nghiêm giọng nói với đầu lĩnh kia: “Vậy các người còn ở đây làm cái gì? Còn không nhanh đi cứu hoả!”

Đầu lĩnh lại ra một lễ, nói: “Hoàng Thượng phân phó, vô luận phát sinh sự tình gì chúng thần đều phải ở bên Vương gia bảo hộ người, một tấc cũng không rời, nếu không tuân mệnh đầu tất phải ở riêng.”

Mộ Dung Nghi khó thở, xem ra để bọn họ rời đi thật khó a. Quay đầu nhìn vào trong trướng, thoáng thấy ánh mắt của Tiểu Vũ, Mộ Dung Nghi hiểu ý, lại nói với đầu lĩnh: ” Doanh trướng của Hoàng thượng bị cháy, ở đây trông qua nhìn sang xem ra cũng không ổn, các người theo ta đi xem xét sự tình!”

Đầu lĩnh kia tuân mệnh, lập tức dẫn theo tám người còn lại theo sau Mộ Dung Nghi sang trướng của Hoàng thượng.

Không đi được mấy bước, Tiểu Vũ kéo nhẹ ống tay áo Mộ Dung Nghi. Bỗng nhiên từ đâu một mảnh lưới rất lớn hạ xuống, vây lấy tất cả bọn họ, nhóm ngự lâm quân đều đồng loạt rút đao ra. “Các người là ai?”

Trong rừng cây có người cầm đuốc đi tới, người đó vừa phát tay, liền có mấy người lại giúp Mộ Dung Nghi ra khỏi lưới, mặt khác gấp rút dắt đến ba con ngựa.

“Cứu vương gia, chủ nhân của chúng ta vì ngài hành sự, tài cán chỉ có thể dừng ở đây. Hy vọng ngài mọi sự cẩn thận.”

Mộ Dung Nghi gật đầu nói: “Thay ta cảm tạ chủ nhân các người, ân tình của hãn Mộ Dung Nghi này chỉ có kiếp sau báo đáp.”

“Cứu vương gia! Ngài theo bọn họ... Vì cái gì?” Nhóm ngự lâm quân hiện giờ đã bị trói chặt vào thân cây, hiển nhiên không thể hiểu được chuyện ở trước mắt.

“Không vì cái gì cả.” Mộ Dung Nghi cười cười phiên thân lên ngựa, còn có Tiểu Vũ cùng Tiểu Lam Tử theo sau.

Cành lá cây cối ở trong rừng theo gió lay động, vó ngựa phi như gió, Mộ Dung Nghi xoay đầu lại nhìn Tiểu Vũ. Việc bọn họ cần phải làm hiện nay chính là liều mạng chạy, một khắc cũng không được ngừng nghỉ.

Sau chừng một canh giờ, bọn họ thuận lợi ly khai khỏi phạm vi kinh thành, Tiểu Vũ một tay kéo lấy hãn ôm vào trong ***g ngực.

“Từ nay trở đi, chúng ta có thể sống những ngày tự do rồi!”

“Nhưng là, chúng ta cũng không còn là chúng ta nữa!”

Bôn tẩu gần một đêm, bọn họ không dám đi đường lớn để ra khỏi châu giới, đành phải đi vào một con đường mòn vắng vẻ trong núi.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Mộ Dung Nghi đang nằm trên chân mình đã ngủ say, không khỏi lộ ra vui mừng tươi cười ôn nhu. Cách đó không xa là có ánh lửa bập bùng, còn có Tiểu Lam Tử chốc chốc lại khui cho nó cháy thêm lên.

“Đã lâu rồi không được nhìn thấy chủ tử ngủ ngon như vậy ...”

“Tiểu Lam Tử, dù Đình Hiên muốn giấu ta, nhưng ta đã biết”, Tiểu Vũ rũ mắt xuống, mặt mày để lộ ra vài phần chua xót. “Khi hãn ngã ngựa hôn mê bất tỉnh, ta đã nghĩ ngay rằng, nếu hãn thật sự chết đi, ta nhất định cũng sẽ đi theo hãn.”

“Thập điện hạ!” Tiểu Lam Tử ngẩng mặt.

Tiểu Vũ bật cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm thâm u ở trên cao. “Khi ở trong cung ta chưa từng thấy những ngôi sao nào đẹp như thế này. Mỗi lần ở tiểu trúc lý mà Đình Hiên an bài cho ta ngẩng đầu nhìn lên, ta đều cảm thấy rất cô độc... Hiện tại, thật sự tốt lắm.” [Tiểu Vũ, 2 năm qua thật sự vất vả cho em ah! Nhưng mà tỷ cũng không muốn Phi Dật ca phải đau khổ. 2 người đều yêu bằng cả chân tình của mình, nhưng Nghi nhi thì chỉ có 1. Gặp tỷ ta cũng thấy thật khó xử, huhu]

“Tiểu Lam Tử cũng thấy là tốt lắm.” Tiểu Lam Tử ngây ngô sờ sờ lên đầu mình.

Mặt trời từ từ nổi lên từ đường chân trời phía xa, Tiểu Lam Tử khoan thai dụi tắt lửa, Tiểu Vũ cũng tỉnh lại.

Có tiếng chó sủa xa xa, còn có tiếng cây cối bị chặt đổ vang tới.

“Có chuyện gì thế?” Tiểu Vũ nhíu mày hỏi.

“Chắc là thợ săn!”

Tiểu Vũ gọi Mộ Dung Nghi tỉnh lại, sau đó lắng nghe trong chốc lát rồi nói: “Nếu là thợ săn, chắc chắn là nhân số rất đông!”

Mộ Dung Nghi còn buồn ngủ nhìn Tiểu Vũ nói: “Làm sao vậy? Phải đi rồi a?”

“Đúng! Hơn nữa phải mau lên!” Tiểu Vũ nhanh chóng vùi đồng tro lại, kéo Mộ Dung Nghi chạy về phía trước. Lúc này Mộ Dung Nghi rốt cục đã vài phần tỉnh táo.

“Là có người đến truy chúng ta sao?” Mộ Dung Nghi nhìn bóng lưng của Tiểu Vũ ở phía trước, dồn dập mà bất an, cổ tay của mình bị kéo cũng nhanh chóng bắt đầu phát đau.

Ngay lúc ấy, ở trong đám cây cối ở phía trước có bóng người vút lên, Tiểu Vũ kéo Mộ Dung Nghi cùng Tiểu Lam Tử ngồi sụp xuống.

Mộ Dung Nghi nhìn qua khe hở giữa cây lá, không khỏi há hốc hít sâu một hơi. “Nhiều người như vậy...” Đúng vậy, toàn bộ núi đều bị ngự lâm quân vây kín. Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ sẽ sớm bị phát hiện ra.

Lúc này Mộ Dung Nghi chỉ có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập cuồn cuộn, còn cảm giác được mồ hôi lạnh của Tiểu Vũ túa ra trong lòng bàn tay.

49. Chương 49

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Mộ Dung Nghi hít một hơi thật sâu nói. Là tự hỏi mình, cũng là đang hỏi Tiểu Vũ.

“Sợ sao?” Tiểu Vũ quay đầu, chân thành cười.

“Sợ ... Ta sợ rằng chúng ta một lần nữa bị tách ra.”

Mộ Dung Nghi cứ nghĩ rằng khi mình lại nhìn thấy Phi Dật, nhất định sẽ run rẩy, nói không nên lời, thậm chí cầu hắn buông tha cho mình. Nhưng khi thấy hắn cười trên lưng ngựa tiến đến, ngoài ý muốn, nội tâm bắt đầu bình tĩnh.

Những tia nắng ban mai chậm rãi quét lên khuôn mặt vô cùng tinh tế tuyệt mỹ của Phi Dật, ánh mặt trời vẫn còn mờ mịt lại càng tôn lên vẻ thần bí làm cho người ta kìm không nổi ý tò mò lẫn ham thích. Giống như đôi mắt của hắn bây giờ, Mộ Dung Nghi ở chỗ này nhìn không ra là đang có biểu tình gì. Hắn ngồi ở trên cao, từ góc nhìn của Mộ Dung Nghi, chỉ có thể nhìn rõ đường cong tinh tế đầy kiêu hãnh nơi cằm của hắn.

“Người cho là người có thể rời khỏi ta, đúng không?” Phi Dật hơi nghiêng đầu, Mộ Dung Nghi có thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp tuyệt trần của hắn, tràn đầy tự tin cùng cao ngạo nhưng không giấu nổi ánh nhìn lạnh lẽo bi thương.

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng bên cạnh người, không đúng sao?” Mộ Dung Nghi cười yếu ớt, tựa hồ như mình vĩnh viễn bị vây bị bảo hộ, dù mình có cố gắng hết sức giãy giụa hay phản kháng đều là phí công. Nhưng là vô luận như thế nào, hắn vẫn mãi là hắn, không có người nào có thể thay đổi được.

Phi Dật nhìn Tiểu Vũ ở bên cạnh Mộ Dung Nghi, khóe miệng khẽ chuyển động, từ khóe môi toát ra khí chất như rằng đã hiểu rõ sự tình: “Thập đệ a Thập đệ —— người có biết, ta đôi khi cũng muốn khai quát mộ phần ở hoàng lăng kia, sau đó nhìn xem, người có phải thực đang an phận phận nằm ở đó không. Nhưng thực đáng tiếc, hình như người không thích nơi đó.”

“Khi còn sống, dù là ai cũng đều không thích nơi đó.” Tiểu Vũ đứng thẳng dậy, ngẩng cao đầu. Hắn đã trốn tránh quá lâu, cũng là đã nhẫn nại quá lâu rồi. Cho đến hôm nay, dù đứng trước vô thượng quyền uy, rốt cục có thể hiển lộ ra phong thái vô cùng tiêu sái.

“Ta có thể tách các người ra một lần”, ngón trỏ của Phi Dật tao nhả khẽ vuốt lấy đầu mũi mình, “Cũng có thể tách ra các người lần thứ hai, sau đó tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba.”

“Không có lần thứ hai, Lục ca.” Mộ Dung Nghi cười khê. Lập tức từ trong mắt Phi Dật tràn ra từng cơn sóng gợn trong suốt, tâm thần hần nhộn nhạo, nhưng ngay sau đó đóng băng không thể nhúc nhích. “Để cho chúng ta đi, hoặc là, để cho ta chết.”

Mộ Dung Nghi đưa chủ thủ sắc nhọn kê lên cổ, tựa hồ như sắp đâm lấy chính mình. Ánh mắt Phi Dật ngập tràn đau đớn, hần có thể nhận ra được cảm giác ấy đã nhanh chóng xâm chiếm vào trong lòng. Giây phút đó, hần có cảm giác như từ trên cao đang rơi xuống vực sâu, hun hút, không đáy. “Buông dao xuống, cho dù các người chạy được, phổ thiên chi hạ [bất cứ đâu dưới bầu trời này] trầm vẫn sẽ tìm được các người... Trầm có một vạn chủng phương pháp tra tấn các người, cho các người không bao giờ... muốn gặp lại nhau nữa.”

“Lục ca, người cho rằng ta muốn gì? Không thể cùng người ta yêu ở cùng một chỗ sống hạnh phúc... Vậy thả một lần chết đi còn tốt hơn. Lục ca, người có biết con thiêu thân không? Cho dù biết kết cục không thể tránh khỏi, nhưng không có gì có thể thay đổi chí hướng của nó.”

“Ha ha ha ha!” Phi Dật khoanh hai tay phá lên cười, bừa bãi quay cuồng lại cảm giác vô cùng thê lương. “Đó chỉ là thiêu thân... Tuyệt đối không phải là các người!” Là ta, người rất sáng... Ta mới là người cố chấp theo đuổi, phải chăng cuối cùng chỉ có thể đổi lấy bị người thiêu rụi cả đôi cánh và thân xác của mình. [Đoạn này buồn kinh ah ~~~ em Nghi nghĩ em là thiêu thân, cho dù biết trốn không được vẫn cố trốn. Nhưng đối với anh Dật, em Nghi chính là một ngọn lửa, hấp dẫn anh. Anh biết em không yêu anh, nhưng anh vẫn cố chấp yêu em, yêu em đến sức tàn lực kiệt, kết cục bi thảm, nhưng vẫn không từ bỏ. Ôi, tình tình ái ái, cố chấp là khổ mà, huhu T___T]

Vòng vây của ngự lâm quân từ từ áp sát, Mộ Dung Nghi càng đâm sâu chủ thủ vào da thịt, vết máu chảy ra nhìn thấy mà đau lòng. “Đừng tới đây! Tới nữa là sẽ đâm vào đó!”

Bọn lính do dự mà tiến thoái lưỡng nan, Mộ Dung Nghi mang theo Tiểu Vũ cùng Tiểu Lam Tử lui vào trong chân núi.

“Thả chúng ta đi, Lục ca... Hoặc là ta đem tất cả máu của ta tặng hết cho người!” Mộ Dung Nghi mở to hai mắt nhìn chăm chú vào Phi Dật ở đằng xa.

Cánh tay của hần chậm rãi nâng lên, giống như từng bách trên đỉnh núi trải qua băng tuyết đã vô cùng mệt mỏi, trong phút chốc đổ xuống. [Dật ca phát tay cho quân lui đó]

Mộ Dung Nghi dẫn Tiểu Vũ cùng Tiểu Lam Tử chạy lên núi. Hần nắm chặt ***g ngực của mình, hần cảm nhận được một cảm giác vô cùng đau khổ, không thể nói cho bất kỳ ai, cho dù là Tiểu Vũ.

Tái kiến, Lục ca.

Mộ Dung Phi Dật vẫn như cũ ngồi ở trên ngựa, vẫn duy trì tư thế nhìn ra xa. Nhưng không ai có thể nhận ra mục tiêu hần chăm chú nhìn, tán loạn mà hư không. Trên bầu trời bắt đầu đổ mưa xuống, trôi qua mặt, chảy vào cổ hần. Khuôn mặt hần giờ đây đã co rúm rất khó coi, nước mưa tặc vào, tràn đầy không thể trôi đi.

Đình Hiên cười ngựa, thấy bóng dáng Phi Dật xa xa, cúi đầu.

“Bệ hạ, trở về đi, trời mưa.”

Phi Dật không nói lời nào, ở trong thế giới của hần, trầm mặc yên tĩnh.

“Bệ hạ...” Đình Hiên vươn cánh tay, vỗ lên vai hần, phù một tiếng – một ngụm máu tươi từ trong miệng Phi Dật phun ra. Mọi người kinh ngạc nhìn thân hình hần lao đảo giống như một con rối vừa thoát hiểm, từ trên thân ngựa rơi xuống, ngã vào trong lòng Đình Hiên.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hần sẽ không đã trở lại nữa phải không?” Phi Dật bắt lấy cổ tay áo của Đình Hiên, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Như vậy buông tay...” Đinh Hiên lần đầu tiên thấy trong mắt hắn nỗi bàng hoàng tuyệt vọng, sụp đổ đến gần như vỡ vụn.

“A... A...” Phi Dật bỗng đưa tay ôm lấy đầu mình, giống như cuồng loạn giãy giụa. “Ta làm không được! Ta làm không được! A a a... Ta làm không được!”

Đinh Hiên cố sức kéo ngón tay của hắn ra: “Nghe! Nhìn cho rõ sự thật! Bắt đầu tốt đẹp không có nghĩa là kết thúc cũng tốt đẹp! Người còn muốn làm một đứa nhỏ sao? Người cho là hết thấy đều có thể đủ cho tới bây giờ sao? Mộ Dung Phi Dật! Người chừng nào thì mới có thể chân chính lớn lên! Người không thể như một đứa nhỏ, không thể đem tất cả chộp trong tay mình bóp chết mới thôi!”

“Ta cái gì cũng không muốn! Ta chỉ cần Nghi nhi! Ta chỉ cần Nghi nhi!”

...

Sau cơn mưa lớn đó, đương triều Hoàng đế của Lan Phũ ngã bệnh, sốt cao liên tục không hạ. Trong miệng hắn thì thào gọi “Tiểu Hà Tử! Tiểu Hà Tử!”. Cứ mãi chìm đắm trong mộng của chính mình, vẫn chưa hồi tỉnh.

End 48,49

“Ta cái gì cũng không muốn! Ta chỉ cần Nghi nhi! Ta chỉ cần Nghi nhi!”

“Bắt đầu tốt đẹp không có nghĩa là kết thúc cũng tốt đẹp.” Ông trời, tui hận ông! Đã cho bọn họ một bắt đầu, tại sao không để cho bọn họ một kết thúc??? Tại sao lại để Nghi nhi quên đi Dật ca??? Tại sao??? Dật ca ah Dật ca, số anh khổ quá. Nghi nhi bỏ anh mà đi rồi, ahhhhhhhh *khóc hận* T_____T

50. Chương 50

Mộ Dung Nghi cùng Tiểu Vũ rời khỏi kinh thành, mua một mảnh đất ở một vùng quê xa xôi. Ban ngày có gió nhẹ thổi qua, guồng nước ở trong gió chậm chậm ngâm nga một khúc ca xưa cũ, nước chảy quanh năm tựa hồ ngay tại nơi đây lặng yên mà qua. Ban đêm, tiếng côn trùng kêu rả rích, bóng cây ***g vào nhau, trăng sáng soi rọi khắp nơi...

Tiểu Vũ đã từng hỏi Mộ Dung Nghi muốn trồng cây gì trong vườn, hắn dường như không cần suy nghĩ liền trả lời là cây ngô. Khi Tiểu Vũ lại hỏi hắn vì sao muốn trồng cây ngô, Mộ Dung Nghi suy nghĩ nửa ngày, ngửa đầu nói: “Đại khái là vì cây ngô có mùi thơm ngát, còn có tiếng cành lá va chạm vào nhau làm ta thấy vui ...”

Tiểu Vũ cười cười nói: “Rõ ràng Uẩn phi từng nói, người lúc trước vốn là thích trộm ngô. Hiện tại chúng ta đã được tự chọn loại cây trồng cho mình, về sau người thích hái bao nhiêu thì hái!”

Mộ Dung Nghi cãi lại rằng mình đã lớn không hề trộm ngô nữa, Tiểu Vũ lại nói hắn đời này cũng không có ngày mà hắn lớn lên nổi. Hai người ở trong mảnh vườn vừa mới xới đất chạy đuổi bắt nhau, Mộ Dung Nghi chạy được hai ba bước đã ngã sấp xuống. Tiểu Vũ ở một bên cười ha ha, nói hắn có phải là muốn tự chôn mình xuống đất, sau này có một loại cây nở ra rất nhiều Mộ Dung Nghi hay không.

“Người đang cười ta! Ta sẽ không đứng dậy!”

“Ha ha... Người cũng không đem mình đi trồng thật được, bằng không sau này mọc ra nhiều người như vậy, ta yêu làm sao hết đây!”

“Nói xạo quá!” Mặt Mộ Dung Nghi lập tức đỏ hồng lên như trái cà chua trong vườn nhà lão Lý.

Tiểu Vũ tiến lên ghé vào trên lưng Mộ Dung Nghi, đè hắn xuống không cho hắn đứng lên.

“Làm gì vậy! Người nặng quá a!” Mộ Dung Nghi nói lầm bầm, một ít đất đã lấm vào miệng.

“Đem ta và người trồng cùng một chỗ a, như vậy mỗi một quả người đều có ta bầu bạn...”

“Tiểu Vũ... Ta thực hạnh phúc...”

Không lâu sau, Mộ Dung Nghi cùng Tiểu Vũ nhìn thấy hoàng băng của triều đình dán ở trong thôn.

Đương kim Thánh Thượng thân nhiễm bệnh nặng, không thể lo liệu triều chính, đành sớm truyền ngôi cho thái tử. Các Thừa tướng Triệu Lam, Tứ vương gia Mộ Dung Đình Hiên, Đại học sĩ Lục Tử Mặc phụ chính triều sự.

Mộ Dung Nghi ngơ ngác nhìn chăm chú vào chữ nghĩa trên hoàng băng. Tiểu Vũ nhíu mày nói: “Thật không biết là hắc thật sự sinh bệnh nặng như vậy hay là vẫn đang giở trò gì ...”

Mộ Dung Nghi cười cười, kéo Tiểu Vũ rời đi. “Đi thôi, chúng ta còn phải đi mua nông cụ mà!”

Hai người ngồi ở trong quán, uống trà ăn mì, nghe mấy người ở bên uống rượu bàn luận thể sự.

“Vị Hoàng Thượng này phải truyền ngôi sớm cho thái tử, có phải là... gắng gượng không nổi nữa?”

“Người lời này cũng không thể nói lung tung, nguyên rửa... Cẩn thận rơi đầu...”

“Thức phụ ta là thái y trong cung, biểu ca của ta mấy hôm trước trở lại, nghe ý tứ của hắc nói Hoàng Thượng sau khi mắc mưa ở trong lễ săn bắn về rồi sốt cao, hơn mười ngày không có hạ nhiệt... Thật vất vả mới hạ xuống, nhưng là người cũng không còn tỉnh táo...”

“Không tỉnh táo? Có ý gì?”

“Chính là... phát điên...”

Dù cho thanh âm của bọn đã hạ xuống rất nhỏ, Mộ Dung Nghi cùng người nói chuyện dựa lưng vào nhau, nghe được vô cùng rõ ràng.

“Phát điên” hai chữ này không ngừng quanh quẩn trong đầu của hắc. Vị Lục ca tâm kế vô cùng thâm trầm kia làm sao có thể thành ngu ngốc? Điều này nhất định chính là lời đồn nhảm... Nói không chừng hắc là thấy làm hoàng đế không có ý nghĩa mới thoái vị, lại nói không chừng hắc là mượn cơ hội xuất cung tới bắt mình và Tiểu Vũ ... Nhưng là vô luận như thế nào, hắc cũng sẽ không ngốc.

Tiểu Vũ không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Mộ Dung Nghi ngồi đối diện cứ đem mì nhét mãi vào miệng, cho đến mức mặt Mộ Dung Nghi đỏ bừng, mới nói: “Nếu thật sự ăn không vô, không nên miễn cưỡng chính mình.”

Trên đường hai người về nhà, Tiểu Vũ nhìn Mộ Dung Nghi thất thần vô hồn, thở dài nói: “Làm sao vậy? Người đang lo lắng cho hắc?”

“Ha? Lo cho ai?” Mộ Dung Nghi xoay đầu lại, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cùng khó coi.

“Mộ Dung Phi Dật.” Tiểu Vũ trả lời ngắn gọn mà bình tĩnh.

“Ta như thế lại lo cho hắc? Đương nhiên là không lo lắng rồi! Hắc là Hoàng đế, hắc có nhiều thái y như vậy, có nhiều linh đan dược liệu như vậy, làm sao có thể ngốc được? Hắc tâm kế tính tấn như vậy, lẽ nào lại dễ dàng buông tha cho ngôi vị hoàng đế? Nói không chừng đây cũng là mưu kế của hắc, ta làm sao mà tin được! Ta không lo lắng... Ta một chút cũng không...”

“Ta chỉ nói tên của hắc thôi, ngươi lại phản ứng dữ dội như vậy?”

“Bởi vì... Bởi vì...” Mộ Dung Nghi hô hấp trở nên vô lực, trời đất trong mắt hắc cũng mờ mịt xoay tròn.

“Bởi vì ngươi cảm thấy được đó là thật sự.” Tiểu Vũ nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Mộ Dung Nghi, sau đó ôm lấy đầu hắc, nói: “Nhưng là, cho dù đó là thật sự, chúng ta có thể làm được gì?”

Tiểu Vũ nắm tay Mộ Dung Nghi, chậm rãi quay về nông trang. Giờ đây hắc chỉ có thể hy vọng Mộ Dung Phi Dật hảo hảo. Cũng không phải bởi vì hắc Mộ Dung Vũ thiện lương, mà là bởi vì hắc hiểu rất rõ Mộ Dung Nghi. [em Vũ, em thật là men lỳ ah, đàn ông chân chính! T^T]

Cửu ca của hắc luôn hy vọng khi mình khoái hoạt, thì đồng thời những người khác cũng khoái hoạt, cho dù người đó có là kẻ làm hắc thống khổ – Mộ Dung Phi Dật. Còn nữa, hắc hiểu được, kỳ thật Mộ Dung Nghi đối Phi Dật cũng không phải không hề động tâm, chẳng qua ở trước loại nam tử như thế, Mộ Dung Nghi không khỏi lui bước.

Ở trên bờ ruộng cách đó không xa có vài đứa nhỏ ngồi chơi vỗ tay hát.

“Tiểu tiểu tử, ngồi ở trước nhà, ngồi ở trước nhà, làm gì? Đốt đèn, nói chuyện, thổi đèn, thắp nến!”

“Tiểu tiểu tử, ngồi ở trước nhà, ngồi ở trước nhà, làm gì? Đốt đèn, nói chuyện, thổi đèn, thắp nến!”

“Tiểu tiểu tử, ngồi ở trước nhà, ngồi ở trước nhà, làm gì? Đốt đèn, nói chuyện, thổi đèn, thắp nến!”

....

Một khắc kia, Mộ Dung Nghi ngồi sụp xuống mặt đất, hai tay ép chặt vào lỗ tai. Bức tường cao ngất đã bảo vệ mình bao lâu nay trong phút chốc đang sụp đổ, trí nhớ tràn về giống như thủy triều dâng trào, làm cho hần mất lực thở dốc, cảm giác giống như mắc nạn chìm vào trong biển nước.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA... Tại sao tới bây giờ em mới hồi phục trí nhớ hả Nghi???? Tại sao em nữ để Phi Dật ca vì yêu em mười mấy năm, chờ đợi ngày có được trái tim của em mười mấy năm, em vẫn không đáp lại trái tim chân thành của anh. Anh yêu em, trân trọng em, dù con người anh có ham muốn bao nhiêu, vẫn chưa bao giờ ép em, chưa từng cưỡng đoạt em. Tất cả những gì anh làm là để chờ đợi 1 ngày trái tim em hướng về anh... Dù anh có dùng trăm ngàn phương thức sai trái, nhưng tình yêu của anh không hề có tội lỗi gì... Nhưng em bỏ lại anh, đi theo Tiểu Vũ, tìm hạnh phúc riêng của em... tới khi Phi Dật ca không thể sống thiếu em mà phát điên rồi, thì em mới nhớ lại hả???

Trời ơi, làm fic này bạn tới điên theo luôn, đau khổ quá chịu không nổi, vừa làm vừa khóc, vừa nghĩ vừa khóc, vừa type vừa khóc, huhuhu T_____T

51. Chương 51

Hần nhớ rõ, thân ảnh Phi Dật vội chạy đến khi thấy mình suýt bị tiến bắn lúc ở bên hồ.

Hần nhớ rõ, Phi Dật ở giữa vòng vây của kẻ thù giải nguy đưa hần lên lưng ngựa.

Hần nhớ rõ, Phi Dật một lần lại một lần hỏi hần: “Tại sao ngươi có thể quên ta?”

Đó là nỗi đau không thể nào chạm tới...

Trong đầu của hần lơ mơ hiện ra một hình ảnh, một tiểu hài nhi ôm lấy thắt lưng của một người thiếu niên mỹ mạo, cao hứng phấn chấn nói rằng: “Chúng ta đốt đèn nói chuyện đến chết —— cả đời cũng không xa rời nhau...”

Như vậy, cả một đời rớt cuộc dài bao lâu? Có phải cũng đủ khiến cho người ta quên đi lời thề tốt đẹp này không?

Mộ Dung Nghi rốt cục đã nhớ ra tất cả, vì một người mà hần không thể nhìn thấy nữa, khóc tưởng như chết đi.

“Ngươi có biểu tình như vậy, có phải tỏ vẻ ngươi nguyện ý theo ta trở về xem hần ra sao không?” Thanh âm ấm áp mà ưu sầu, Mộ Dung Nghi mở mắt nhìn lên thấy khuôn mặt tiêu tụy của Đinh Hiền. “Các ngươi có thể lựa chọn, dù trở về hay không ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

Mộ Dung Nghi cố sức đứng lên, nắm lấy vai Đinh Hiền, nói: “Hần thật sự...”

Đinh Hiền chậm rãi nhắm hai mắt lại. Đối với Mộ Dung Nghi mà nói, hành động này giống như một cục hình giáng xuống, làm cho hần mất đi tia hi vọng cuối cùng.

“Ngươi thấy hần, tự nhiên liền hiểu được.”

“Trở về đi, nếu không ngươi cả đời này, ” Tiểu Vũ đi tới, nắm lấy bàn tay Mộ Dung Nghi. Tim của hần rất đau, nhưng hần hiểu rằng nếu ngăn trở Mộ Dung Nghi đi gặp nam nhân kia, hần có thể cả đời này mãi mãi không còn được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chân thành của người kia, đó tuyệt đối không phải là điều hần mong muốn, “Cũng sẽ không vui về.”

“Cám ơn...” Mộ Dung Nghi nhìn Tiểu Vũ, hẳn làm sao lại không biết tim của Tiểu Vũ đang đau? Có lẽ hẳn muốn nói một lời khác đi, không chỉ là cám ơn đơn giản như vậy. Nhưng đối mặt với một Tiểu Vũ khoan dung thế này, hẳn biết mình vĩnh viễn tìm không thấy lời nói thích hợp. Đường như trong tình yêu của bọn họ, Tiểu Vũ luôn luôn là người phải trả giá lớn hơn mình gấp nhiều lần.

Bọn họ ngồi trong xe ngựa do Đinh Hiên an bài, về tới kinh thành.

Khoảnh khắc Mộ Dung Nghi nhắc màn xe trước kiệu lên, nhìn thấy màu xám cung tường, không khỏi hít một hơi.

Một nơi được thể nhân trăm ngàn phương đều hướng tới, nó xanh vàng rực rỡ, nó có biết bao nhiêu quyền cao chức trọng bao bọc trong đó. Đồng thời, nó cũng là một nhà giam thật lớn, giam cầm đôi cánh ước mơ được bay cao, cùng biết bao nhiêu tâm sự mỏng manh mơ hồ khác.

Đi đến trước Huê Phương điện, Mộ Dung Nghi đẩy cánh cửa điện nặng nề ra, trong đình viện vẫn nhiều cây cỏ xanh tốt như trước. Còn có một thiếu niên dung mạo hoa mỹ trong tay cầm một nhánh liễu, đuổi theo vài tên tiểu thái giám chạy khắp sân, luôn miệng hô lớn: “Tiểu Hà Tử! Nhìn người chạy đi chỗ nào! Chờ bản đại hiệp bắt được người nhất định đem người nướng chín chấm mắm chua ăn!”

“Lục ca?” Mộ Dung Nghi mở to hai mắt, không thể tin được người đang lộ ra vẻ mặt bướng bỉnh như một đứa trẻ, đuổi theo các tiểu thái giám kia chính là Mộ Dung Phi Dật.

“Này... làm sao lại...?” Tiểu Vũ cũng cảm giác không tưởng tượng nổi, hoặc là nói khó có thể đón nhận sự thật.

“Còn chạy! Lão tử đập nát đầu của ngươi!” Phi Dật một hơi hất vài sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau, lại giơ cành liễu lên, vừa muốn đưa ra đánh cho tiểu thái giám kia một cái, dưới chân vừa trượt, lập tức ngã sấp xuống mặt đất.

“Lục ca!” Mộ Dung Nghi trong tim nhói lên, liền chạy đến phía trước nâng hắn dậy, “Ngươi không sao chứ?”

Phi Dật thối thối bàn tay của mình, nhìn mặt Mộ Dung Nghi oai đầu nói: “Lục ca! Lục ca! Lục ca ở đâu?”

“Lục ca chính là ngươi a!” Mộ Dung Nghi nắm lấy vai Phi Dật, nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, hy vọng ở trong mắt của hắn có thể nghiền ngẫm ra một tia manh mối. “Không cần giả bộ! Bệ hạ! Ta không tin ngươi lại dễ dàng quên ngươi là ai? Ngươi tâm kế tính tấn vì cái gì! Vẫn là nói ngươi quá tự phụ cho rằng ta không biết ngươi đang giả bộ?”

Phi Dật hất tay Mộ Dung Nghi đang đặt trên vai mình ra, quệt miệng nói: “Ta không phải Lục ca! Ta là đại hiệp! Ta là đại hiệp! Ngươi không gọi ta đại hiệp ta sẽ không chơi với ngươi!”

Mộ Dung Nghi bắt lực ngồi xổm trên mặt đất, khi nâng mắt lên, thấy đôi mắt Phi Dật thật trong sáng, giống như ánh sao trời trong một đêm trăng thanh gió mát.

“Ngươi là Tiểu Hà Tử sao?” Phi Dật vươn tay ra, vỗ vỗ lên vai Mộ Dung Nghi. “Nếu ngươi không phải Tiểu Hà Tử, ta sẽ không chơi với ngươi!”

“Ngươi nói ta là ai... Ta chính là người đó...” Nước mắt Mộ Dung Nghi đã chảy nhanh xuống. Hắn cũng không phân biệt nổi tâm tình của mình, hẳn không rõ mình là vui vẻ hay là đau khổ.

Phi Dật vươn ngón tay ra, quệt lấy một giọt nước mắt của Mộ Dung Nghi từ trong mắt trượt xuống cằm, sau đó bỏ vào trong miệng của mình, nhíu mày nói: “Vì sao nước này lại mặn, không ngọt a?”

Mộ Dung Nghi nhìn Phi Dật ở trước mặt mình, giờ tay nhắc chân vừa ngây thơ lại vẫn tao nhã như trước đây. Rốt cục hiểu được rằng chính mình cũng không phải chưa bao giờ yêu hắn, mà là chính mình tự ngay từ đầu đã hiểu được tình yêu của hắn quá sâu đậm quá nồng ấm, vì thế vĩnh viễn không thể đáp lại đúng mức. Cho nên đành phải lừa mình dối người, làm tổn thương hắn, hy vọng hắn có thể ít yêu mình đi một chút.

Phi Dật là một hạt bụi vương vào trong mắt hắn, khi giấu ở trong đáy mắt thì đau đến không thể thấy rõ sự vật trước mắt. Khi mình đã đem nó ra khỏi mắt rồi, lại không khỏi lệ tuôn mãi không thôi.

Mộ Dung Nghi hai tay vòng qua ôm lấy thắt lưng Phi Dật, ngón tay Phi Dật cũng không an phận gảy lên đường thêu nơi cổ tay áo hắn. Hắn đem đầu dán trên lưng Phi Dật, nhẹ giọng nói: “Ta là Tiểu Hà Tử của ngươi, về sau chúng ta đốt đèn nói chuyện đến chết... Không bao giờ... xa nhau nữa...”

Tiểu Vũ bước lên, muốn nói rồi lại thôi. Mộ Dung Nghi nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, Tiểu Vũ hiểu rõ cười cười.

“Thực xin lỗi...”

“Ngươi đã rất nhiều lần nói với ta lời xin lỗi. Nhưng là mỗi một lần, ta cũng đều trả lời ngươi không sao, sau đó vẫn ở bên cạnh ngươi không rời đi.”

Mặt trời dần hạ xuống, đem ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên chiếc bóng của ba người, miết thành hình dáng thon dài, đậm nhiên mà điềm tĩnh, giống như một bức cổ họa.

Sáu năm sau, tiểu hoàng đế tám tuổi chạy vào hành lang gấp khúc của Huệ Phương điện, tìm được Tứ hoàng thúc Đình Hiên mà mình vô cùng kính yêu.

“Hoàng thúc! Hoàng thúc! Trẫm biết ngay là người ở chỗ này!”

“Nga? Hoàng Thượng làm sao biết?” Đình Hiên đưa tay sửa sang lại mạo quan cho Hoàng đế.

“Người đặc biệt thích xem Cửu thúc đuổi theo Phụ hoàng chạy khắp sân, sau đó Thập thúc nhảy ra đem Phụ hoàng kéo đến trình diện trước mặt Cửu thúc. Tiết mục này mỗi ngày đều diễn một lượt, người xem còn không chán sao?” Tiểu hoàng đế bĩu môi.

“Làm sao chán được? Chờ Hoàng Thượng trưởng thành, người có biết “tiết mục” như vậy có biết bao người muốn xem không?”

“Bất quá, Tứ thúc người có biết, ánh mắt của người nhìn Cửu thúc cùng với ánh mắt của Phụ hoàng nhìn Cửu thúc lúc hắn ngủ quên ở trong sân đều giống nhau không?”

“Ha ha...” Đình Hiên vẫn tươi cười.

“Lúc đó Phụ hoàng nhìn thật hạnh phúc a, trẫm cũng hoài nghi Phụ hoàng có phải đang giả vờ hay không!”

Đình Hiên bế lấy tiểu Hoàng đế lên, nói: “Tình yêu trên thế gian này, chân chân giả giả không ai có thể nói rõ...”

Tiểu hoàng đế quay đầu, thoáng nhìn ý cười trên môi Đình Hiên sâu cạn khó lường.

“Có câu là, thực làm bộ thì giả cũng thực a...”

– Toàn bộ văn án-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tich-chieu-hue-phuong-dien>